

Втора от ужасяващата трилогия!

КРЪВТА НА ПОСТРАДАМУС

Ендрю
ЛОУРЪНС

смразяващият кръвта майстор
на окултния ужас

АСТРАЛНА ВРЪЗКА

ЕНДРЮ ЛОУРЪНС АСТРАЛНА ВРЪЗКА

Превод: Мария Ракъджиева

chitanka.info

Нострадамус живее... в своя потомък Пол Саралин, който няма представа, че окултната кръв на един средновековен пророк тече във вените му. Той не взема на сериозно способностите си, докато не среща една ужасяваща мрежа от лица като него — събрани заедно с една смразяваща цел.

Засилени от ужасната смърт на майка му, трагичните видения на Пол бързо се сбъдват: самолетна катастрофа, палеш... и убийства с поразяваща жестокост. Времето на Пол наближава. Обаче планът на неговия праотец се проваля. Кръвните родове се разцепват, пораждайки смъртоносни съперничества. Всяко крило иска съзнанието на Пол за себе си — или иска да го види мъртъв.

За пръв път Пол видя двете деца на своя деветнадесети рожден ден.

Те се появиха в далечния ъгъл на стаята му, когато се събличаше за лягане.

И двете бяха голи, косите им бяха бели, очите им странно, проникателно сиви и кожата им полупрозрачна — под нея прозираха бледите им кости.

Те не издадоха нито звук, но го гледаха втренчено. Момчето, може би към шестгодишно, стискаше ръката на по-голямата си сестра.

Противна миризма на изгоряла плът изпълни стаята, тогава те внезапно се обърнаха с лице едно към друго, прегърнаха се като миниатюрни любовници, започнаха да се гърчат и движат буйно, кожата им пулсираше, ритъмът на спазмите им се засилваше рязко, докато достигнаха кулминацията, превърнаха се в прозрачни скелетни форми и изчезнаха едновременно.

Сега, три години по-късно — по-високи и по-възрастни, още по-застрашителни — те стояха до овъглените останки от тялото на майка му.

Той знаеше, че тя ще умре, бе видял предварително злополуката, но не очакваше тези ужасни деца да бъдат там.

Дотогава той не свързваше присъствието им с другите необясними прояви, които преживя.

Но сега бе сигурен, че има връзка.

Неоровержима, ужасна връзка.

ГЛАВА ПЪРВА

Бе три часът сутринта и, изглежда, телевизионните апарати на всички бяха включени.

Той лежеше съвсем гол в голямото легло на майка си, всички врати и прозорци бяха отворени, пердетата не бяха спуснати, но беше все така задушно и той не можеше да заспи.

Звуците, които достигаха до него от всички страни, никак не го успокояваха. Заплашителни мъжки гласове, женски писъци, револверни изстрели, вой на сирени. Ню Йорк във вихъра на обичайната си нощна истерия.

Отнякъде долиташе смях, звън на чаши — купон. Той не бе поканен.

— Ти не ходиш на много събирания, нали, Пол? — пак каза майка му вчера. — Защо така? Защо нямаш приятели?

— Нямам нужда от такива.

— Всеки има нужда от приятели.

Тя не го обичаше, защото той предпочиташе собствената си компания пред всяка друга, защото не умееше да се забавлява като другите, защото не знаеше как да се приобщи към тях.

— Върви при книгите си — това беше най-голямото й порицание, изричано винаги с пренебрежение.

Е, нямаше да му досажда поне една седмица. Една седмица щеше да може да чете, без да го безпокоят, щеше да има възможност да седи и размишлява, без да го питат какво прави.

Точно сега обаче проблемът беше в това, че не можеше да заспи, въпреки че се премести в най-хладната стая. Но всъщност нямаше нищо против. Предпочиташе топлината пред студа. Винаги можеше да вземе бинокъла и да погледа как другите хора се справят с горещината, да наблюдава как недосегаемата двойка прави любов цяла нощ на шарения диван в техния мезонет, въпреки че досега сигурно са заспали от изтощение.

Хубаво би било да бъде с Пати, да усети нейното тяло до своето, ала бе развалил това приятелство.

Така реши.

— Бедата с тебе, Пол, е, че си скучен — бе казала тя.

Не ѝ отговори, защото не намери за необходимо да се защитава. Ако го намира скучен, това си е нейна, а не негова работа; в допълнение знаеше, че тя ще го напусне най-късно до един месец.

Интуиция, предчувствие, както и да се наричаше това, той знаеше.

— Ще имаш любовна връзка със съпруга на сестра си. Тя ще разбере и ще го напусне. Ти ще се настаниш на нейното място — каза ѝ той. Тя го изгледа смаяно.

— Откъде знаеш? Как изобщо е възможно да знаеш за сестра ми и съпруга ѝ. Никога не съм споменавала за тях.

— Получавам такава информация — каза той, което бе самата истина. Не знаеше защо и как, но просто му идваха мисли, по-скоро идеи, осъзнаване на ситуации, често преди да са се случили, които той вземаше на сериозно. Всеки ги има, но малцина им вярват или дори решават, че могат да ги използват.

Това беше не толкова въпрос на концентрация, колкото да си вземеш бележка от очевидното. По някаква причина всеки бе научен да вижда през неуловимото, да четете между редовете, да търси алтернативни значения. Когато една идея, една мисъл, едно видение се появи в съзнанието, трябва незабавно да се изследва за какво се отнася.

Както сега, дори докато размишляваше, той получаваше тази много ясна картина на собствената си спалня, не каквато беше, а много силно осветена, с прожектор горе в ъгъла над вратата, осветяващ директно полиците с книги. Никога преди не си беше мислил да освети книгите си с прожектор, но ето я ясната картина на неговата стая с неоправеното легло, спуснатите пердета, светещия лак на пода от борови дъски, индийския килим в средата и всичките му книги.

Можеше да разгледа от най-горния до най-долния рафт и отляво надясно, и да изреди всичките си книги — заглавие, автор, издател. Преди известно време ги бе подредил по цветове — белите, сините, зелените заедно — и по височина. Но сега ги беше подредил като в

книжарница: география, история, философия, окултизъм, психология, белетристика и авторите по азбучен ред.

Умът му се беше спрял на третия рафт отдолу нагоре с драматургични книги; пиесите — Бекет, Чехов, „Жената, която няма да изгори“ на Фрай. Представи си тънката черна книжка със златни букви, какъв уместен надпис за името на пиесата. Тя стърчеше навън с около пет сантиметра от останалите книги. Това означаваше нещо. Той приемаше тези знамения, замисляше се над тях. Това бяха улики, нямаше представа откъде идват и защо, но бяха улики, които се нуждаеха от разследване.

Дали не беше отново думата „горене“?

Опита се да потисне усещането, че всичко, свързано с горене, води направо към спомена за онези деца, но очевидно имаше връзка. Този отвратителен мирис бе твърде силен и видението твърде кошмарно, за да го забрави.

Значи нещо щеше да изгори?

Или някой?

И в ума му изплува как майка му пали цигара. Чу драсването на клечката, видя набитите ѝ пръсти с къси нокти, намазани с лак, който скриваше мръсотията, треперещата ѝ ръка, която се опитваше да държи цигарата неподвижно, и пламъкът господстваше над оформилата се в главата му картина.

Той се обърна и легна по корем, зарови главата си под възглавницата, за да се скрие от шума на външния свят.

Следвай мисълта. Не се колебай, не мисли, че е глупаво, не я потискай.

Трептящата клечка пада, за момент пламъкът почти угасва, тя е паднала на светлозеления килим до бутилката бренди. Майка му сега я гледа, наблюдава загасването на огънчето с любопитство — дали ще прогори дупка в килима или не. То оживява и тя потапя пръсти в чашата с бренди и очертава кръг около огънчето. Тя е отегчена, лежи пияна на леглото, главата и ръцете ѝ са надвиснали от ръба на леглото над пламъчето, което сега достига брендито, появява се слаб син пламък, картината е омайваща.

Той е над нея, зад нея, гледа през рамото ѝ. Пръстите ѝ се потапят отново в чашата с бренди, описват още един кръг. Пламъкът

угасва. Необяснимо защо тя вдига бутилката и сипва малко бренди на килима, пали клечка и наистина го запалва.

Той задържа видението. Стаята е непозната. Никога не е бил там, това е стая за гости, хотелска стая, стая в голяма къща. Тя лежи по корем, облечена в белия си пуловер с висока, обърната яка и джинси, и наблюдава танца на синия пламък.

Тогава той лумва и достига косата ѝ.

Той седна в леглото, удари възглавницата в стената и се облегна на нея.

Мечти, кошмари, фантазии.

Леглото ухаеше на тютюна и парфюма ѝ.

Тя го използваше обилно, което ѝ спестяваше къпането.

Дезодоранти и парфюми, тютюн и алкохол — тя се занимаваше само с това.

Сега тя не носеше нищо под джинсите си. Когато другите жени изгориха сутиените си, тя захвърли всичкото си бельо.

Смразяващото видение се върна отново. Евтиният лак за коса пламна, покривката на кревата също се запали. Той разтърси яростно глава, освобождавайки се от видението, ала тогава студ скова тила му и се плъзна надолу към кръста, гърлото му се сви, устата му пресъхна. Щеше отново да види децата. Те бяха в неговата стая, щяха да се появят в онзи ъгъл, в който ги видя преди три години, щяха да застанат там и да се втренчат в него, държейки се за ръце.

Чувството бе толкова силно, толкова натрапчиво, че той се измъкна от леглото и избяга от стаята на майка си по коридора, преди страхът му да се засили. Ритна с крак вратата на стаята си, протегна бързо ръка в тъмното и светна лампата.

И горната лампа с японския хартиен глобус, и бялата лампа над леглото му не оставяха никакви сенки. Откакто видя децата, той отбягваше сенките. Огледа се, нямаше нищо необичайно. Не бяха тук.

Нямаше миризма.

Нищо.

Погледна нагоре към ъгъла на тавана, където си бе представил прожектора. Идеята не беше лоша. После се приближи до третата лавица с пиесите на Фрай. „Наблюдението на Венера“, „Момчето с двуколката“, „Сънят на затворниците“. Никога не бе притежавал

екземпляр от „Дамата, която няма да изгори“. Имаше я в книжарницата — тънко томче с черен гръб. Никога не я беше купувал.

Отиде в банята да вземе душ, за да се поохлади. Стъпи под душа и завъртя докрай крана на студената вода.

За момент очакването на шока, последвано от самата студена вода, го накара да настръхне и това беше чудесно. Той стоеше под дъжда с обърнато нагоре лице, с отворена уста, пиейки свежата вода.

След няколко минути затвори крана, изтръска се, приглади къдравата си черна коса, изстисквайки водата от нея, и излезе от банята.

Усещането започна, когато се наведе да подсуши краката си усещането, че кожата му вече не му принадлежи.

Като издърпа хавлията нагоре по краката си, около бедрата, по гърдите си, усети, че се бели — едно странно усещане без болка, но отвратително на пипане. Изпусна хавлията и заопипва с пръсти тялото си. Повърхността на кожата му бе ронлива, сякаш се е изприщила и след това част от нея се е свлякла. Като че ли прокарваше ръка през купчина мъртви, загниващи есенни листа и беше черен, тялото му беше овъглено. Усещането продължи секунди, може би по-малко, но беше отвратително, и когато постави ръка на лицето си, изобщо не усети кожа, никаква плът, а направо лепкави кости.

Стискайки здраво очи, той прекоси банята до мивката и застана пред огледалото. После ужасен ги отвори и установи, че се взира в едно чудовищно отражение на обгорял череп с мърдаща челюст, очните кухини се взираха обвинително в него, сивите кости се показваха през тънката като хартия кафява ципа от изгоряла кожа.

Той затвори и отвори отново очи. Това беше неговото отражение — изопнато, бяло, но нормално. Въздъхна и се усмихна. Усмивката беше на майка му.

Значи предчувствие за смъртта й?

Но кога? И трябва ли да й каже?

И кой ще обърне внимание на предупреждението му?

Не и тя.

Най-малко тя.

Загаси осветлението и се запъти към кухнята, отвори хладилника и извади една кутия кока-кола.

Наистина ли искаше да има способности на медиум? Наистина ли искаше да претърпява такива травми, да живее във вечния страх да се изправя срещу отблъскващи видения?

— Не става дума за избор — високо каза той и веднага се учуди защо го каза.

Кой го каза? Сам ли си говореше? Той ли говореше? Или някой друг, нещо друго, което говори чрез него?

— Бедата с теб, Пол, е, че си скучен.

Той не беше скучен. Неговият свят просто не бе същият като на другите хора. Имаше друго измерение, което, изглежда, никой не разбираше, което той не можеше да сподели.

— Каж ми бъдещето, Поли — помоли го дванадесетгодишната Мери-Джейн на рождения си ден, когато живееха в Сиракуза и имаха съседи.

Дланта на лявата ѝ ръка бе положена в неговата и той трябваше да ѝ гадае бъдещето.

— Ще ти подарят кученце, малко черно-бяло кученце, но ще го прегаят.

Всички го помислиха за ужасен. Той не знаеше защо каза това, но то, разбира се, се случи. Изминаха няколко месеца и Мери-Джейн се отби в къщата му, държейки черно-бяло кученце. След една седмица то бе смачкано от задните колела на един камион.

Интуиция ли, предчувствие ли, той нямаше представа. Такива видения не се случваха много често. Четири пъти, за да бъдем точни. Кученцето на Мери-Джейн, смъртта на госпожа Клейнман в болницата, която всеки можеше да предвиди — но някак си той узна точния ден и час. Злополуката в химическия завод, острата миризма, с която бяха просмукани дрехите му дни преди това. Автомобилната катастрофа на Гибсънови, която също би могла да бъде налучкана, като се има предвид колко много пиеше господин Гибсън.

Четири предчувствия за осем години, едно на всеки две години.

Щеше ли да има още едно?

Той загаси всички лампи, върна се в стаята на майка си и се наведе през прозореца.

Това тази вечер не беше предчувствие, беше обикновен ход на мисълта. Започна се с майка му, защото я нямаше вкъщи и защото той се намираше в леглото ѝ, което беше пропито с нейната миризма;

нейните натяквания за четенето го доведоха до книгите му, до неочакваната идея да ги освети с прожектор и после до непосредственото съсредоточаване върху една книга, която той не притежаваше и която случайно загатваше за изгаряне. Всичко след това беше чиста фантазия, може би основана на страха, че майка му може да си навреди, ако продължава да пие, и освен това пристъп на ревност, защото тя пак беше с друг мъж, когото той не познаваше.

Дали обичаше тя тези мъже, или само ги използваше? Продавайки се за по-висока длъжност, за още една седмица към отпуска!

Жалко, че тя е курва!

Всъщност той дори не притежаваше тази книга, обаче знаеше къде се намира в книжарницата. На горната лавица отляво, където имаше няколко английски класици. И ако не поспи малко, няма да се чувства добре сутринта, за да обслужва купувачите, и това няма да се хареса на госпожа Лидман!

Той остави празната кутия от кока-кола на перваза на прозореца и се повлече към леглото. Кутията би могла да се хлъзне, да падне и да се присъедини към боклука на Ню Йорк долу, може би и да удари някого по главата.

Беше медиум не повече от някоя улична лампа.

Като вървеше по Четвърта западна улица от метрото към книжарницата в Гринуич, той видя госпожа Лидман да идва срещу него.

Тя беше привлекателна, в това нямаше никакво съмнение — откакто я забеляза, петима мъже извърнаха глави, за да огледат краката ѝ. Това идваше от пепеляворусата ѝ коса, елегантния разкошен скандинавски вид и нейните искрени сини очи, които ги сразяваха. Харесваше му да работи за нея, да я наблюдава как флиртува, за да продаде някой евтин роман.

— Пол! Обади се от Лейк Шамплейн, някаква злополука с майка ти. Един мъж на име Уорън помоли да му се обадиш веднага, имам номера му.

Горящото изображение се появи в съзнанието му, пламъците се издигаха към лицето ѝ, тънката коса пукаше, червените горящи

краища приличаха на запалена слама. Той се втурна през магазина между щандовете с книги към телефона в дъното.

Набра номера, седна на въртящия стол, опита се да регулира дишането си, да се успокои, усмихна се на един клиент, който искаше да плати книгата си. Посочи му към госпожа Лидман.

Някой вдигна слушалката.

— Мога ли да говоря с Уорън...?

— Уорън е.

— Аз съм Пол Саралин.

— Здравей, Пол. — Тих, спокоен, дълбоко съчувствен глас. — Майка ти претърпя злополука. Най-добре ще бъде да дойдеш бързо.

— Каква злополука?

— Ще ти обясня всичко, щом пристигнеш тук.

— Въображението ми може да се развихри. Ще ми бъде по-леко, ако ми кажеш веднага.

— Пожар, Пол. Къщата, в която беше тя, се запали.

— Кога?

— През нощта.

— Мъртва ли е?

— Не знаем. От къщата останаха само стените, а тя липсва. Можеш ли да наемеш кола, имаш ли достатъчно пари в брой?

— Ще се справя. Само да проверя адреса. — Беше някъде в тефтерчето му, в горния десен джоб на дънковата му риза. Прочете го, Уорън му даде някои упътвания и каза, че ще го чака при западната бензиностанция на Бърлингтън.

Шофираше госпожа Лидман.

Тя затвори магазина, натика го в новата си кола и подкара. За първи път показваше някакво внимание към него, винаги беше налагала взаимоотношения от типа началник-подчинен, въпреки че от време на време оставаха с часове сами в магазина, а понякога работеха до късно при инвентаризациите. Тя бе доста по-възрастна от него, разбира се, и омъжена, и богата.

Той никога не потърси сближение, винаги спазваше дистанция, предпочитайки да бъде уважаван за ума си, вместо порицан при неуспешен опит за флирт. Но тя беше изискана, със слънчевите си

очила „Кристиан Диор“, златния ръчен часовник, артистичните джинси и пъстрата блуза.

Майка му я мразеше.

Колата притежаваше цялото оборудване на знаещите работата си професионални дами, касетофон, радио, всичко е електронно управление, и тя караше добре, знаеше съвсем точно къде отива, отклонението вдясно, нямаше проблеми.

Той мълчеше, просто седеше до нея, гризеше нокътя на палеца си и скърцаше със зъби.

— Кой е този Уорън? — попита тя, след като се измъкнаха от натоварения трафик и поеха по шосе 90.

— Не зная. Някакъв тип, с когото започна да спи преди около седмица.

— Често ли й се случва?

— Да.

— Извинявай — каза госпожа Лидман.

Никой никога не му беше съчувствал заради майка му. Сега, когато тя може би беше мъртва, всички щяха да му съчувстват. Тя беше мъртва, разбира се. И двамата го знаеха. Но кога ще го повярва?

— Бяхте ли близки?

Тя вече премина в минало време.

— Немного.

Той нямаше желание да говори, но чувстваше, че трябва, иначе щеше да бъде нелюбезно от негова страна. Тя наистина се държеше мило.

— Благодаря, дето ми помагаш така — каза той.

— Това е най-малкото, което мога да направя. Не ми харесва хората да карат на дълги разстояния, когато вниманието им е погълнато.

Той се взираше напред в пътя, съзнанието му беше съвсем празно. Не искаше да мисли за нищо.

— Тя имаше ли кола?

— Не. Не можеше да си го позволи, а в Ню Йорк...

— Колко от заплатата ти отиваше да й помагаш?

— О, немного. Тя работеше като секретарка в Ийст кост тръст от години. Мисля, от петнадесет. Затова пиеше и ходеше с всички тези

мъже. Скучна работа, правеше го, за да се спаси от еднообразието. И беше самотна.

— А баща ти?

— Почина, когато бях на седем години.

— Баба, дядо?

— Всички са починали отдавна. Винаги сме били само мама и аз. — Прозвуча доста глупаво. — Мама и книгите ми.

— Какво става с писането?

Госпожа Лидман се беше заинтересувала от него, когато той започна работа в книжарницата. Той ѝ показа един от дневниците си и тя каза, че има талант.

— Нямам смелост и търпение, а и няма за какво да пиша. Събития като тези те карат да мислиш, че един дневник може да заинтересува другите, но не мога да пиша само за себе си.

— Ожаднях — каза тя. — Имаш ли нещо против да спрем за малка почивка?

Тя спря пред един крайпътен ресторант. Той излезе, гледаше я как заключва всички врати. Вървеше малко зад нея, тясната ѝ пола и високите токове акцентираха чувствения начин, по който ходеше. И тя го знаеше.

Вътре те седнаха един срещу друг.

— Какво искаш? — попита тя.

— Искам да бъдете моя гостенка, госпожо Лидман — каза той.

— Пол, аз съм твоя работодателка. Освен това съм по-възрастна от теб и по-богата, така че ще си позволя да кажа това само този път. Отпусни се, остави ме да поема грижата за дребните неща, остави ме да организирам всичко, защото там ми е силата, и престани да досаждаш. Не го правя само заради тебе, правя го и за себе си. Ще спечеля нещо от това.

— Какво? — попита той.

Сервитьорката им донесе менюто.

— Избери каквото искаш да ядеш и ще поговорим за това.

Той избра хамбургер, пържени картофи, сос и млечен шейк. Тя избра салата от риба тон и кока-кола.

Зад тезгяха няколко готвачи пържеха парчета месо. Пламъкът се устреми нагоре към вентилатора, едно съвсем обикновено явление,

ала това го разстрои. Госпожа Лидман забеляза и се обърна да види каква бе причината за реакцията му.

— Какво става?

— Нищо. Просто огънят. Имам прекалено живо въображение.

— Да. Зная. От колко време работиш за мен?

— Около година?

— Ти си истински мечтател. Започна в магазина по Коледа на 77-а. Това прави повече от две години.

Той изгуби нишката на разговора.

— Времето има ли значение за теб?

— Не особено.

— Все още ли имаш сънища?

— Сънища?

— Когато дойде за пръв път, ти често разказваше за сънищата си.

Вече не й разказваше за своите сънища, както беше спрял да ги разказва на майка си, на Пати, на другите си приятелки. Спря, след като й разказа за децата, сякаш беше разкрил ужасна тайна. Инстинктивно усети, че не трябва да разказва на никого за тях, и след като разказа на госпожа Лидман, после на никого не спомена за тях.

— Беше почнала да ми разказваш какво ще спечелиш от това, че си мила към мен — каза той, сменяйки темата.

— Не съм мила към теб... Прави ми удоволствие да ти помогна, когато имаш нужда от помощ. аз съм от тези жени, които обичат да се грижат за другите.

Гледаше го право в очите.

Той усети, че се изчервява. Руменината се изкачи по врата му, по ушите и лицето му пламна.

— Освен това обичам от време на време да се откъсна за малко от съпруга си. Това е идеално извинение. Можем да отсъстваме с дни.

Сервитьорката пристигна с тяхната поръчка точно, когато мълчанието му го накара да се чувства неловко.

Нямаше представа нито какво да каже, нито какво да направи.

Погледна чинията пред себе си. Не беше гладен. Разбираше, че чувствата му дремят, но скоро ще се събудят, и се плашеше от това.

Погледна пържените картофи, салатата, сложи сос на хамбургера, после осъзна, че се е обслужил преди госпожа Лидман, и бързо й подаде соса с извинителна усмивка.

— Извинявай, просто бях много далеч оттук.

— Всъщност не искам салата — каза тя и после: — Доколко зависеше от майка си?

Правеше го нарочно, припомняйки му новото положение. Може би бе за добро.

— Не знам.

— За всичко — като пране, храна, лекарства?

— Не особено.

— Каква беше всекидневната ви практика? По кое време ставахте, лягахте, какво правехте в неделя?

— Мама винаги ставаше първа, после ме събуждаше, когато свърши в банята, после правеше кафе за двамата. След това излизаше и се виждахме за малко, когато се върне, или никак.

— А неделите?

— Ако беше вкъщи, опитваше се да готви. Но тя обикновено отиваше у приятели, изглежда, винаги отиваше на събиране събота вечер.

— А твоите собствени приятели?

— Нямам много. — Той си играеше със соса, размаза го по целия хамбургер с плоското на ножа. Въобще не беше гладен. — Никакви, фактически — добави той.

— Приятелки?

— Една-две преди няколко месеца.

Отрязва парне от хрупкавата маруля и го сложи в устата си, после погледна нагоре.

— Доста съм скучен, да знаеш.

— Някоя от тях ли ти каза?

— Да. — Това бе доста проникателно. — Как позна?

— Ти си книжен червей, Пол. Твоите приятели са Уилям Блейк, Анеис Нин, Селин, Уилсън, Успенски, Фриш, Бьол, Хесе, дори Пруст. Не ти е присъщо да се сприятеляваш с хора със същите интереси, защото всички те приличат на теб, носовете им са забити в страниците. Виждала съм те да се разпалваш с някои от нашите клиенти. Те ни остават клиенти заради тебе. Ти си най-начетеният човек, когото познавам. Това не значи скучен. Но малко недостижим.

Той хапна неохотно от хамбургера, пийна от млечния шейк, изяде домата. Не желаше нищо от тези неща.

— Извинявай, просто не съм гладен.

— Не се притеснявай. Разбираемо е. Не говори, ако и това не ти се прави. Просто се опитвам да държа мозъка ти зает.

Той ѝ се усмихна, надявайки се, че така изразява благодарност. Ръцете му лепнеха и му се искаше да отиде до тоалетната.

— Ще ме извиниш ли за момент?

Отправи се към тоалетните, желаейки силно да остане сам, да обмисли нещата. Стомахът му беше празен, свит от страх. Докосна черните плочки над тоалетната, прокара пръст по сигурните квадрати. Не се знаеше какво ще се случи, не знаеше кой е Уорън, не знаеше къде отива, какво ще намери там.

Мама мъртва!

Като дръпна нагоре ципа на джинсите си, помисли за Пати. Усмихна се на фройдисткото отклонение. Пати винаги държеше ръката си на дюкяна му, когато ходеха на кино. „Нарича се възбуждане на пениса — казваше тя и той приемаше, че е така. — Освен това имаш съблазнително лице, което ще те прави уязвим към по-възрастните жени. И младите ще те желаят, защото си силен и мълчалив.“

По-късно го нарече скучен.

Погледна се в огледалото, докато си миеше ръцете. Имаше предчувствия за смърт и никога за любов. Или може би той не ги разпознаваше?

Любовна афера с госпожа Лидман?

Неговото „висшист“ срещу нейното „мисис Робинзон“?

Тя нямаше дъщеря, с която да избягат, а и беше млада. Но дали щеше да господарства? Няколко пъти той издържа на лошото ѝ настроение, когато издателите бяха изпратили други книги или няколко пратки пристигаха наведнъж. Изглеждаше хубава онзи път, когато косата ѝ се бе разпиляла и лазеше по пода да подреди фактурите, които бяха изпаднали от папките. От друга страна, той винаги я считаше за почтена жена, която елегантно кръстосва крака, когато сяде, за уравновесена жена. Този път тя неочаквано придоби човешки, дори секси вид.

Ако не му каже да се подстриже и не започне да му купува ризи, които той не харесва, може би си заслужаваше да я поухажва. Бе

достатъчно самомнителен, за да вярва, че има какво да ѝ предложи. Ума си, ако не друго. Този склад на цитати, компютър на автори.

Тя може да се разведе, той може да се ожени за нея и да наследи книжарницата.

Това ли бе неговата крайна амбиция, да притежава книжарница? Никога преди не бе мислил за това.

Дали майка му е оставила някакви пари?

Госпожа Лидман го чакаше до колата. Слънцето напичаше, той махна якето си. Ръцете му бяха бели като лицето, един бледен юноша. Пое от свежия въздух и веднага се почувства по-добре.

— Не съм излизал от Ню Йорк от три години — каза той.

— То се вижда.

— Бледен ли съм?

— Бледен си.

*— Трябва ли, вехнещ от отчаяние,
Да умра заради възлюбена жена
Или страните ми да избледнеят от любов,
Защото на други розови са те?*

— Кой е написал това? — попита тя, развълнувана.

— Джордж Уитърс, началото на седемнадесети век.

Обичаше да цитира, много обичаше да намери верния цитат за вярната ситуация.

— Понякога мисля, че се пропиляваш — каза госпожа Лидман.

— От друга страна, предполагам, че магазинът ти дава свободен достъп до знанията, които искаш.

Влязоха в колата и тя потегли обратно към магистралата.

— Ще пристигнем след няколко часа — каза тя, гледайки картата. — Какъв мислиш, че е Уорън. На какво приличат те обикновено?

— Мъжки шовинистични началници на мръснишки уикенд с техните секретарки.

— Всичките от застрахователната компания?

— Повечето. Тя бе стигнала почти на върха. Може би изнудвайки някои, доколкото знае — каза той.

Госпожа Лидман се изсмя. Леко вулгарен смях на жена, която е преживяла подобни положения. Била ли е секретарка? Дали не се е омъжила за началника си?

— Дали не харесваш майка си, защото е спала с много мъже?

— Не. Не я харесвах, защото предпочиташе компанията на този вид мъже пред моята. Тя не ме ценеше.

— Аз те ценя, Пол. — Това бе изречено кокетно.

Бе му дала подарък за рождения ден — двата тома на Пейнтър за Пруст, издание с твърди корици, които той ценеше много. Бе трогнат, но счете подаръка за насърчително потупване от работодателя, въпреки че синята панделка и изящната опаковъчна хартия не бяха твърде делови.

Дали не се събуждаше за нещо доста интересно, което може да е гледало в лицето му от известно време?

Погледна я, хубавия тъмен тен на ръцете, тънките ѝ китки, поддържаните с дневни кремове ръце. Държеше волана изтънчено. Тези дълги пръсти бяха вълнуващи.

Видя, че я наблюдава и се усмихна.

Тя може ли да чете мисли?

— Имаш хубав тен — каза той. — Откъде е?

— Забелязал си? Имаме градина и седя навън през почивните дни.

— Ти и съпругът ти — каза той натъртено.

— Аз и приятели, понякога и съпругът ми. Той доста често отсъства.

Извърна глава и отново го погледна направо в очите. Жената определено го подканваше и той се намести в седалката.

— Какво работи? — успя да попита той. — Не зная нищо за теб.

— Той е президент на МСУ, спомагателна фирма на ЕСКА.

— О...

— Обърка ли се? МСУ означава Международни сателитни услуги, ЕСКА означава Електроник Саунд Корпорейшън ъф Америка.

— Това зная. Значи той е в космическия бизнес?

— В известен скромен смисъл. Неговата компания фактически прави метални винтове за ракетите. Не е толкова престижно, колкото звучи.

— Защо отсъства повечето време?

— Защото иска. Не сме спали заедно от две години.

Той отново усети, че се изчервява. Добре, че завиваха и тя трябваше да се концентрира в шофирането.

Това, което го учуди, бе собствената му реакция. Ходеше на кино, бе чел почти всички еротични книги, които пристигаха в магазина, бе отхвърлил Хенри Милър и Франк Харис, защото действителността го объркваше толкова много?

Дали бе забелязала, че четете еротични книги?

Не бе забелязал.

Но значи той не забелязваше нищо.

— Това шокира ли те? — попита госпожа Лидман, когато излязоха отново на права отсечка.

— Какво?

— Дето ти казах, че не съм спала със съпруга си от две години?

— Не... Да. Не фактът, но това, че ми го казваш. Не се интересувам много от живота на хората.

— Как изглежда спалнята ти?

— Спалнята ми? — Въпросът бе странен.

— Да, какъв цвят са стените, има ли много книги, леглото ти единично ли е или двойно?

— Единично. Много книги, бюро.

— Винаги съм си те представяла в двойно легло, обикновено с красиво момиче.

Тя играеше игра или искаше ясно да му покаже, че го мисли за доста недосетлив.

Какво трябваше да направи, да я хване за крака? Да пъхне ръка под полата ѝ?

Извърна се на седалката, за да е с лице към нея, лакътят му се подаваше от отворения прозорец, вятърът вееше косата му. Това беше атакуваща стойка, една доста агресивна позиция, но не можеше да измисли какво да каже.

— Почти пристигнахме — каза тя, сочейки един пътен знак, и те напуснаха магистралата. Езеро Шамплейн — три мили.

Намали скоростта, обърна се и го погледна.

— Просто поддържах разговора, Пол, за да се откъснеш от действителността, с която трябва да се сблъскаш сега. Не го вземай на сериозно.

Тя стисна ръката му и той се почувства отново като шестнадесетгодишен, където явно живееше повечето от времето, доколкото се отнасяше за жени.

— Онзи там сигурно е той — каза госпожа Лидман, навлизайки в големия комплекс на бензиностанцията.

Един висок мъж, изглеждащ по-добре, отколкото очакваше, по-добре облечен, общо взето, по-елегантен от обичайните приятели на майка му, махаше и идваше към тях.

Госпожа Лидман паркира колата, изгаси двигателя и двамата излязоха, когато мъжът стигна до тях.

— Пол Саралин?

— Да.

— Уорън Хюз, административен директор на застрахователната компания Ийст коуст тръст. Работех с майка ви.

Пол представи госпожа Лидман, гледаше как двамата си подават ръце и съзнаваше, че по-възрастният мъж ще знае как да се справи с такава жена. Тя несъмнено бе по-изискана от майка му.

— Намерихте ли я вече? — попита госпожа Лидман.

— Не, страхувам се, че не. Ще използваме моята кола.

— Какво точно се е случило?

— Никой не знае. И няма да разберем, докато огънят не бъде напълно потушен.

— Още ли гори сградата? — попита Пол.

— Да. Доста неприятно.

— Хотел ли беше?

— Частен хотел, по-скоро клуб. Нашите клиенти го използваха за кратки почивки.

— Вие с нея ли бяхте?

— Не съвсем, синко. Тя пристигна с Гери Мърдок, но той реши да отиде да лови риба от другата страна на езерото. Тъй че тя бе сама, когато е станало.

Те влязоха в линкълна на Уорън Хюз, като Пол отвори вратата на госпожа Лидман, после седна отзад. Бе възпитан добре, знаеше как да се държи. За това трябваше да благодари на майка си. Тя преценяваше мъжете първо по маниерите им. Очакваше да се отнасят с нея като с дама.

— Отначало къщата е била построена от един ексцентричен търговец на предмети на изкуството. Точно копие на къща стил късна английска готика, дъбови греди, островърхи покриви, много дърво, такива работи. И както е изолирана, хората от пожарната не са могли да пристигнат много бързо.

След десет минути шофиране видяха пушека, странни образувания от него полепваха по дърветата и храстите, когато завиха по една люлякова алея. Миризмата бе толкова силна, че Хюз затвори прозорците. И изведнъж пристигнаха, останките на къщата бяха пред тях.

Имаше пет пожарни коли и маркучи навсякъде, пожарникари в огнеупорни костюми гасяха тлеещите греди. Никога не бе виждал такова нещо. Един масивен комин продължаваше да стърчи сред почернелите развалини, изкривени решетки за прозорци, овъглени греди, разкъсани водопроводни тръби. Една линейка бе паркирана на това, което е било поляна. Каменната арка на входа още стоеше, с каменни лъвови от двете страни на стълбите. Остатъци от бръшлян по останките от стени, нелепи тапети на цветя. Една розова мивка на третия етаж висеше обърната надолу.

Хюз паркира колата встрани от служебните коли, загаси двигателя, обърна се и погледна към Пол.

— Майка ти беше тук за втори път, знаеше ли?

— Не — каза Пол. Не разбираше значението на информацията.

— Някакъв вид санаториум ли беше това? — подсказа госпожа Лидман, опитвайки се да улесни явно притеснения Хюз.

— Дом за алкохолици? — каза Пол рязко, разбирайки.

— Знаеше ли?

— Значи е имала нужда от лечение?

— Накрая трябваше да го направи. Майка ти обичаше да пие, знаеш това... Но не бе стигнала дотам, че да го види като проблем, въпреки че другите го виждаха. Компанията провеждаше тук семинари през почивните дни, без алкохол, на които се канеха хора като твоята майка. Идеята беше да им се съобщи внимателно, че са тръгнали в погрешна посока.

Значи някой се бе опитал да ѝ помогне.

Всички излязоха от колата и тръгнаха към един полицейски фургон, който преграждаше по-нататък пътя.

Местният шериф се бе облегал на колата си и говореше с един от пожарникарите.

— Има ли нещо, Барни? — попита Уорън Хюз.

— Не. Знаем, че огънят е започнал от далечния ляв ъгъл, и всички са намерени, с изключение на госпожа Саралин.

— Това е синът ѝ Пол.

— Здравей, синко. Моите съболезнования... въпреки че още нямаме доказателства. Издирването може и да отнеме време, всичко трябва да бъде пресято. Мъжете работят сега ей там вдясно.

Пол бавно се отдалечи от групата. Освободи се от чиновниците, от тези, които щяха да си вършат работата честно, ала съкращавайки до минимум сантименталността, защото нямаха нито време, нито причина да си го позволят.

Госпожа Лидман го гледаше, загрижена за въздействието на зрелището върху него. Той ѝ беше признателен за загрижеността и ѝ кимна, че е добре. Досега трагедията не го беше докоснала, майка му не беше открита, още не беше доказано, че е мъртва.

Той заброди надолу по ливадите, които се спускаха към езерото. Оттам, където се намираше, цялата гледка можеше да се хване от фотоапарат с широкоъгълен обектив — мястото на злополуката вляво, спокойствие и тишина вдясно.

Какво може да се е случило? Неговата майка, пиана, запалва глупаво огъня, разлива бренди на килима, завесите поемат огъня, гредите се подпалват?

Избягваше да се доближава до къщата, тя нямаше да му каже нищо. Служителите ще намерят накрая нещо, венчалната ѝ халка, ако не се е стопила, или сребърната ѝ гривна.

Искаше да бъде сам. Госпожа Лидман си играеше с неговите чувства. Не го разстрои наистина, но той нямаше нужда от тези глупости.

Спря и се загледа как четирима мъже, облечени в огнеупорни костюми, претърсваха пепелта, където казваха, че е започнал пожарът. Усещаше горещината от тези петдесетина ярда, на които се намираше. Мирисът на изгоряло дърво бе невероятно силен, облаци пушек пуфкаха от време на време, когато пожарникарите удареха с водната струя някой тлеещ матрак. Овъглени греди се пропукваха и падаха, удряйки се в черните останки.

Продължи надолу към езерото, тревата под краката му беше мека и влажна. До водата имаше малък павилион, вълнолом и лодка. Искаше да отиде там, да види как изглежда къщата оттам.

После спря, защото това не бе така.

Нещо го теглеше наляво от момента, в който излезе от колата и погледна към алеята с люляци. Искаше да тръгне към тях. Изглежда, отзад имаше беседка, някакъв пущинак, който го примамваше.

Ускори крачка, но внимателно, защото не искаше да привлича вниманието, и когато приближи до храстите, усети колко е напрегнат и отново спря.

Какво ставаше с него? Защо се чувстваше така?

Знаеше, че ще види нещо неприятно, че е притеглян към него, че има шесто чувство, че има способности на медиум. Трябваше да признае това, да го приеме, да работи върху него.

Сега тръгна направо към прохода в храстите, през едно малко пространство от буйна трева и ги видя да стоят там, държейки се за ръце, гледайки го с онези странни пронизващи сиви очи.

Бяха по-високи, по-големи, още по-страшни от последния път. Бяха голи, полупрозрачни. Отражението на слънцето блестеше по повърхността на езерото, светеше през тях и косите им бяха сребристи. Момичето бе почти красиво и притежаваше усмивка, която му предаваше тревога, изражението искаше да му помогне. То беше на осем, може би на девет години, ръцете му доста пълнички, краката доста къси, което правеше движението им по-скоро детско, отколкото чувствено, но той се притесняваше от голотата. Тогава момчето, което гледаше право в него през цялото време, бавно повдигна ръка и посочи едно място, на няколко ярда разстояние оттам, където стояха.

Пол проследи посоката и видя едно тяло, няколко крачки подалече, във високата трева.

Когато тръгна към него, миризмата бе толкова отвратителна, че трябваше да отстъпи назад и закрие с ръка носа и устата си. Приближи се отново, съзнавайки, че децата го наблюдават, и видя съвсем ясно какво беше това.

Черните на мехури ръце покриваха обгореното лице и опърлената като стоманена тел коса; дрехите също бяха обгорени, както и кожата, и основните тъкани и мускулите на тялото се бяха разкрили. Костите си стояха — жълти, покрити с отвратителна слуз.

Вдигна поглед към децата. Не бяха помръднали, само стояха и го гледаха. По-малкото дете, момчето, с пръст в уста, изглеждаше объркано.

— Кои сте вие? — пошепна с труд Пол.

И за момент му се стори, че момичето се кани да отговори, ала то гледаше някъде зад него. Инстинктивно се обърна и видя госпожа Лидман, Уорън Хюз и шерифът да бързат към него. Когато се обърна отново, децата ги нямаше.

В следващите секунди гледката на трупа го смаза, гадната миризма се надигна отвътре, задави се и започна да повръща на тревата.

Издърпа една книжна кърпичка от джоба си, изтри устата си, вдигна поглед към госпожа Лидман, после се обърна и посочи това, което бе открил.

Викове, разпореждания, пожарникари, полицаи, всички се понесоха покрай него.

Носилка, гумирано покривало, госпожа Лидман поглежда, после закрива очи.

— Как я намери, синко?

— Не зная... Просто гледах...

— Невероятно. Ние претърсваме наоколо от сутринта.

— Тя явно е изтичала навън и се е опитала да стигне до водата...

— Добрала се е дотук, трябва да е била като факла, дори храстите са опърлени...

Госпожа Лидман сложи ръка около раменете му и го отведе настрана.

Щеше да има разследване, щеше да има въпроси и отговори, сега тя го отвеждаше, настрани от сцената, и Хюз предложи близкия мотел, където беше отседнал. За днес момчето не биваше да бъде излагано повече на този ужас.

ГЛАВА ВТОРА

— Откъде разбра, че е там, Пол? Ти знаеше, защото отиде направо там, наблюдавах те. Ти ни остави и отиде право там.

Не му се искаше да отговаря, не можеше да отговори, защото не можеше да разбере себе си и не можеше да обясни това задоволително.

Освен това бе уморен от въпроси, отговори, анализи и теории. От десет часа присъстваше на предварителното следствие с шерифа, шефа на пожарната, лекаря, който установи смъртта на майка му, госпожа Лидман и Уорън Хюз.

По едно време обсъждането стана толкова банално, че той се извини и излезе от съдебната зала да подиша свеж въздух. Щяха да влязат детективи, съдебни следователи, още лекари, още пожарникари. После двама погребални агенти го подхванаха и той избухна в сълзи, позволявайки на нервите му да се отпуснат.

Така че госпожа Лидман пое грижата за всичко.

На нея това ѝ харесваше. Виждаше го по нейното лице и беше благодарен, защото тя пое всичко — от покупката на четка и паста за зъби за двудневния престой до транспортирането на останките на майка му до подходящо вечно жилище.

Сега, когато подкараха обратно към Ню Йорк, четиридесет и осем часа по-късно, след като прекараха една спокойна нощ в препоръчания от Хюз мотел, където, за да спи дълбоко, той взе успокоително, искаха от него да отговори на въпросите, на които сам не можеше да си отговори.

Кошмарите, които всички очакваха да има — да преживява ужаса от смъртта на майка си, да бъде преследван от калцинираната фигура в младата горичка, — не бяха страшни за него в сравнение с появата на матовите деца. Самата им полупрозрачност бе ужас на ужасите.

Техните очи, техните коси, тяхната полупрозрачна белота. Дори и на яркото следобедно слънце техните форми не оставяха сенки.

Не бяха ли те напълно въображаеми, фантоми на мозъка му, предупреждения, вестители на смъртта? Когато ги видя преди три години, това нямаше никаква връзка с каквито и да било трагедии. Бяха се появили в стаята му, нищо повече.

Защо?

Защо го преследваха тези фигури и какво представляваха?

Беше ли умрял някой преди три години, някой, когото той не познаваше, някой, с когото имаше далечна връзка?

— Не мога да отговоря на въпросите ти — каза накрая той. — Не защото не искам. Просто не мога.

— Но ти признаваш, че си отишъл направо на мястото, където беше тя?

— Просто се случи да отида там.

— Не мисля така. Предполагам, че си бил привлечен там, привлечен до онова място от нещо неестествено. Не знаей дали си осъзнавал това или не.

— Не разбирам.

— Видях те да ни напускаш, наблюдавах те през цялото време, ти следваше линията на маркучите от помпите към езерото, после напълно внезапно зави и съвсем направо се запъти към храстите. Там почти няма пътека. Не можех да те виждам напълно заради шубраците, но ти като че спря, сякаш... ъ-ъ, честно казано, сякаш говореше с някого. После се запъти направо към мястото.

Щеше ли да стане нещо лошо, ако говори за тях? Тя беше единственият човек на света, на когото можеше да спомене за тях. Страхуваше ли се да не го помислят за ненормален, или пък се страхуваше от непознати свръхестествени въздействия? Тя разбираше повече от мнозинството хора — заобиколена от всевъзможни окултни книги, трудно можеше да бъде наречена скептичка. Може би щеше да му помогне, да успокои тревогите му.

— Спомняш ли си как преди много време ти разправях, че видях насън появата на две деца в спалнята ми?

— Когато постъпи в магазина?

— Да. Те бяха там. Бяха малко по-високи, отколкото, когато ги видях последния път, но това бяха те.

— Предупреждение значи, вестители на смъртта, така ли мислиш?

Тя напълно приемаше възможността за тяхното съществуване.

— Не зная. Когато ги видях последния път, не се случи никаква трагедия.

— А другите ти сънища? Твоите повтарящи се сънища, сънуваш ли ги още?

— Да.

— Същите, как си затрупан жив под едно оръдие по време на битка и как хора ядат бебета в средновековна катедрала?

Тя помнеше какво ѝ бе разправял. Имаше и по-лоши сънища, кошмари за кастриране, за изнасилване — той не беше разказвал за тях, бяха толкова обезпокоителни.

— Мислиш ли, че трябва да отида на психиатър?

— Не, но мисля, че трябва да поговориш по-свободно с мен, когато почувстваш, че можеш. Аз съм твоя приятелка и те познавам. Освен това вярвам във възможността за свръхестествени случки, в които един психиатър може и да не вярва. Ти не си болен, ти си напълно здрав, но не трябва да се затваряш в себе си, това може да те подлуди.

Не бе сигурен. Не бе сигурен, че желае да говори за това. И после, ако не бе преследван, ако не бе посещаван от деца-вестители и те бяха само в неговото въображение, значи беше душевно болен.

— Какво ще кажеш да останеш при мен тази нощ? Мисля, че не трябва да си отиваш вкъщи и да оставаш сам в апартамента си.

Той си помисли за празния апартамент. Ужаси се от мисълта да отиде там, да спи сам. Беше признателен за поканата.

И я прие.

Къщата на семейство Лидман в Куинс бе почти както си я представяше, само по-голяма. Уединена, боядисана в бяло, с веранда и стълби, водещи към главния вход. Това бе шаблонната резиденция в испански стил на преуспяващ началник, напълно подходяща за президента на дъщерна фирма на многонационална корпорация.

Двойният гараж се отвори автоматично, когато капакът се изтърколи нагоре по релсите и вратите се затвориха зад тях. За момент останаха на тъмно, после светна и те излязоха. На стените на гаража висяха две картини, наоколо нямаше нито инструменти, нито гуми,

нито ръчна количка, нито маркуч за поливане; това бе всекидневната на колите, един намек за следващия лукс.

Влязоха в къщата през една плъзгаща се врата и изкачиха няколко тесни стъпала до едно антре със сини и бели плочки, сводове и изобилие от зеленина. Беше много свежо, много светло. Тя го въведе в една Г-образна читалня, стените на която бяха изцяло покрити с рафтове книги.

— Настанявай се удобно, Пол, питиетата са в бюфета отляво. Искam бяло вино. Трябва да вземеш лед от кухнята.

Тя седна зад покритото с кожа бюро и натисна един бутон на телефонния секретар. Изредиха се няколко съобщения, нови предложения за срещи, които бе отложила. Той намери чашите, виното. Преструвайки се, че не слуша, отиде в кухнята.

Тя беше голяма, просторна, с всички възможни нововъведения. В хладилника намери лед, сложи малко в специалната сребърна кофичка.

— Здравей, Шерил, получих съобщението. Надявам се всичко да свърши добре и момчето да не се разстрои много. Ще бъда в Чикаго в четвъртък и петък, връщам се в събота сутринта. Не забравяй, че сме поканени в неделя на вечеря. Обичам те...

Той изчака да мине още едно съобщение, преди да влезе обратно.

Когато подаде виното на госпожа Лидман, тя спря да пише в един малък бележник и вдигна чаша към него.

— За здравето и благоразумието — каза тя и прибави: — Джек няма да се върне до събота сутринта. Това означава, че ще бъдем сами две нощи.

Дали отново не играеше игри?

Нямаше представа какво да каже.

— Е, сега ти можеш или да избягаш, или да поемеш последствията.

Това беше шега, разбира се, той не я вземаше на сериозно. Нейният начин да го накара да забрави трагедията.

Не искаше да се връща в апартамента, в това бе сигурен. Нямаше нищо против да бъде заобиколен от вещите на майка си, от които не се страхуваше, ала се плашеше да не види отново децата. Тук, в тази съвсем нова обстановка с нея, щеше да бъде в безопасност. Освен това

имаше чувството, че тя ще действа като спирачка, присъствието ѝ щеше да ги държи настрана.

— Благодаря — каза накрая той. — Ще рискувам да остана.

— Добре. Сега какво ще кажеш за малко храна?

— Не съм особено гладен.

— Но ти трябва да се храниш. Ще се изкъпя, после ще ти сготвя нещо. Може да отидем на кино, ако искаш.

Тя се опитваше да държи мозъка му зает, успяваше донякъде, въпреки че това същевременно го объркваше. Той не знаеше как да се държи с нея, какво точно се очакваше от него.

Сигурно нищо.

Поради положението, в което се намираше, имаше картбланш да се държи, както иска. Можеше да направи щуротия и това нямаше да има последици.

— Искаш ли да се изкъпеш? — попита тя. — Малко ще те отпусне.

Заедно?

Неговото изражение сигурно бе издало мислите му, защото тя започна да обяснява, че в къщата има три бани, едната от които бе част от апартамента за гости, в който ще се настани той.

Сега можеше да се отпусне.

Тя му показа пътя, предлагайки му да вземе със себе си и питието си. Беше сипал бяло вино.

Банята бе зелена, с италианска керамика и огледала, имаше всичко необходимо, включително подходяща хавлия за след баня.

Пусна му крановете и затвори вратата след себе си. Той помисли да я заключи, после реши, че ще бъде невъзпитано.

Съблече се бавно, гледайки в отражението си, страхувайки се изображението му да не се промени. Нищо не се случи, просто изглеждаше бял, не... блед, но интересен.

Положително ще му бъде от полза да поговори с госпожа Лидман за изгорялото видение, което бе видял в ума си. Да спомене, освен това за чувствата си относно кремацията. Всъщност погребалните агенти бяха предложили кремиране. Овъглените останки на майка му щяха да се превърнат в пепел. За да бъде абсолютно сигурно?

Уорън Хюз го бе уверил, че застрахователната компания ще плати всички разноси. Освен това беше намекнал за пари, пари от застраховки, които щеше да получи, защото всички работещи в Ийст коуст тръст автоматично получаваха застрахователни полици за живот, и с тази трагедия той щеше да извлече полза не само от това, но и от нейната застраховка срещу злополука.

Може би ще стане богат.

Може би няма да се налага да работи известно време.

Независимост. Независим едновременно от госпожа Лидман и от майка си.

Наистина ли желаете това?

Горчивата скръб, която успяваше да потиска, изведнъж се надигна вътре в него и порой сълзи замъгли очите му. Шумът от леещата се от крановете гореща вода удави неконтролираните ридания, които неочаквано разтресоха тялото му. Искаше му се да изстене високо, никога не му се бе искало такова нещо, но виденията за майка му, когато тя беше по-млада, когато той беше по-малък, нахлуха в него, отчайващата нужда да се прилепи до нея, признанието, че макар и да не се беше разбирал с нея, макар и да бяха два отблъскващи се полюса във всекидневието си, те имаха нужда един от друг. Той се нуждаеше от нея, когато боледуваше, нуждаеше се от нейната нежност, нуждаеше се от тази личност, с която можеше да бъде самият себе си, а тя му беше благодарна за неговите грижи, толкова сутрини след тежки нощи.

Пое дълбоко въздух, изтри парата от огледалото, за да погледне своето набраздено от сълзи лице, затвори крановете и духна към мехурчетата от ароматния шампоан за вана. Тогава чу тихо почукване.

— Пол, добре ли си?

Дали е чукала дълго?

— Да, добре. Добре съм.

Гласът му бе стегнат, несигурен, плах.

— Отивам да се изкъпя, имаш ли нужда от нещо?

— Не. Всичко е наред. Благодаря ти много.

И тя се отдалечи.

Просто беше добра домакиня, закриляща, опитваща се да замести грижите на... някой, когото той никога вече нямаше да види.

Колко ли нещастна е била майка му? Не беше ли я разбирал твърде малко? Сега, разбира се, беше много късно да се опита и да я утеши. Никога не се бе замислял за това.

Не беше ли той следователно егоистичен син? Пренебрегвал ли я бе? Не се ли е нуждаела тя от любовта му, вниманието му? Не бяха ли оправдани укорите ѝ? „Отново с твоите книги!“ Може би ревността от неговото четене е била непоносима. Дали безразличие му към самотата ѝ не бе причината да търси тя компанията на толкова мъже, да удавя болката си в пиене?

Той се натопа по-дълбоко в разпенената вана, осъзнавайки при това за пръв път, че не бе опитал много от луксозния живот. Обкръжението успокояваше погледа — чистотата, добрият ред, растението в края на банята, редицата стъклени бурканчета със сини и зелени соли, зелените кърпи, списанията на малката масичка. Но какво ли струваше всичко това, този лукс? Не в пари, а във време и енергия? Колко прислужници държеше госпожа Лидман?

И къде отиваше той с нея?

Бе невероятно мила, той не похарчи и десет цента.

Тя нямаше нито син, нито дъщеря, може би той беше един жадуван заместител, може би тя бе копняла за майчинство. Ще остави нещата да следват хода си.

Дръпна запушалката на ваната с пръста на крака си и занаблюдава как разпенената повърхност се снижава бавно и части от тялото му се показват като острови в морето от мехурчета.

Виното оказа ефекта си, притъпи съвсем мозъка му и направи нещата да изглеждат забавно. Какво прекрасно бягство е алкохолът, ето защо майка му се бе обърнала към него.

Излезе от ваната, уви се в грамадната хавлиена кърпа и призна отражението си на римски сенатор в огледалото. Усещането на мокрото му тяло в меката кърпа го възбуди за момент и той изплезил език, когато му мина мисълта, че може би да легне с Шерил Лидман в нейното без съмнение масивно легло ще бъде голямо преживяване. После, чувайки движение в коридора, осъзна, че в действителност нещата нямаше да минат така гладко.

Двамата ядоха без официалности в кухнята. Лека храна, с ягодов млечен шейк, за който му бе обяснено как се прави с помощта на миксера на стената. Домашен живот, не на съпруг и съпруга, не на

любовник и любовница, а на майка и син. Можеше да види, че това ѝ харесва.

И въпросите започнаха.

Какво ще прави сега? Помислил ли е за бъдещето? С интелигентност като неговата сигурно няма да прекара живота си само в продаване на книги? Какви амбиции има?

Това го накара да оцени неразпитващата си майка. На нея не ѝ пукаше дали ще мете улиците, или се стреми да стане президент. Научила се беше да не му досажда.

Докато беше в банята си, Шерил Лидман явно се бе свързала с Уорън Хюз и имаше добри новини за него. Ийст коуст тръст щеше да му плати добра сума, но не, разбира се, и преди да приключат всички формалности по случая. Междувременно тя и Джек, нейният съпруг, щяха да му помагат.

Той слушаше любезно, беше добре възпитан, после събра чиниите и чашите и ги сложи в миялната машина, но му казаха да не си прави труда, защото първата работа на Мери е да почисти.

И така, какво му се иска сега? Да гледа телевизия или да си ляга?

И преди да успее да отговори, тя отиде зад него и обгърна с ръце кръста му и леко го притисна.

— Хайде да си лягаме, скъпи; не съм сигурна, че мога да се преструвам още дълго.

Целуна го по тила, гризна ухото му и когато той се вцепени, разбирайки, че цялото му тяло бързо се напрегна, тя плъзна ръка отпред в джинсите му.

— Мисля, че имаш нужда от малко нежност — каза и като го хвана за ръката, го поведе към неговата спалня.

Сега собствената му възбуда надделя.

Когато тя изрита обувките си, той я целуна, помогна ѝ да разкопчее копчетата на роклята и да свали колана си.

Виното щеше да помогне, ако изпиташе нужда от помощ. Ако изведнъж тя се обърнеше към него и го обвинеше, че се държи неприлично, можеше да обвини виното. Но Шерил явно го желаше.

Голи, те легнаха в голямото меко и чисто легло.

— Не ме ли намираш стара? — попита.

— Не. Никак.

Това не беше вярно. Фактът, че съзнаваше възрастта си, съзнаваше как изглежда, я правеше възрастна. Лицето ѝ имаше различен цвят от тялото, защото беше обработвано години наред с много грим. Тялото ѝ в същност бе доста младо. Гола, тя беше дребна, за своето превъзходство разчиташе на високите токчета, и това, което го учуди най-много, бе колко възрастен се чувства с нея, колко зрял. Докато с Пати се чувстваше като дете-юноша, буквално чувстващ възмъжаването си, с Шерил беше уверен, налагаше се да бъде, защото тя играеше изгубеното момиченце. Стана смел, не се криеше под чаршафите, не се стесняваше да се покаже. Тя го бе избрала, беше избрала неговата физика. Той нямаше от какво да се срамува и действаше малко буйно. Хвърли възглавниците на пода, събори я на леглото, така че да могат да се виждат в огледалото, покри цялото ѝ тяло с маслото, което тя „плахо“ предложи да използват, и веднъж поел, нямаше спиране. Тя желаше млад, пълен с енергия мъж и получи такъв — три пъти, с чаши бяло вино като освежително в промеждутъците.

Той нямаше представа какво ѝ дава, какви скрити удоволствия събужда, но това го накара да осъзнае, че майка му е била права.

Трябваше да излиза много повече, да се учи направо от собствените си преживявания, а не от безбройните автори, които така или иначе можеха да си въобразяват всичко.

— Все още си неспокоен — каза Шерил. — Ще можеш ли да заспиш?

Не бе сигурен. Умът му се въртеше като томбола.

— Вземи приспивателно, имаш нужда от сън. — И тя се измъкна от леглото, излезе за малко и се върна, ухаеща на парфюмиран сапун, държейки чаша вода и малко бяло хапче.

Той положи глава на меката възглавница и когато се събуди, вече бе съмнало и беше сам.

Устата му бе страшно пресъхнала и звуците, които издаде, бяха съвсем неясни. След като поостана известно време неподвижен в леглото, бавно размърда крайниците си, стана и отиде в банята.

Забеляза, че дрехите му бяха прилежно сгънати, обувките подредени една до друга под стола. Дръпна пердетата и погледна навън към улицата от предградието. Луксозни коли бяха паркирани пред луксозни къщи, където двойните гаражи бяха вече запълнени. По

пътя, над оградата, видя как традиционното вестникарче на колело хвърля ловко рулата на предните полянки.

Нямаше представа колко е часът и не можеше да си спомни какво е направил с часовника си. Вдигна джинсите си.

Ключовете му, ключовете от апартамента, бяха по някаква причина в левия джоб, въпреки че винаги ги държеше в десния.

Дали някой не е любопитствал?

Портмонето му бе непокътнато, пари не бяха взимани, но ключовете бяха преместени. Намери часовника си, шест и двадесет и три. Натисна бутона за датата и се вгледа в изображението. Бе петнадесети, петнадесето число на шести месец. Значи е спал цяло денонощие? Дори по-дълго? Върна се обратно в банята, огледа лицето си, попипа брадичката си. Имаше повече брада от обикновено. Двудневна брада.

Господи, спал е през всичкото това време? Сега събота ли е?

Вестниците щяха да му кажат.

Облече хавлията и се промъкна надолу по стълбите, разгледа ключалката и веригата на входната врата и се отказа. Нямаше начин да я отвори, без да събуди Шерил. Тогава в хола видя куфарче, две чаши, чифт мъжки очи.

Отиде в кухнята да си направи кафе. Беше спал повече от тридесет и шест часа, бе изгубил цял ден, може би два. Отвори хладилника, намери млякото, намери кафето в един кухненски шкаф, включи чайника. Когато се протегна да вземе чаша, ръкавът му закачи някакъв буркан, пълен с прибори за готвене, който се преобърна и нещата изпопадаха с грохот на пода.

Затаи дъх, изчака за шум от горния етаж, после започна да ги събира: черпаци, лъжици, вилици, ножове, шишове, прибори за барбекю. Постави всичко обратно, нареди ги в каната като цветя и когато се обърна, видя Шерил да го наблюдава от вратата.

— Съжалявам, че те събудих.

— Добре ли спа?

— Несъмнено. Кой ден сме?

— Неделя сутринта. Започнах да се тревожа, но докторът каза, че това е нормално и няма да ти навреди.

Дори не бе пресметнал правилно датата по часовника си.

— Искаш ли кафе? — попита той.

— Предпочитам лимонов чай... ще си го приготвя сама. Добре се справям с обстановката. Не предпочиташ ли истинско кафе?

Баналността на домашния живот продължи до обяд.

Джек Лидман слезе, прозявайки се, в своя халат либърти, купен в Лондон. Стиснаха си здраво ръцете, избягвайки да споменават за смъртта на майка му, избягвайки всичко и потънаха във вестниците си до обяд, когато Пол каза, че мисли да отиде до апартамента, просто да провери дали не е станало нещо.

Нито съпругът, нито съпругата се възпротивила. Шерил Лидман предложи да го закара. Той запротестира, но тя настояваше и докато пиеха кафето, сякаш това не можеше да се обсъжда по-рано поради изискванията на деловия обед, Джек Лидман каза, че иска да говори с него.

Отидоха на малката тераса зад къщата и под сянката на един чадър той разбра причината за този разговор. Канеха го да замине в чужбина, да заключи апартамента и да отиде далеч от всичко познато. Да замине за Европа, да посети Париж, Рим, Мадрид, Лондон, да изкара една хубава почивка. Той и Шерил го обмислили, книжарницата ще заплати самолетните разноски, другите разходи можеха да се покрият с част от парите от наследената застраховка. Имали достатъчно връзки в Европа, така че нямало да се чувства самотен.

Тази идея не беше чужда за Пол, той често мислеше за пътешествия, но нямаше средства да си ги позволи.

Той отново възрази любезно книжарницата да заплати билетите, но Джек Лидман му изтъкна, че това е един начин да го задължат да се върне. Въпреки че не било сигурно, имало вероятност Шерил да открие клон в Сан Франциско и да го помоли да го управлява и тогава у неговите знания и опит щели да бъдат безценни.

Те му подаваха на поднос едно сигурно бъдеще.

В апартамента миришеше неприятно, от боклука в кухненското кошче, от разлагащите се скаридени черупки от последната им вечеря с майка му.

Можеше да обърне всичко това в мелодрама, да остави тъгата да го обгърне, но имаше достатъчно сили да преодолее изкушението.

Извини се за мръсотията, заведе Шерил в хола и ѝ предложи чаша нес кафе.

Тогава тя направи нещо неочаквано.

Каза, че ще направи кафето и тръгна направо към кухнята, като че е била и преди в апартамента.

Ключовете бяха в другия му джоб, беше възможно да е идвала тук, докато е спал.

Но защо?

Не каза нищо, надявайки се тя да не усети грешката си.

След като я увери, че може да се оправи сам, и обеща да се отбие в магазина сутринта, както обикновено, и тогава да се свържат с полицията в Бърлингтън и да направят последните уточнения за погребението, ако властите дадат тялото. Той я изпрати до колата, изкачи двата етажа и се почувства облекчен, избавен, освободен от напрежението да любезничи.

Спането с нея не беше негово завоевание, а нейно, и той осъзна, че все още, до голяма степен по момчешки, „отбелязваше точки“, както доста справедливо характеризираше това разпространеният израз.

Отиде в стаята си, огледа се, опитвайки се да разбере дали има нещо разбъркано, и забеляза, че купчина стари броеве на списание „Евъргрийн“ бяха изместени, съвсем малко, само на няколко инча, обаче все пак бяха местени по бюрото му.

Отиде до полицата и намери дневника си от преди пет години. Не бе писал в него от около две години, не го бе отварял от приблизително толкова време.

Извади го, отвори закопчалката, прелисти го до последните записки, където той се отвори от само себе си.

Преди час (3 часа сутринта) бях посетен от видение на две странни ужасни същества. Деца, момиче на около осем години и момче може би на четири. Те стояха в ъгъла до шкафа и ме гледаха. Не бяха прозрачни, бяха полупрозрачни, като опал. Не приличаха на никое друго видение, фантазия или предчувствие, което съм имал преди. Не бяха зли, но страшни.

Защо имаше чувството, че това я интересува? Дали не го мислеше за луд? Тогава за какво беше тази идея да замине в чужбина и предложението да му платят пътя?

В нищо от това нямаше никакъв особен смисъл.

Преобърна няколко страници назад, спря се на един от повтарящите се сънища, които бе описал.

На двадесет и пет години съм, в армията на Наполеон. Зная това, но не зная откъде съм толкова сигурен. Бием се с австрийците при Дунава. Близко до мен избухва бомба или мина и огромна мантия пръст ме обгръща, съзнавам, че съм погребан жив. После излизам на повърхността, устата ми е пълна с пръст, усещам ужасна болка и разбирам, че ще загубя крака си. Затиснат съм под колелото на 12-фунтово оръдие „Грибовал“. (Намерих го в „Оръжия и хералдика на 19-и век“. Наполеон използвал ефективно масираните батареи от 12-фунтови оръдия на генерал Грибовал в решаващите битки при Фридланд през 1807 г., Ваграм през 1809 г., Бородино през 1812 година.) Означава ли това, че съм превъплъщение на войник от армията на Наполеон?

Пол отиде в стаята на майка си, отвори чекмеджето на бюрото, където тя държеше семейните документи, парите си, разписките от общия им банков спестовен влог, от който сега можеше да тегли сам. Може би беше тършувано, нямаше представа. Тогава се запита дали не е завладян от подозрения. Понеже се страхуваше от виденията, не искаше да ги приеме. И понеже не искаше да ги приеме, опитваше се да ги скрие, да ги запази в тайна и следователно се плашеше да ги разкрие. Отсега нататък щеше да приема без никакви възражения всичко, което семейство Лидман иска да направи за него. Те просто бяха мили, деликатни хора, които искаха да му помогнат.

Шерил Лидман го закара на летище Кенеди и го изпрати до пропуска, проверявайки отново дали не е забравил нещо. Веднъж

минал паспортната проверка, почувства вълна на облекчение. Беше им позволил да го увият в памук и през последните две седмици приемаше всичките им съвети за всичко. Това, че бе спал с нея, ѝ даваше право да мисли и да очаква от него да прави всичко, за което го помоли. И той го правеше. Още малко и щеше да се превърне в нейна собственост.

Загледа се в стойката, на която бяха наредени списания, купи си три, радвайки се, че сега разполага с пари. След осем часа щеше да е собственост на другото, добрия сеньор Капуела, когото щеше да посети в Ривиерата, заради което полетът му бе директно за Ница, а не за Париж, където в действителност желаше да отиде. Обаче други плащаха.

Седна с останалите пътници да чака обявяването на своя полет. На погребението не беше присъствал никой друг, освен семейство Лидман и петима предани началници от Ийст коуст тръст. Сега те бяха единственото му семейство и той се зарече да ги приеме като такова.

Новите му обувки го стягаха в пръстите. Би предпочел, да бъде с маратонки и джинси, но Шерил настояваше, че във Франция ще се чувства по-добре в костюм. Италианците държаха извънредно много на облеклото, а сеньор Капуела произлизаше от стар аристократичен флорентински род.

Погледна към информационното табло. Беше подранил. Би предпочел да мине през бариерата и да се махне, но тя нямаше да бъде там, беше му признала, че мрази изпращанията. В допълнение, тяхното приятелство стана малко напрегнато — бяха любовници, но не спяха вече заедно поради присъствието на Джек Лидман. Това го караше да се пита дали все пак се е представил добре.

Имаше предостатъчно време да отиде до тоалетната, да срещне косата си и да се освежи за пътуването.

Отиваше в Европа!

Не беше за вярване! Ница, Рим, Париж, Лондон. Всички маршрути бяха подготвени за него. Сега той наистина живееше в крак с времето. След като двадесет и две години не бе имал нищо, сега изведнъж имаше всичко. При него бяха дошли смъртта, парите и новият живот.

Може би майка му е някъде горе и го наблюдава и направлява. Искаше му се да вярва, че не го е напуснала напълно. Все още се съобразяваше с нея в мислите си — на два пъти, когато си правеше кафе, се наложи да се спре да ѝ вика откъм кухнята, питайки я дали и тя иска.

Отиде в тоалетната и бутна вратата. Беше разкошна: всички плочки и тръби бяха идеални, бе пусто, освен човека в далечната кабинка, който бе оставил вратата отворена.

Оттам идваха неприлични звуци, тежко, неравномерно дишане, като че някой стар човек злоупотребяваше със себе си.

Любопитен, разтревожен да не би в действителност на някого да е зле, той се насочи натам и тогава ги видя отново.

Този път лицата им бяха сгърчени от болка, от ужасна болка, момчето се бе хванало за по-високата си сестра, ръцете му здраво стискаха кръста ѝ, тя почти щеше да извика, държеше го за задника, краката ѝ бяха разтворени, между тях бе малкото момче. Бяха в толкова неестествена за деца поза, че беше направо противно, и момчето правеше ужасни движения на възрастен, които с всеки спазъм, изглежда, причиняваха болка и на двамата. После спряха. Изражението им, чертите им показваха силно облекчение.

Пуснаха се, поеха дъх, погледнаха го и поклатиха отрицателно глава. Момчето вдигна ръка и я прокара през въздуха, имитирайки полет на птица или самолет. Момчето направи същото, но с мъка в очите и накара ръката си внезапно да падне, да се разбие и експлодира.

Тишината бе разчупена от високоговорителя и един остър глас обяви неговия полет.

Погледна към децата, двете поклатиха глави, сякаш го умоляваха да вземе предупреждението на сериозно.

Някой влезе, той се вмъкна в тяхната кабинка и заключи вратата.

Сега се намираше по-близо до тях от всякога, толкова близо, че можеше да ги докосне.

Бяха реални, тези странни голи деца, облежнати на стената на тоалетната.

Техните сиви очи го гледаха и той за пръв път видя, че нямат зеници.

Пресегна се, пръстите му докоснаха бедрото на момичето. Беше ледено, твърдо и влажно.

Момичето се отдръпна назад колкото можеше, беше уплашено. Той оттегли ръката си.

— Кой сте вие? — попита с висок шепот.

И както я гледаше, усети, че потъва — едно странно чувство, че пропада през пространството, че е всмукан във вакуум.

И загуби съзнание.

ГЛАВА ТРЕТА

Когато се съвзе, над него стояха чистачът в тоалетната, един служител от летището и други двама мъже.

— Добре ли си, синко?

— Да — отвърна той, идвайки на себе си.

— Пийни вода.

Отпи от водата. Всички бяха любезни, чернокожият мъж по-загрижен, с широко отворени очи.

Трябва да си припаднал.

— Така мисля.

— Да не си ял нещо, което не ти понася?

— Страх от летене, предполагам.

— Взел ли си някакви хапчета против прилошаване? Хората невинаги ги понасят добре.

Той стана, усмихна се, убеди ги, че е добре, каза, че трябва да провери полета си.

Не беше стоял дълго в безсъзнание, едва ли повече от минута, но достатъчно, за да изчезнат децата.

Какво беше това, предзнаменование ли? Предупреждение да не лети? Да не взема точно този полет.

Отиде в чакалнята и отново седна между пътниците. Те бяха възбудени, говореха многословно. Не искаше да остава, искаше да замине, но видението означаваше нещо, беше убеден в това. Семейство Лидман щяха да мислят, че е заминал, сеньор Капуела щеше да го посреща на летището в Ница; такъв натиск караше слабите хора да не обръщат внимание на сигналите за опасност.

Обявиха още веднъж неговия номер. Последно повикване. Куфарът му трябваше да се намира в самолета. Дали в него имаше нещо, за което да съжалява? Новите панталони, самото, ризите, другият чифт обувки, които Шерил му купи. Коженият тоалетен несесер, който никога нямаше да използва. Защо ѝ беше позволил да ръководи живота му?

Той седеше там, очакван, съзнавайки дълбоко в себе си какво прави, учуден, че го върши, чакайки да види дали ще издържи.

Щяха ли да проверяват списъците на пътниците, ще обявят ли неговото име? Нямаше такова желание. Отиде бързо до гишето.

— Извинете. Аз съм господин Саралин. Забравих нещо много важно, един документ, не мога да взема този полет. Има ли възможност да прибера багажа си?

— Сега не, сър... но можем да се погрижим да се съхранява на летището в Ница. Ще си го приберете ли?

— Ако не мога, ще изпратя някой да го прибере.

Тя записа данните и го задраска от списъка.

Имаше вероятност госпожа Лидман да се навърта отвън, чакайки да разбере дали полетът не е отменен, дали нещо не се е объркало, тъй че той бързо побягна от чакалнята за пътници към главното фоайе, мина отново през паспортния контрол, излезе навън и хвана такси.

— Пристанището — каза той.

— Кое пристанище?

— Доковете.

— Кой кей?

— Остави ме на Сийпорт мюзийм.

— Кея Сийпорт мюзийм!

Нямаше представа кой решава вместо него, но нещо го подтикваше. Почувства се по-спокоен, овладял се, облегна се назад в седалката и се занаслаждава на разходката през Бруклин до остров Манхатън.

Имаше пари, чекова карта, светът бе негов. Можеше да прави каквото пожелае. Искаше да разбере за корабите, все някак ще се качи на някой. Дали просто се качваш? Как става това? Ще бъде смел, ще вземе първия кораб, закъдето и да отива, може би някой товарен кораб — за някое място, за което изобщо не е и мислил преди. Едно приключение, през Панамския канал до Западното крайбрежие, после през Тихия океан, около света!

— Знаеш ли нещо за корабите, които отплават за Европа? — попита той шофьора на таксито.

— Не, но познавам едного, който работи в една транспортна компания и който има в главата си всички разписания и графици.

— Можеш ли да ме свържеш с него?

— Ще те заведе при него. Канторите са на Фронт стрийт.

Пресякоха Ийст ривър при Бруклинския мост, завиха наляво и слязоха надолу в лабиринта от халета и докове.

Шерил му беше казала да забрави вече майка си и да действа самостоятелно, сам да взема решенията, да не се опира на другите. Е, сега правеше точно това. Късаше веригите си.

Мъжът от Фриланд Марин Фрейт къмпани беше между тридесет и четиридесет годишен, носеше брада и накуцваше. В момента, в който Пол му каза какво иска, в очите му се появи разбиране. Към Европа по море, мир и спокойствие, без самолети, без скорости.

По лавиците бяха натрупани различни справочници — разписания, графици, наръчници, пътеводители.

— Работата е такава: някои товарни кораби вземат пътници, други не. При тези, които нямат пряк курс, всичко зависи от товара. Два кораба ще отплават за Англия през следващите три дни. Единият е скандинавски и отива в Саутхемптън, другият е руски и отива в Ленинград през Лондон.

— Кой ще отплава първи?

— Скандинавският. МС Бьорнстюрн. Взима дванадесет пътници. Обикновено местата са заети предварително, но понякога имаме откази. Сега ще проверя.

Пол седна тихо и огледа прашната кантора. Беше като извадена от филм от тридесетте години, само телефонът бе модерен.

Мъжът се познаваше лично със служителя от другия край на жицата, който записваше пътниците. Връзки, само от това имаше нужда, връзки и малко пари, насочени в правилната посока.

— Ще отплава в петък, една каюта е била отказана вчера. Може да се наложи да делиш каютата с някой друг.

— Нямам нищо против.

Мъжът написа адреса на корабната агенция и му обясни как да стигне дотам.

Той премина седемте блока под магистралата Ийст сайд, намери зданието, качи се на осмия етаж и намери чиновника, който го очакваше.

Три дни в Ню Йорк като турист, после към Европа.

Изкушаваше се да се върне в апартамента, но съседите щяха да го забележат. Той се беше сбогувал с тях, беше направил всичко, преди да напусне. Вместо това реши да отседне в малкия уютен хотел, недалеч от Централ парк, където бе прекарал една вечер с Пати, и оттам да прави всичко, за което винаги бе мечтал, но никога не бе правил.

С всички необходими лични вещи в ръчната си чанта взе такси до хотела, нае си единична стая и легна, изритвайки неудобните си обувки, преди да посегне към телефона.

Ще позвъни на Шерил Лидман и ще ѝ каже какво прави, не може да бъде толкова неблагодарен; в допълнение, не е честно да кара сеньор Капуела да стои на летището в Ница и да чака един пътник, който няма да пристигне.

Нямаше я в книжарницата, нямаше я и в къщи, обаче телефонният секретар беше там и го молеше да остави съобщение. Той затвори и се замисли какво да каже. Взе химикалката и бележника си и внимателно състави съобщението.

Предчувствие-предупреждение срещу полета до Ница. Вместо това отплаване за Англия в петък. Много съм доволен. Радвам се на свободата си и разчитам на себе си, както ти ме съветваше. Извинения на сеньор Капуела, ще се свържа с него, щом пристигна в Европа. Благодаря за всичко... Пол.

Издиктува го, почувства огромно облекчение, когато свърши, и се хвърли назад в леглото, натисна няколко бутона на телевизора, докато го включи, и опита всички канали за новините.

Деца го бяха предупредили за самолета. Дали не се е разбил вече?

Искаше да разбере, ала съзнаваше, че трябва да бъде търпелив. Скоро ще чуе и сега не е време да се притеснява. Сега може да се наслаждава на живота като турист.

Отиде на кино, взе си голям хамбургер и плодов сладолед, надникна в няколко съмнителни бара и евтини закусвални, реши, че не са за него, изгледа още един филм и се върна в хотела.

Тази нощ спа добре, събуди се с радост в новата обстановка, после слезе долу в кафенето да закуси и види сутрешните вестници. Нямаше нищо за самолетни катастрофи. Върна се недоволен в стаята си и се обади на летището, за да разпита за полета. Приземил се по разписание на летището в Ница.

Значи не е било предчувствие, или пък самолетът е щял да се разбие само ако той е бил на борда?

Сигурно никога нямаше да разбере.

Така или иначе, няма намерение да мисли повече за това. Във ваканция, в джоба има достатъчно пари, да се забавлява. Ще харчи парите, които има, и когато почнат да свършват, тогава ще измисли нещо. Поне един месец ще живее така. Няма склонност към шикозното; може да преживява с много малко в продължение на години.

Купи си нови джинси, няколко фланелки, пуловер. Видя на изгодна цена едно яке, подплатено с овча кожа, и си го купи, после един евтин куфар, за да сложи в него останалите покупки. Искаше багажът му да бъде лек. Ако загубеше нещо, нямаше да е от значение. Купи си нови маратонки, което го накара да се почувства толкова добре, че зарадва момчето, което го обслужи, като му подари своите италиански суперобувки.

Изглежда още два филма, един спектакъл, но не в Бродуей, купи си няколко книги, които да чете през нощта, и се разходи около Централ парк. В четвъртък вечерта плати за стаята и помолен да го събудят в пет часа.

Изгревът над Ню Йорк бе прекрасен, въздухът сравнително хладен, уханието доста различно от вечерното. След лека закуска взе такси и отиде до доковете, яви се на десния пристан, мина през митницата с другите пътници — главно възрастни двойки и едно младо момиче. Това беше един огромен свят, в който властваха халетата, крановете и грамадните кораби, стърчащи над всичко останало.

Горе на мостчето миришеше на дизелово гориво; посрещна го един неуниформен служител, провери билета му и заповяда на един млад стюард да го заведе до неговата каюта.

— Казвам се Ларс, сър. Грижа се за пътниците. Мисля, че извадихте късмет. Имате на разположение двойна каюта. Една

семејна двойка се отказа от пътуването, също и един друг пътник.

Пол се поколеба дали да му даде пари. Реши да не му дава. Това можеше да стане в края на пътуването. Бяха на едни и същи години. Сигурно не би приел.

Каютата бе малка. Койките една над друга, метални. Една тежка желязна врата се отваряше към малка баня с душ, мивка и тоалетна, всичко много здраво и безупречно чисто. Погледна през илюминатора към мръсното сиво море на доковете и плаващия боклук, няколко бели чайки кряскаха, гмуркаха се и дори плуваха между изпотрошените касети от плодове и клокочещите найлонови пликове.

Имаше тънък килим на пода, три добри лампи — една централна и други две до койките. Той се замисли на кое легло да легне и реши на долното, в случай че падне при силно вълнение.

Извади нещата си, подреди всичко в шкафчетата. Това щеше да бъде домът му през следващите седем дни. В безопасност, подложен на грижи, и все пак далече от всички. Най-доброто решение, което някога е вземал.

Качи се на палубата да огледа наоколо и да си даде сметка за големината на кораба. Неговият стюард беше там и наблюдаваше какво става на пристанището.

— Какви са порядките? — попита Пол. — Къде може да се ходи?

— Навсякъде, където няма табела „Забранено за пътници“. Храната се сервира в трапезарията. На палуба „А“ има малък салон. Разчитайте на развлечения?

— Не. Съвсем не — засмя се Пол.

— Има едно хубавичко момиче, госпожица Мороу каюта шест. Дели я с една доста по-възрастна госпожица.

— Благодаря — каза Пол и стюардът му намигна.

Беше висок, със северна красота, къдрава руса коса и светлосини очи. Не можеше да се конкурира с него. Но все пак се учуди какво прави едно самотно момиче на борда на такъв кораб. Може би също се страхува да лети.

Корабът потегли в девет. Веригите се прибраха, мъже в тъмносини, грубо изплетени пуловери и брезентови панталони тичаха наоколо. Изсвири сирена, един дълбок звук от комина на кораба

накара въздухът да затрепти, някой от кея махаше на някого от кораба. Пол отплаваше!

Отиде по палубата колкото може по-далече, към носа на кораба, но носовата част беше „забранена“ за пътници. Разочарова се, че не може да гледа морето отпред, освен ако не се наведе настрани, но преминаването покрай Статуята на свободата им отне доста време. Като се обърна назад към Манхатън и брега, всичко му се стори необятно. Тогава неочаквано корабът започна да се издига, пропада и клатушка и на него започна да му призлява.

Не се бе сетил за морската болест. Беше нещо непознато за него. Само няколко пъти в живота му се беше повръщало — след глупашко пиене на купони, когато пуши за пръв път, и един път на панаир, когато яде сладолед и после отиде на въртележките и люлките. Това гадене беше подобно.

Нямаше желание да го забележат и да му се присмиват. Върна се бързо в каютата, влезе в банята и се наведе над мивката, като благодарно се хвана за двете метални дръжки, които преди мислеше за излишни.

Нямаше представа колко е стоял така, но се почувства добре от близостта на клозетната чиния и антисептичния мирис на препарат за чистене. Повдигна му се няколко пъти, но повърна само веднъж, след което отиде да си легне, с хавлиената кърпа в ръка, облегна се на твърдата възглавница, пресмятайки колко време ще изтече, докато корабът престане да се клатушка. Шест дни — сто четиридесет и четири часа, осем хиляди шестстотин и четиридесет минути, всяка от които изглеждаше цяла вечност.

Не трябваше да яде пържените яйца вчера на закуска, нито всички онези хамбургери, нито да опитва различните млечни шейкове, докато изрусената сервитьорка щедро му се усмихваше.

Сутринта по някое време стюардът влезе да го попита дали ще обядва и му изказа съчувствието си. Можел да му предложи хапче да се съвземе, но след ден-два щял да свикне.

Пол прие хапчето — не беше си купил билета, за да повръща четиридесет и осем часа.

След около един ужасен час му се приспа и остатъкът от деня и нощта преминаха в кошмар от прилошаване и жажда.

Късно сутринта на втория ден вече можеше да пие чая, който му донесоха, и да го задържи. Практически вече не усещаше клатенето и най-после бе уловил ритъма на кораба. Почувства глад.

Беше ясна сутрин, синьо небе, ярко слънце, блестящо зелено море и той се отправи към палубата, радостен от живота.

Тогава я зърна за втори път. Беше дребничка, с къса къдрава кестенява коса, непретенциозен гащеризон и червено поло. Имаше лунички по носа и големи кафяви очи под извити учудени вежди.

— Здравей — каза тя, идвайки към него, пръстите ѝ танцуваха по парапета. — Ти трябва да си П. Саралин от каюта три. По-добре ли си?

— Да, благодаря — каза той. Неговото неразположение явно бе станало обществено достояние.

— Казвам се Кети Мороу. — Подаде му ръка, здрависа се приятелски, сърдечно. — Запозна ли се с другите пътници?

— Не, не съм видял никого. Скрих се в каютата от самото начало.

— Много умно. Този кораб е плесенясал. Дори капитанът е над петдесетте.

Погледна нагоре по посока на кварталдека, после се обърна, облегна се на предпазния парапет и се загледа надолу в морето.

— Много е красиво с необятността си, нали? Искам да кажа, представи си само да се подхлъзнеш и да паднеш в него. Няма голяма надежда.

Бялата пяна на вълните бе впечатляваща.

Искаше му се да каже нещо, да не мълчи, но не можеше да измисли нищо интересно. Можеше да цитира „Бурята“, разбира се: „Сега бих дал хиляди мили море за къс гола земя...“, но щеше да прозвучи много книжно. Погледна я и се усмихна. Тя го погледна, стори му се, критично.

Задавай въпроси, ако се интересуващ, питай. Никой не се противи, ако се интересуват от него.

— Откъде си? — попита той.

— Ню Йорк, Ню Йорк през Лондон, Англия.

— Там ли отиваш?

— Да — каза тя през преднамерено дълга въздишка.

— Но не искаш?

— Не.

Ако се интересуваш, питай. Не спирай да питаш.

— Защо?

— Искаш да ти разкажа историята на моя живот?

— Това е едно шестдневно пътуване.

— Ще ти разкажа моята, ако ти ми разкажеш своята — отвърна шеговито тя.

— В моята каюта — смело предложи той.

— Кой още е там?

— Никой.

— Имаш на разположение цяла каюта?

— Да.

— Значи си богат?

— Не, просто късметлия.

Той я поведе малко несигурно по палубата, понеже корабът се клатеше, но успя да запази достойнство.

Стигнаха до каютата благополучно. Отвори вратата пред нея и я последва вътре.

— Уютно е! И с изглед отгоре към морето — каза Кети, отивайки до илюминатора. — Аз съм на нивото на водата и трябва да го държа затворен през цялото време. Освен това има и една осемдесетгодишна дама, която хърка. Ние сме единствените самотни жени на кораба и тя е тази, която се страхува да не бъде изнасилена.

Седна на неговото легло, изтегли краката си и прегърна коленете си.

— Все пак може да се каже, че пътуването не е толкова лошо.

— Нямам какво да ти предложа. Не пия и не пуша.

— Нищо не искам. Просто компания. Откъде си?

Разказа ѝ наведнъж повече, отколкото на всеки друг преди — за смъртта на майка си, за работата си в книжарницата, за желанието си да пътува из Европа.

Не ѝ разказа как е умряла майка му, не ѝ разказа за опаловите деца, не ѝ разказа за Шерил Лидман.

За две седмици се бе сдобил с някои тайни.

— Аз съм английски поданик от средната класа — каза Кети, изтягайки се съвсем по домашному в леглото. Той седна в креслото срещу нея.

— Майка ми и баща ми водят скучен живот, той има връзки с корабния бизнес, оттам и билета ми. Нашето семейство рядко лети, предпочитаме да плаваме. — Замлъкна и се загледа в ноктите си. Ръцете ѝ не бяха големи, но тя полагаше грижи за тях. — Влюбих се в един боклук, едно истинско влечуго и бедата не е, че никога не ме е обичал или дори, че не бях толкова хлътнала по него, колкото си мислех, а че трябваше да се обадя на родителите си, защото свърших парите! Пристигнах тук да живея с това магаре, вярвайки му, като ми разправяше, че сами ще оправим живота си на Западното крайбрежие. А в действителност се оказа шибан начин да се върне от Англия в Щатите!

Беше прекалено драматично и остро, за да ѝ повярва. Тя била наскърбена.

— Когато звъннах на татко, просто чувах радостта в гласа му. Искях да го помоля за пари, а вместо това му казах: „Можеш ли да ме прибереш обратно с кораб. Оказа се прав.“ И за късмет намери това корито! Въпреки че исках да остана сама шест дни, два дни ми бяха достатъчни!

— Приятелят ти американец ли беше?

— Съвсем обикновен колежанин от Бъркли, щата Калифорния. Родителите му не ме харесаха от самото начало, а дори не беше добър чукач.

Той реагира. Опита се да го прикрие, но тя забеляза, че се отдръпна, и се стегна.

Усмихна се.

— Шокираш ли се? Често го шокирах. Не е за вярване колко са чувствителни някои от вас, американците. Наистина лесно се шокирате.

— Доста сме и повечето не живеем като в авангарден филм.

— Думата „чукач“ ли те плаши или фактът, че го правя? Или фактът, че говоря за това несвързано?

— Да, последното.

В това отношение му напомняше Шерил, откровеността, с която тя беше готова да говори за сексуалния си живот, искаше да говори. Той обичаше тайнствеността. Може би наистина беше старомоден.

— Ти си романтичен.

— Не съм никакъв. Не съм още напълно узрял и много неща не са ми ясни, ето защо тръгнах на това пътешествие — да науча нещо за живота, да се срещам с хора, които няма да срещна между Проспект парк и Уовърли.

— Пишеш ли?

— Не.

— Но обичаш да пишеш? Говориш с нетипичен за американец строеж на фразите.

— Майка ми беше половин англичанка, израснала е в Кентърбъри, тя ме учеше как да говоря. Освен това чета много.

— А баща ти?

— Убит във Виетнам, когато съм бил дете.

Разговаряха какво е чела тя, какво е чел той, нямаше почти никакво сходство, но тя не беше книжен червей. Предпочиташе филмите и се считаше за филмов любител.

— Какво ще правиш, като се прибереш у дома? — попита той.

— Ще си намеря работа и ще се опитам да си намеря квартира в Лондон. Искam да докажа на родителите си, че мога сама да се грижа за себе си, но докато не навърша двадесет и една години, което ще стане след няколко месеца, те няма да го повярват.

— Значи тогава си скорпион — каза.

— О! Занимаваш ли се с такива неща?

Той се почувства на своя почва. Ох! На своя почва ли беше?

След ранните предчувствия, когато беше юноша, прекара доста време в изучаване на зодиите. Книгата „Ново ръководство по астрология“, която съвсем не беше нова, стана негова библия. Докато стеснителността му спрямо другия пол беше пречка да покори сърцето на момичето, което харесваше, неговите знания за бъдещето му спечелиха повече от завидно внимание. Марта, която го помоли да ѝ гледа на ръка и на която предсказа живот в чужбина. Замина за Аржентина следващия семестър. Ан, загубила златната гривна на майка си, я намери по негови указания на задната седалка в колата на приятеля си. Рут взе изпитите си, след като беше сигурна, че ще пропадне. След толкова успешни предсказания той разбра, че това не е съвпадение или късмет, а истинска дарба. После видя смърт, когато редеше на Джаки картите за таро, една ясна поредица от нещастия,

беше укорен от родителите ѝ, че я плаши, а впоследствие всички те загинаха при автомобилна катастрофа.

Тогава намали темпото, започна да внимава с гледането на ръка и отбягваше картите за таро.

— Каква зодия си? — попита Кети.

— Не вярвам много в астрологията — каза той. — Но мога малко да гледам на ръка.

— Можеш ли? Кажи какво ме очаква? — И тя подаде ръката си, а той се пресегна и я пое.

Беше топла, линиите бяха съвсем ясни, но той не се водеше по тях. Не знаеше точно по какво, може би по въображението си, предположи той, вдъхновен от очевидното.

Съсредоточи се, двамата замълчаха, шумът от корабните двигатели господстваше над каютата.

Беше излъгала за приятеля си, това видя. Беше излъгала и за родителите си. Може би желаше да направи впечатление, нищо важно. Те съществуваха, но не бяха от първостепенно значение за нея. Не можеше да ѝ каже точно сега.

— Извинявай. Не мога да разбера нищо — каза той след малко. — В момента усещам само движението на кораба. Нямам необходимата настройка.

— Но какво показват линиите. Ти дори не ги погледна.

— Не гледах линиите — призна той. — Ръководя се по психометрията.

— Психометрия? — Думата явно не ѝ беше позната, макар и да се направи, че разбира смисъла ѝ.

— Второ чувство. Разбирам нещата за хората, като ги докосна, или за предметите, като ги държа.

— Значи си ясновидец?

— Понякога. Но никога не съм сигурен кога. Не мога да пускам това като кран, както и никога не съм сигурен, че съм прав.

— Хората не ти ли казват?

— Не говоря за това. Нямам желание да ме смятат за ненормален.

— Ненормален? Та това е дарба! — Тя седна на ръба на леглото и започна да рови в малката си плетена чантичка. — Можеш ли да ми кажеш нещо за това? — Подаде му малък златен автоматичен молив;

имаше сребърна капачка и халкичка на другия край за окачване на верижка.

Той го взе, разгледа го. „Винаги остър, злато 14 карата“, прочете той, една играчка от тридесетте години, която бизнесмените слагаха в джобчето на жилетката си заедно със златния часовник и тирбушона за шампанско.

Погледна го, остави го легнал на дланта си. После го стисна здраво, облегна се назад и затвори очи.

Знаеше, че тя го наблюдава с интерес, скептицизъм, учудване, недоверие, ала това ѝ харесваше. Знаеше, освен това, че ако иска да я впечатли, трябва да познае, да хване първите усещания и веднага да ги опише. Така работеше в миналото, незабавни реакции, преди да се намесят други влияния. Да не позволява картината да му припомни нещо, което е преживял в действителност.

Появи се удовлетворително ясна картина.

— Намирам се в ресторант — каза той. — В голяма зала, огромна зала, нещо като салон или театър, златни, сини орнаменти, но има маси. Аз съм в ресторант, банкетна зала. Намирам се на банкет, заобиколен от мъже в смокинги, бели вратовръзки и фракове, жени с дълги рокли, бижута, има дълги маси, редица от дълги маси, цветя, сервитьори в черни сака и дълги бели престилки, свири оркестър... не чувам музиката. Сега един мъж, един дребен мъж с остра брадичка и пенсне, носещ един от онези твърди бели нагръдници... има сива коса... но е плешив отпред. Той става... има нещо свързано с кралската фамилия... говори се за Уелския принц, за краля... хората стават, брадатият мъж е станал, нервно попипва брадата си...

Сепна го силен шум от тръбите в каютата. Отвори очи.

Кети седеше и го гледаше с облепени очи и отворена уста.

— Би ли ми върнал молива за малко?

Той ѝ го подаде.

— По дяволите! — каза тя и го изпусна. — Горещ е.

Той го вдигна. Беше горещ. Не парещ, ала достатъчно топъл, за да реагира тя по този начин. Подаде ѝ го, малко объркан.

Тя го хвана за халката, огледа го изпитателно.

— Как разбра?

— Какво?

— Откъде знаеш за срещата на дядо с Уелския принц?

— Не зная.

— Дядо е бил на банкета му, председател е бил на неговия клуб или компания, или нещо свързано с Градския съвет. Не съм сигурна, а принцът му е гостувал... през 1935 година, преди да стане крал и след това да абдикира...

— Не зная нищо за това, не съм силен в английската история.

— Но трябва да си знаел нещо.

— Просто второ чувство. Това е.

— Можеш ли да го правиш с всичко?

— С всеки предмет, който са харесвали или обичали. Хората обикновено ти дават нещо, което ценят, и това значи, че техните вибрации са предадени на тези неща. Аз ги улавям някак си. Всички го правим, само че моята способност е по-развита, отколкото на останалите хора.

Кети порови отново в чантата си, не можа да открие бързо нищо, изтърси цялото й съдържание до себе си на леглото. Гребен, четка за коса, дневник, портмоне, пудриера, червило, запалка, тефтерче, пакет цигари, сенки за очи, руж. Вдигна синята пластмасова запалка.

— Това става ли?

— Купила си я на 76-а улица от будката на ъгъла — каза той шеговито.

— Даде ми я един, който я е купил в Лос Анджелис. А това?

Тя повдигна един сгънат лист хартия.

— Какво е това?

— Ти ми кажи. Искам да ми кажеш. Можеш ли? Това е нещо доста силно.

— Ще опитам.

Никога преди не беше опитвал с хартия. Пръстени, брошки, метални предмети да, но нямаше представа какво ще стане. Лекото поклащане на кораба, спокойствието и сигурността на каютата можеха обаче да доведат до изненади.

Постави сгънатия лист върху дланта си, сложи другата с и ръка отгоре и ги вдигна към челото си, сякаш се молеше. Нямаше представа защо го върши, освен дето искаше да я впечатли, и все пак действията му бяха съвсем естествени, жестът му бе инстинктивен.

В главата му се появиха думи, едно име, „Бил“, „Скъпи“, след това няколко редици от думи, изречения или параграфи, като ясно

послание на тъга, яд, бунт, оправдание, презрение. Думата „презира“ изпъкваше, подписът — Кети.

— Ти си написала това писмо — каза той — на някого, на име Бил. Точните думи не стигат до съзнанието ми, но настроението е сърдито, обидено и все пак чувствам, че написаното е фалш, вибрациите ми казват, че онзи, който го е писал, е бил неискрен. Това е копие от прощалното ти писмо до Бил.

Отвори очи.

Тя беше удивена.

— Ти си магьосник. Съвсем невероятно.

Той беше учуден и все пак не чак толкова.

— Как го правиш?

— Нямам никаква представа... Освен дето преди известно време приех факта, че всички имаме способността да се развиваме и имаме такъв механизъм. Никога не съм отричал, че вярвам в това, оставям нещата на техния ход и не се опитвам да ги анализирам. Накратко казано, налагам си да бъда простодушен. Медиумите и хората, които твърдят, че имат психически способности, винаги са били считани за простодушни, защото не търсят отговори. Наложих си да не търся отговори. Ако дадена картина дойде в ума ми, аз я пускам, не я задържам там и не се опитвам да мисля защо се появява. Картините, виденията, представите идват при теб под формата на вибрации. Опитай сама.

Той свали ръчния си часовник и ѝ го подаде.

— Просто го подръж и веднага ми кажи какво улавяш от него.

Кети взе часовника, стисна силно очи и замълча.

— Нищо не приемам. Главата ми е абсолютно празна.

— Главата никога не е абсолютно празна.

— Е, добре, мисля как седя тук на леглото ти със затворени очи и държа часовника ти. Вибрациите са само в настоящето.

Той се разочарова, надяваше се тя да открие нещо.

Тогава звънецът се обади за вечеря.

— Огладнях, а ти? — каза Кети, връщайки му часовника и прибирайки обратно нещата си. — Достатъчно ли си добре да се храниш с останалите? На капитанската маса е почти весело. Особено Драконката Бърбън.

Когато тръгнаха към трапезарията, тя му описа останалите пътници. Десетимата бяха като излезли от криминален роман на Агата Кристи и от същата епоха. Тук беше мълчаливата двойка, религиозната двойка, Драконката Бърбън, която пиеше бърбън, двете педита, които се плашеха да не би техният ужасен порок да бъде разкрит, и трима строителни инженери, които непрекъснато разговаряха помежду си за машини и за участието си във войната в Далечния изток.

Всички бяха седнали и чакаха стюардът да сервира вечерята. Религиозното семейство беше събрало ръце и шепнеше молитвата за преди ядене, карайки другите да се чувстват виновни, Драконката Бърбън ги зяпаше недоволно и когато свършиха, изрева:

— Какво общо, по дяволите, има храната с това, можете ли да ми кажете? Всички ядем един и същ боклук, вашият по-вкусен ли ще стане?

Религиозният господин отвърна тихо със страхопочитание и вълнение:

— Не очакваме по-добра храна, а благодарим на Бога за нея.

— Господ не я дава, ние си я осигуряваме сами, като плащаме безбожна цена за привилегията да бъдем на борда на този параход!

В този момент влезе и последният пътник, осемдесетгодишната съквартирантка по каюта на Кети, която беше толкова глуха, че не чу остро порицание на Драконката Бърбън, че ги е накарала да чакат.

— Сега може да сервираш предястието, Ларс — извика тя. — И смени чашата ми. Господи, какви противни негодници сте всички!

— Пол не е негодник — изтърси Кети. — Той е медиум. — Стана му крайно неловко.

— Само това ни липсваше за пътуването. Двама религиозни чудаци, една глухоняма тъпачка, две педита и един медиум. Можете ли да се свържете със съпруга ми и да го попитате защо, по дяволите, остави парите си на сестра ми?

— Не, обаче мога да ви кажа, че 26 август е опасен ден за вас — отвърна Пол, за свое учудване.

— Откъде, по дяволите, разбрахте това? — Тя се наведе през масата и го загледа в лицето. Беше пийнала малко, но достатъчно, за да играе ролята на алкохоличка, каквато не беше. Но позата ѝ помагаше: — Защо трябва да бъде опасен за мен?

— Не мога да ви кажа. Зная само, че 26 август е от значение за вас. Предполагам, че е нещо, което вече сте преживели, нещо неочаквано, нещо, което ви е потресло.

— Ще ти кажа нещо, синко. Този ден не означава нищо за мен!

— Съжалявам.

И наистина съжаляваше.

Докато я гледаше и слушаше как обижда двамата религиозни, датата 26 август се яви много ясно в съзнанието му.

Тогава забеляза, че религиозните се гледаха един друг и съпругът се опитваше да възпре жена си да каже нещо, но то беше по-силно от нея.

— На 26 август прегърнахме църквата — каза бързо съпругът, преди жена му да проговори.

— На този ден почина малкото ни момче. 26 август миналата година. Беше болно от левкемия — поправи го съпругата.

— Ох, такива като вас карат хората наистина да се чувстват зле — каза Драконката Бърбън, стана и напусна трапезарията.

Кети погледна Пол удивена. Откъде знаеше тези неща за хората?

Двете педита бяха впечатлени от неговата проява на интуиция и веднага му зададоха няколко въпроса за ясновидството. После на масата дойдоха капитанът и първият офицер, разговорът се промени и това му спести по-нататъшните демонстрации на неговите възможности.

Все пак той се изненада от онова, което извърши. Някой ден може би щеше да свикне с мисълта, че наистина е медиум. Засега това беше по-скоро нещо като хоби.

След вечерята се разходи с Кети по палубата, доволен от благоразумието си да не яде много и от това, че задържа яденето в стомаха си. Времето бе станало доста бурно. Корабът се люлееше, беше ветровито и заваля.

Докато ходеха на зигзаг по палубата, той несъзнателно обгърна с ръка кръста на Кети и тя погледна нагоре към него.

— Да отидем ли в каютата ти?

Той я прегърна и я поведе към стръмните стъпала, които водеха под палубата.

Запали осветлението в каютата, задържа отворена пред нея тежката врата, но когато влезе, тя загаси светлината и се отправи към

илюминатора.

— Нека погледаме морето!

Тя се разположи до прозореца, като коленичи върху шкафчето. Той застана зад нея, изчака очите му да привикнат с тъмнината. Морето приличаше на маса от издигащо се и пропадащо черно мастило, светлините на кораба осветяваха бялата пяна, от време на време някоя вълна се удряше о дебелото стъкло на прозореца и оставяше солена бразда, когато водата се отцедеше.

Косата ѝ ухаеше на лимон, сладък лимон и може би орлови нокти.

— Хубаво е тук — тихо каза тя.

В близостта ѝ имаше топлота и той се изплаши от желанието си. Страх го беше да не му откажат. Плахостта му беше невероятна. Друг мъж направо щеше да я помоли: „Хайде да си лягаме“ или „Хайде да се чукаме“. Но той не можеше да говори такива неща. Не знаеше как да ги каже.

— Мога ли да остана през нощта? — попита тя.

— Разбира се. — Той сложи ръка на малкото ѝ рамо. Нейните мисли ли четеше или своите?

— Тогава нека си лягаме, премръзнала съм — добави тя.

Тя се отдръпна и започна да се съблича.

На слабата светлина, която се процеждаше от прозореца, той забеляза белотата на кожата ѝ, когато тя свали дебелия си пуловер и джинсите. Беше точно до него в тъмнината, гола; не виждаше гърдите ѝ, но ги усещаше.

— Кое е твоето легло?

— Долното. — Гласът му прозвуча високо.

Бавно разкопча ризата си, доволен от тъмнината. Ако имаше нещо, което да го затруднява, то бе да се съблече пред момиче за първи път. Шерил беше различна, а и той бе полукъркан. Сега беше абсолютно трезвен. Махна пуловера, фланелата, смъкна джинсите, поколеба се за миг и свали слиповете си. Беше вече толкова възбуден, че не можеше да се преструва на преситен от такива неща.

— Надявам се морето да се разбушува истински — малко неуверено изрече тя, когато той се вмъкна до нея в леглото. Чаршафите бяха груби и той усети младата, нежна като коприна кожа до себе си.

— Защо? — Гърлото му беше така стегнато, че не можеше да каже нито дума повече.

— Тогава няма да има нужда да се напругаме... само ще лежим тук, а корабът ще направи всичко останало вместо теб.

Леглото бе тясно и те лежаха с лице един към друг, устните им се сляха, ръцете му я държаха здраво, както и нейните него. Усети люлеенето и внезапното пропадане, точно когато не го очакваше. Стана неспокоен. За момент помисли, че ще му прилошее, после тя се раздвижи, опитвайки се да мине под него, и той се надигна, корабът отново пропадна като в бездна, оставяйки стомаха му зад него. Киселините от виното на капитана се надигнаха в гърлото му, усети, че дъхът му замирисва, корабът се надигна право нагоре и отново пропадна и той разбра, че няма да може да се овладее.

— Извинявай — успя да каже и скочи от леглото.

— Какво става? — попита тя, разочарована.

Не можеше да проговори. Прекоси каютата и отиде в банята, вечерята му се надигаше. Маринованата херинга, пушената риба, препеченото агнешко и всичките мазнини, които не искаше, сладоледът...

Изстена, защото това му помагаше. Имаше нужда от съчувствие. Коленичил до умивалника, беше му студено и му се повдигаше. Опита се да затвори вратата, ала като помръдна, отново му призля.

Изтощен, най-накрая стана, само за да усети отново клатушкането на кораба и свиването на стомаха си.

— Извинявай, Пол — извика Кети отвън, — но не мога да понасям някой да повръща.

Смътно осъзна, че тя се облече, и бързо напусна каютата.

Беше твърде нещастен, за да го е грижа. Всъщност бе благодарен, че тя си отиде. Не искаше да го вижда такъв. Намери една хавлиена кърпа, сложи я до устата си, светна и се върна на леглото си, където легна в очакване на следващия спазъм.

Дойде. Две пропадания и две издигания и още жлъчка изпълни устата му. Върна се, препъвайки се, в банята и остана там по-голямата част на нощта, треперещ, с влажни очи, взиращ се в дъното на умивалника, което не беше най-прекрасната гледка на света, но все пак доставяше повече удобство от всичко останало, което можеше да си представи.

По средата на неразположението му, някъде късно през нощта, усети внезапното и забележително спокойствие, абсолютната липса на движение. Чу мощни сирени на известно разстояние отвън, които си отговаряха една на друга в простора на морето. Беше доста топло, тихо, атмосферата бе призрачна.

Стана внимателно и отиде да погледне през илюминатора. На около двеста ярда се мержелееше огромен танкер с няколко светлини, а на известно разстояние зад него на червеникавото небе се очертаваше друг. Морето бе смолисточерно, вълнуващо се и все пак неподвижно.

Неразположението му се изпари. Стомахът му се успокои. Имаше нужда от чист въздух, искаше му се да се разходи по палубата. Бързо се облече и напусна каютата.

Навън беше съвсем тихо, като че наоколо морето бе обгърнато в саван, и от десния борт идеше светлина. Премести се от другата страна. Наблизо плаваха още кораби. Те се намираха в един конвой, минаваха през един конвой, защото всички други кораби се движеха в обратната посока. Тогава дойде един страшен бял блясък, който освети цялото небе, последван от страшен гръм. Като че великански дървен чук удари отстрани кораба до тях и той видя зейналата дупка в стоманата и водата, която нахлу през нея, а отвътре се издигнаха пламъците на буен пожар. Сиянието освети небето, хора скачаха от горящия кораб, спасителни лодки, срязвани от висилките си, падаха с шум във водата. Той гледаше как тази огромна маса желязо и стомана потъва в морето, погълната като детско корабче във вана.

Обърна се да види кой е до него и установи, че е сам. Никой друг ли не беше усетил какво става? Сънуваше ли? Пое дълбоко въздух няколко пъти, погледна ръцете си, захапа устната си. Заболя го, беше буден, напълно буден.

Отиде нагоре към кварталдека, опита се да намери вратата на кабината на щурвала и видя на кормилото старши кормчията, който, изглежда, изобщо не съзнаваше какво става около тях. Тогава радистът излезе от радиорубката.

— Добър вечер, сър. На пътниците не е разрешено да идват тук горе — каза той със силен акцент.

— Зная, просто се чудех защо е толкова спокойно? — И като каза това, усети, че изобщо не е толкова спокойно, че има вятър и

корабът отново е започнал да пропада и да се клати.

— Не е чак толкова спокойно, сър. Сигурно вече сте свикнали с плаването.

— Това ли било? — каза Пол, играейки на недосетливост. Трябваше да се сети какво му се беше случило. Един сън, още едно видение.

— Влезте на топло, след като вече сте се качили тук. Това е старши кормчията Свен.

Свен се усмихна.

— Дошъл си да погостуваш на среднощната вахта? Какво става, Спаркс?

— Получих още един от онези сигнали, третия за тази нощ.

— Какъв е този път, германски?

— Не. Английски. ИСС Сандпайпъри, ударен откъм левия борд. Подводница, забелязана на изток-юг-изток, десен борд...

— По морза?

— Всичките, освен последния. Чух глас.

— Какво изпраща пак онзи германският?

— 15.23.60 градуса северна ширина. 01.17 градуса източна дължина. Обсег 800 ярда, приблизителна скорост на танкера 6 възела. Изстреляно едно торпедо. Цев номер две. Чута експлозия, причинени повреди от удар в комина. Горната палуба разрушена. Сега корабът, изглежда, има пет градуса крен и потъва.

— Някакви идентифициращи кодове?

— Маркет гардън.

— Не ми говори нищо — каза старши кормчията.

— Да ги запиша ли в бордовия дневник?

— Да. Най-добре ги запиши в бордовия дневник.

— Най-объркващото е — продължи радистът, — че местоположението, което дават, е точно на това място, сякаш сме по средата на конвоя, като се имат предвид радиосмущенията, които получавам.

Пол гледаше как носът на кораба се потапя долу в черното море и как бялата пяна се пръска по него.

Бяха преминали през кривата на времето, конвоят принадлежеше на миналото, ала ако се опиташе да им го обясни, нямаше да му повярват.

Все пак попита:

— Не улавяте ли понякога радиосъобщения от миналото?

Радистът се обърна и го погледна, сините му очи го разглеждаха внимателно.

— И да го правим, обикновено не си го признаваме. Вие журналист ли сте?

— Не. Съвсем не.

— Е добре, чувал съм от радисти, че приемат странни сигнали, дори телевизионни програми по средата на Атлантическия океан, но никога послания от миналото. Това са легенди, както Летящия холандец и Мари Селест.

Пол сви извиняващо рамене и се отправи към вратата.

— Или Бермудския триъгълник — прибави старши кормчията.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Кети се бе навела над него, когато се събуди. Може би стоеше така от известно време. Лежеше на леглото, подпрян на възглавниците, главата му пулсираше, устата му бе пресъхнала.

— Още ли ти е лошо?

— По-добре съм, благодаря.

— Изглеждаш ужасно. Позелениял си.

Пристигна стюардът с чаша чай, която очевидно носеше по нейна молба. Пол седна в леглото и пое внимателно чашата.

— Беше тежка нощ. Седма степен. На почти всички им беше лошо, освен на теб, разбира се — каза стюардът, обръщайки се към Кети.

Не беше кой знае какво, но Пол го забеляза. Размяна на интимни шепи. Погледите на две същества, които се харесват с обещание за нещо повече.

— По-добре остави пациентът да почине — предложи стюардът и отвори широко вратата на каютата за Кети.

Той беше един предлог за тях да се срещнат, усети го.

Тя погледна през рамо, усмихна се за довиждане, но нищо повече. Тяхната близост от снощи бе изчезнала, забравена, той се беше разболял от морска болест в неподходящ момент и наказанието бе, че я изгуби напълно.

Или може би докато не се отегчи и не се върне за нови психични демонстрации?

Но тя, изглежда, не се отегчаваше.

Не се върна да провери как е, и когато морето се успокои и той се почувства достатъчно добре да се разхожда отново по палубата, той я търси навсякъде, но не успя да я открие.

Най-накрая попита Драконката Бърбън дали я е виждала.

— Играе на дама с онзи рус Адонис, скъпи, и ако имах нейното тяло, щях да сторя същото!

Той решително се спусна надолу към помещенията на екипажа, зад табелата „Влизането забранено“, по един коридор, после по още един и чу нейния смях, който идваше от една каюта.

Заболя го.

Не очакваше това.

Но го заболя.

Тя не беше лекомислена, не беше безмозъчно момиче, беше интелигентна, имаха много общи неща, ето за това го болеше. Да предпочете компанията на господин Мъжкар пред неговата. Защото беше болен?

Отново се изкачи на палубата, признавайки си, че още не е достатъчно силен да стои изправен и да гледа в морето, върна се и си легна.

Звънецът иззвъня за вечеря и въпреки че нямаше желание да се храни, насили се да отиде до трапезарията, за да провери дали тя е там, да бъде с нея, да хване нишката. Ала тя не се появи.

Господин Мъжкар беше там, усмихнат както винаги, сервира пилешката каша, настоя Пол да сложи нещо в стомаха. Изяде я, стана му по-добре, но се зарече вече никога да не стъпи на кораб. По-добре да беше летял. Или може би Шерил Лидман, самата тя с възможности на медиум, забива игли във восъчното му изображение, защото я предаде?

Не можеше да яде повече, извини се на мълчаливата компания и се разходи по безлюдния кораб, отиде пак до каютата на стюарда. Почука смело на вратата.

— Да? — Тя все още беше там.

Той отвори вратата. Кети лежеше гола в койката на стюарда, покрита само с чаршаф, ядеше вечерята си на поднос, до нея стоеше бутилка шампанско в кофичка.

— Здравей! Как си? — Тя се зарадва, че го вижда. Никакви извинения, никакви взаимни обвинения, за нея всичко бе естествено. — По-добре ли си?

— Да. Благодаря.

— Искаш ли малко от това? — Предложи му чаша шампанско. — Безплатно е. Ларс има тук долу почти всичко, което може да ти се прииска. Определено знае как да доставя удоволствие на жените.

Никакво споменаване за миналата нощ, никаква вярност, никаква преданост. Тя спеше с Ларс, с един скок отиде от собственото му легло в това на стюарда. Мразеше я.

— Защо ме гледаш така? — попита тя.

— Как?

— Като обиден съпруг.

— Сигурно ревнувам — откровено каза той.

— О... извинявай. Просто не обичам да пропускам хубавите неща, когато ми се предлагат. Трябва да признаеш, че е хубавец, въпреки че си изрусява косата. Не е рус, само чувства, че трябва да бъде такъв. Искаш ли малко пиле?

— Не, благодаря, още не съм напълно оздравял.

— Мисля, че корабите не ти понасят.

— Не — каза той и напусна, докато тя си вземаше листо салата и го топеше в една сребърна сосиера с майонеза.

Не само корабите не му понасяха, постепенно осъзна, че е невероятно ядосан — един яд, който се надигаше вътре в него и му действаше зле.

Въпреки всичките му знания, въпреки всичките му психични дарби тя предпочете да спи с този... Ларс!

Върна се в каютата си.

Леглото му напомни за нея, чаршафите бяха студени, когато можеха да са топли от нейното тяло. Тя беше тук до него, гола, и само защото му прилоша и имаше чувствителен стомах, тя го напусна.

Разбираше я донякъде, но не можеше да преглътне, че тя се радва в компанията на другия.

Господи! Ако действително имаше някакви психични сили, ако можеше да извика някоя зла сила, щеше да го направи веднага!

Изгаси осветлението, коленичи на шкафчето до прозореца и се загледа навън в светещото на лунната светлина море. Сега, когато се успокои, се чувстваше по-добре, а тя лежеше в леглото на някой друг!

Нея ли искаше да нарани? Или него?

Стюарда, разбира се, заради самодоволната му усмивка, постоянните намеци, че само мъжете с главно М могат да бъдат моряци. Искаше да разболее този мъж, искаше той да изпита същото, желаше Ларс да повърне върху нея. Това ще им е за урок и на двамата! Ако в него имаше нещо, което да предизвиква

неразположение от разстояние, искаше да го изпробва сега. Като Фауст бе готов да продаде душата си на дявола в замяна на едно знамение. Не своята душа, нито тази на дявола, но обеща на празното пространство около себе си, че ако получи знамение, че има на разположение кинетични сили, ще работи върху себе си да направи всичко, което му поискат.

Тръгна към леглото, легна с дрехите и се концентрира силно върху картината как стюардът Ларс идва в бялото си сако, подава му чая, усмихва се, излиза... Ларс на обяд сервиращ на капитанската маса, Ларс, който му дава особено тлъсто агнешко, за да му прилошее, Ларс, който хвърля погледи към Кети. Господи, колко сляп е бил!

После се концентрира върху двамата лежащи в леглото, космати гърди, татуирани ръце, Кети, сгушена близо до него, и като обектив на камера се плъзна надолу по тялото му към стомаха, видя пъпа на стюарда с очите на мозъка си, черните косми, които продължаваха надолу от гърдите, нагоре от срамната област, с която толкова се гордееше Кети. После си представи как лазерни лъчи влизат в този стомах, проникват в този бял корем. После седна в леглото и разтърси глава.

Полудяваше.

Живееше в смешен комикс и полудяваше.

Нямаше представа кое време на нощта е, но се събуди от безумно чукане по вратата. Светна и извика:

— Влез!

Беше Кети в ужасно състояние. Облечена в тениска, джинси, боса, разрошена и бледа, ужасена.

— Пол, случи се нещо ужасно...

Той премигна, седна, стана от леглото.

— Какво?

— Ларс... — Този път тя се втурна в банята и повърна. Бурно повръщане през стонове и хленч. Когато се върна, изглеждаше още по-зле, очите ѝ бяха пълни със сълзи на страх.

— Какво става, Кети? Кажи какво става?

— Толкова е ужасно, не мога... Виж... — Тя протегна ръката си, беше почервенияла от кръв. — Цялото легло е прогизнало. Той получи кръвоизлив... ние се любехме и внезапно... той започна да се гърчи. О, Господи, Пол. — Тя се хвърли върху него, говореше трепереща в

рамото му. — Той се гърчеше и аз помислих, че той... и тогава усетих нещо лепкаво по стомаха си, цялото му тяло се втвърди, цялото му тяло стана твърдо като дънер... и лицето му застина в смъртна маска, а като погледнах надолу, навсякъде имаше кръв.

— По-добре да отидем...

— Всички са там — каза, тя. — Капитанът, корабният лекар, целият екипаж. Получил е някакъв вътрешен кръвоизлив... Просто трябваше да поговоря с някого, на когото... мога... да се доверя.

— Опитай се да се успокоиш, поеми дълбоко въздух.

— Ще дойдеш лис мен? Всичките ми дрехи са там. Дори не съм сигурна имам ли право да съм там с него. Не знам какво ще си помислят... Господи!

— Сложи тези чорапи — каза той, подавайки ѝ собствения си чифт. — Иначе може да настинеш.

Тя го поведе по познатите стълби надолу към помещенията на екипажа, по коридора до каютата на Ларс. Двама моряци стояха пред вратата и си говореха. Направиха им път, като видяха Кети.

Пол надникна вътре.

Ларс лежеше гол по гръб. Тялото му бе изпънато върху леглото, наполовина покрито с чаршаф. На пода в ъгъла се намираха другите чаршафи, напоени с кръв.

Корабният лекар вдигна поглед.

— Какво стана? — попита Кети.

— Не съм сигурен, някакъв кръвоизлив, нещо вътре не е наред. Може би се е бил и някой го е ударил под кръста. Има синини в долната част на корема. Нищо повече не мога да кажа, докато нямам резултатите от аутопсията.

Пол погледна тялото. „Може би някой го е ударил под кръста. Има синини в долната част на корема.“

Господи! Съвсем не беше искал това.

Капитанът ги покани в своята каюта, където предложи чай и на двамата.

— Когато пристигнем в Саутхемптън, естествено, ще има официално разследване, но ще ме улесните, ако пожелаете сега да ми отговорите на някои въпроси и евентуално да дадете показания.

— Разбира се, всичко, което зная. — Кети отчаяно искаше да помогне.

Капитанът седна зад бюрото си, намери очилата си и един бележник.

— Ще си водя бележки. — Очевидно мисълта да подложи Кети на кръстосан разпит го объркваше. Мъже паднали зад борда, намушкали се един друг с нож в котелното отделение разбунтували се, да ги провеси на нока, да ги наругае беше нещо обикновено, но да разпитва едно двадесетгодишно момиче защо е спало с някого от екипажа бе нещо различно.

— Предполагам, че можете да ми обясните какво стана?

Кети бе помолила Пол да я придружи, да ѝ помага при този разговор. Попитаха капитана дали има възражения и той се зарадва. Присъствието на още един мъж някак си облекчаваше положението му. Нямаше представа, че Кети не е от момичетата, на които трябва да им теглиш думите от устата.

— Сприятелих се с Ларс през първите два дни и той ме покани на шампанско в каютата си.

Капитанът повдигна вежди, но не каза нищо.

— Приех. Едното доведе до другото. Легнахме в леглото и докато се любехме, той получи този пристъп...

— Преди спала ли си с него? Питам не за да се намесвам в личния ти живот, а просто да разбера имаш ли представа от физическото му състояние.

— Не. Беше за пръв път. Всъщност не зная нищо за него. Съвсем нищо.

— Споменава ли е да са го посещавали често в каютата? Искам да кажа, остана ли с впечатлението, че го е правил многократно?

— Да. Така мисля. Искам да кажа, изглежда, това бе нещо обикновено за него.

— Значи той не се притесняваше от нещо, не ти спомена нищо за болки в стомаха или че се е карал с някого?

— Не, нищо такова. Всичко стана много неочаквано, изневиделица.

След като напуснаха объркания капитан и се отправиха към каютата на Пол, Кети каза:

— Стана, сякаш си искал да си отмъстиш на мен, дето те изоставих, когато ти беше зле. Стана, сякаш си пожелал да му прилошее, точно когато правим любов, за да си върнеш своето.

Акостираха в Саутхемптън сутринта на седмия ден. Известно време наблюдаваха приближаването на брега и действаше успокояващо да гледат твърдата земя, зеленината и сградите, въпреки че бяха по-ниски, отколкото си ги представяше.

— В Европа няма небостъргачи — обясни му Кети. — Или по-точно много малко. Във всеки случай това не е още континентът, а остров Уайт.

Бяха обсъдили непосредствените си планове и двамата отиваха в Лондон, тя щеше да му помогне да си намери някъде по-евтина квартира, въпреки че нямаше да бъде лесно, и обеща, след като се види с родителите си и оправи нещата, да се срещнат отново.

Когато наближиха пристанището, възбудата премина в треска.

Докато Пол и Кети наблюдаваха движението долу на пристанището, облегнати на парапета, радистът го потупа по рамото.

— Може ли да отделите няколко минути, сър? Капитанът иска да говори с вас.

— С мен? — Пол размени учуден поглед с Кети и последва радиста.

Капитанът седеше зад бюрото си, пушеше лула, общителен, широко усмихнат, стана при влизането на Пол и му предложи стол.

— Благодаря, че дойдохте, господин Саралин. Моля седнете. Не е нещо служебно, просто изпитвам лично любопитство към вас.

Пол седна, все още озадачен.

— Да. Плавал съм многократно по този маршрут, по-голямата част от живота си съм прекарал в дълги плавания, но никога не съм имал две такива странни случки, както при този курс.

— Две? — попита Пол.

— Три, ако броим смъртта на Ларс.

Капитанът върна пред него бордовия дневник с една страница назад, прегледа я и погледна нагоре.

— През нощта на осми по радиото са чути някакви странни звуци. Звуци от война, от торпилиране на кораби. Приети са сигнали

от четири съда с кодове от 1939–1940 година, дори приехме описание на един потъващ на немски. Сякаш пресякохме миналото...

Пол не каза нищо.

— Онази нощ сте били в кабината на щурвала по време на среднощната смяна, когато са приети тези предавания.

Капитанът се усмихна, не очакваше отговор. Пол го остави да продължи.

— Следващата нощ, приблизително един час преди смъртта на стюарда Ларс, господин О'Кийф, помощник-капитанът, доложи, че видял две малки деца на пътническата палуба. Били полупрозрачни и съвсем голи и стояли на силния вятър, държейки се за ръце, без изобщо да дават признаци, че им е студено. Той вярва, че са били призраци.

Пол успя да въздържи учудването си и все пак да не се покаже безразличен.

— Имате ли някакво обяснение? — без заобикалки попита капитанът.

— Не, освен ако корабът не се обитава от духове.

— Или някой на борда има психични способности? — Капитанът стана и заобиколи бюрото, после закрачи из малката каюта, гледайки надолу в обувките си. — Баба ми беше медиум, господин Саралин, ето защо ви помолих да поговорим. Много от моряците мислят по-различно от хората на сушата, защото са сами повечето време и имат възможност да размишляват за живота, смъртта и свръхестественото. Аз се интересувам от окултизъм. В морето имам време да чета и съзерцавам, а и човек е по-близо до стихииите и под постоянното наблюдение на вселената. Вашият номер на вечерята за 26 август не беше номер и беше доста впечатляващ. Ще съм ви много благодарен, ако хвърлите малко светлина върху случая, за който споменах.

Капитанът очакваше отговор от него, считаше го за истински медиум.

— Конвойт може да е следа от страх. Има една теория, че ако известен брой хора преживеят трагедия, те оставят следи от тревогите си в околния етер. Понякога това се улавя от чувствителни приемници.

— Като например радиоприемници?

— Да.

— Или медиуми като вас?

— Възможно е.

Капитанът направи голяма крачка към бюрото си и вдигна един дневник.

— Взел съм това от една книга за Бермудския триъгълник. Там пишеше: „Свидетелствата говорят за сияещи и пулсиращи светлини в нощното небе или под водата, светещи мъгли, необяснимо избързване или забавяне на часовниците по време на полети, както и за добре доказани появявания на «кораби-фантоми», появяващи се и изчезващи в пълна тишина. Много от тези свидетелства споменават за недокладвани предишни явления, които, макар и на пръв поглед да нямат връзка, може би са свързани с общата загадка за психичната дейност в морето...”

Пол разбра, че на капитана просто му се говореше, просто му се искаше да му каже, че са сродни души.

— А онези призрачни деца? — попита той.

— Не мога да ги обясня — каза Пол. — Освен ако не са предупреждение за смърт?

— Причината да ви питам, господин Саралин, е, че са ги видели да стоят пред вратата на вашата каюта. Предположих, че знаете нещо повече.

Напуснаха митницата към четири часа и Пол бе благодарен на Кети, че знаеше какво трябва да се направи. Той бе толкова потресен от разговора с капитана, че бе в състояние само да носи чантата на Кети, докато тя го водеше към гарата, намери нужния влак, настани го във вярното купе, после отиде да се обади на родителите си и да купи нещо за ядене.

Върна се с няколко сандвича и две горещи картонени чаши чай.

— Пол, те ще ме посрещнат на гарата в Лондон. Бих искала да ти помогна, дори да те поканя у дома, но в създалото се положение наистина е невъзможно. Надявам се да ме разбереш. Искам да кажа, напуснала един американец и се връща с друг...

— Само ме упъти към някой хотел, преди да се разделим — каза той.

Тя седна до него и той взе нейната ръка и я стисна, за да я увери в приятелството си. Тя беше много разстроена от смъртта на Ларс, а и родителите ѝ представляваха за нея по-сериозен проблем, отколкото предполагаше.

— Има един малък хотел в Падингтън, един доста хубав квартал, където ще намериш удобна стая на по-ниска цена. Това е в Съсекс гардънс. По-скоро е пансион, казва се „Брамбър“. Опитай там. Метрото е наблизо и центърът не е далече.

Той каза, че ще го направи, и отпи първата си глътка истински английски чай.

Намираще се в Националната галерия, когато забеляза мъжа за четвърти път и се усъмни.

Беше в Лондон от пет дни, отседна в „Брамбър“, както го посъветва Кети, направи си собствен туристически маршрут — паметници, музеи, художествени галерии — и забеляза мъжа във Виктория и Албърт, после в Тейт, после в Хародс, в магазина за хранителни продукти, и ето го отново в Кривели руум как влиза пред главния вход.

Мъжът приличаше много на турист, може би по съвпадение следваше същия маршрут, ала това беше твърде неправдоподобно и го разтревожи.

Защо ли някой ще иска да го следи? Заради случилото се на кораба? Дали не считаха смъртта на Ларс за предумишлено убийство, подозираха ли го?

Доста време разглежда картините и забеляза, че мъжът, с фотоапарат на рамо, малка шапчица, бял шлифер, имаше вид на скандинавец.

Пол нарочно напусна бързо, мина покрай него на излизане, отпрати се към Чаринг крос роуд, покрай театрите откъсно към редицата от книжарници, които бе посетил преди това.

Спря се няколко пъти да разгледа старите книги, изложени на рафтовете, погледна във витрината да види отражението на магазините отсреща и го забеляза от другата страна на улицата.

Игра на котка и мишка.

Криминалните филми, които бе гледал, го бяха научили какво да прави. Вървиш бавно, без да показваш, че знаеш, как е се изплъзваш по странична улица и влизаш в метрото. Можеше да му избяга, но любопитството го спираше. Искаше да се увери напълно, че не си въобразява.

Усети глад, трябваше да хапне, така че се върна по стъпките си към Лейсестър скуеър с кината и влезе в една закусвалня за хамбургери. Седна на маса до прозореца и си поръча храна и кока-кола, наблюдавайки минувачите. Там, между хората, се намираше сянката му. Този път успя да го разгледа добре, черни обувки, сини панталони, синьо спортно сако под шлифера, бледокремава риза, сивкава връзка. Мъж в края на четиридесетте, самият господин Интерпол.

Господин Интерпол мина покрай закусвалнята, за момент се изгуби между тълпата на пешеходната пътека, после изчезна, сигурно се бе скрил зад ъгъла.

Пол се нахрани, изпи колата и зачака да плати сметката си. Разбира се, можеше да се концентрира върху корема на мъжа и да го накара да експлодира.

Това беше болезнена мисъл. Противна, плашеща. Беше успял да потисне спомена за целия този епизод и вероятността да притежава такава сила бе твърде малка.

Плати сметката и излезе, без да се обръща назад, и направо се отправи към метростанцията Пикадили. Нареди се на опашката, купи си билет за линията Бейкърлу до Падингтън и се отправи надолу с ескалатора.

Преди две години около стотина души бяха избити тук долу от силна бомбена експлозия, организирана от ИРА. Нямаше представа откъде знае това, сигурно го бе прочел във вестниците и запомнил. Освен ако не беше следа от изпитан ужас.

Беше към пет часът. Надолу с ескалатора по фуниевидните тунели настъпваше навалицата от края на работния ден. Пробиваше си път към перона, разглеждаше рекламите, после погледна нагоре и назад.

Господин Интерпол беше там, криейки се зад вестник, по добрата детективска традиция. Невероятно.

Мотрисата пристигна, полъх на въздух, шум, хаос. Направи номера от „Френска връзка“, влезе и веднага излезе, точно преди вратите да се затворят. Влакът тръгна, перонът остана обезлюден за известно време и той разбра, че се е освободил от своята сянка. Чу, че на съседния перон пристига влак, отиващ в обратната посока, втурна се и успя да се качи. Слезе след три спирки и взе такси до едно кино.

Понеже малкият хотел, в който бе отседнал, беше част от редица къщи, намиращи се встрани от главния път, и дотам се стигаше по частна алея, такситата винаги се затрудняваха да стигнат до него между паркираните коли. Той спря таксито на удобно място и измина пеш останалото разстояние.

По чиста случайност забеляза мъжа да седи в една бежова закрыта кола, на около двадесет ярда от хотела. Сянката му се беше появила отново, без шапка, ала съвсем истинска, и стоеше там зад кормилото с лице към посоката, от която трябваше да пристигне.

Влезе в малкия хотел, изкачи плесенясалите, покрити с пътека стълби до стаята си на първия етаж, посегна да светне, но се спря.

Отиде до прозореца, отвори го много внимателно, много тихо и се наведе. Стъмваше се, огледа пътя и колата, но не можа да види дали в нея има някой.

Дали въображението му не се развихряше заради вината, която изпитваше? Защото това изпитваше към Ларс — вина. Не бе сигурен, че той е отговорен, ала имаше дяволски много съвпадения. А и появата на децата пред абсолютно непознат човек, едно предупреждение, значи, към другите, че той, Пол Саралин, е опасен.

Отиде и легна на леглото.

Беше ли убил по невнимание човек преди три години, когато те се появиха? Беше ли отговорен за трагедията на майка си, като подсъзнателно е пожелал смъртта ѝ?

И защо се тревожи? Че властите или който и да е го следят?

Имаше нужда да поговори с някого.

Шерил Лидман?

Кети Мороу?

Е добре, не с първата. Беше се отърсил от нея и не искаше отново да се забърква. Както и да е, това беше добро извинение да се свърже с Кети.

Часът бе десет. Не можеше да ѝ позвъни, защото това можеше да усложни живота ѝ. Най-добре да отиде до дома ѝ сутринта, едно основание за малко приключение. Тя живееше някъде в южните квартали на Лондон. Ще бъде интересно.

Затвори очи и се опита да си представи какво прави тя.

Видя отново картината как тя събува джинсите си през онази първа нощ с нея в каютата. Мисълта за нея го възбуди. Ако можеше да я привлече някак си, наистина му се искаше да бъде с нея.

След тази се появи друга картина, как тя стои в светла синьо-бяла кухня в бяла тениска и джинси, препасала престилка със Снупи. Намира се на телефона и изглежда ужасена. Поставя слушалката обратно на стената и се обръща към него:

— Татко току-що е претърпял злополука!

Седна в леглото.

Предчувствие, за което трябва да я предупреди? Или желание да ѝ направи впечатление с нещо драматично?

Легна отново и престана да мисли.

Събуди се след около час, усещайки студ, глад и жажда, беше напрегнат и неспокоен и в главата му се зароди план за действие.

Стана, отиде до прозореца и предпазливо погледна навън. Бежовата кола все още стоеше там. Беше полунощ, а него все още го наблюдаваха.

Отдръпна се от прозореца в мрака, намери обувките си, взе парите и паспорта от шкафчето. Натъпка ги в джобовете си, това бе всичко необходимо, облекчението да пътува без багаж.

Слезе на пръсти по стълбите в тихата тъмнина и изчака, затаил дъх. Отвори входната врата и се измъкна, застина на стъпалата в сянката на портала.

Мъжът все още беше в колата, вероятно доволен от себе си, че жертвата му си е легнала. Дали щеше да си отиде, или щеше да стои тук цяла нощ?

Пол изчака пет минути. Хукна през пътя и се скри между редицата паркирани коли и храстите. Виждаше мъжа през задните и предните стъкла. Бежовата кола имаше късовълнова антена, което означаваше, че мъжът вероятно не работи сам.

Напрегнат, ала насърчен, Пол крадешком се върна назад покрай паркираните коли с намерение да се измъкне, обаче вратата на

бежовата кола се отвори и мъжът излезе.

Беше топла задушна нощ, той явно искаше да изпуши цигара на свеж въздух. Пол клекна и зачака. Не можеше да помръдне, не можеше да издаде присъствието си. Започна да се схваща, внимателно прехвърли тежестта си върху ръцете и седна. Сега не можеше да вижда мъжа, но го чуваше как крачи нагоре-надолу. Мъжът повървя бавно по улицата, спря до хотела, после се върна при колата.

Можеше, разбира се, да стане и да притича надолу по алеята, но щеше да издаде факта, че знае за преследването, което не бе никакво разрешение. Искаше да се измъкне, без шпионинът да разбере.

Тогава по алеята зави една кола, фаровете ѝ хвърлиха ярка светлина върху паркираните коли. Пол застина, колата го отмина, същият модел като тази на господин Интерпол, само че черна, с късовълнова антена.

Нощното подкрепление?

Независимо за какво го следяха, очевидно го считаха за твърде важен.

Дали стаята му не се подслушваше?

Наблюдаваше как втората кола паркира до първата, двамата мъже размениха поздрави, информация, после бежовата кола запали и излезе на улицата, освобождавайки мястото си в редицата за втората.

Пол чакаше.

Първият мъж остави двигателя запален, излезе и каза още нещо на заместника си. Пол се възползва от отвличащия вниманието шум. Проправяйки си бързо път през канавката между храстите и паркираните коли, достигна главната улица, спокойно тръгна по паважа под яркото улично осветление и зави по първата пресечка.

През остатъка на нощта господин Интерпол Втори щеше да си мисли, че той спи в леглото си. Имаше време да увеличи разстоянието между тях.

Имаше време да се добере до Кети.

ГЛАВА ПЕТА

Помоли едно такси да го закара до някой сносен хотел около Виктория, където, доколкото му беше известно, се намираше гарата за южните направления. Прекара нощта в една много по-удобна стая, спокоен, че вече не го преследват.

След изобилна английска закуска в леглото на следващата сутрин, позвъни на Кети в девет часа, предполагайки, че в този час може да ѝ се обаждат приятели, американци или не.

Каза ѝ, че е жизненоважно да се види с нея, а тя весело му предложи да дойде за обяд. И двамата ѝ родители бяха излезли за през деня и къщата щеше да е на тяхно разположение.

Обясни му как да стигне дотам, включително и разписанието на влаковете до едно място на име Редхил, което бе най-близката гара. И той напусна хотела.

Пътуването през южните предградия на Лондон, със спретнатите редици ниски къщи и градини, отдалечени от железопътната линия, бе едновременно спокойно и удивително. Беше сам в купето и се наслаждаваше на гледката през прозореца. Въпреки че някои от пейзажите не бяха особено интересни, като например промишлените отпадъци в задните дворове на малки фабрики, други бяха прелестни — обширни зелени поля, китни дървета, крави, ферми и отново предградия.

На Редхил слезе и тръгна към изхода на гарата, срещна само няколко закъснели чиновници, които отиваха в канторите си в Сити.

Следваше инструкциите на Кети. Не беше много далече, за да наема такси, и все пак това се оказа една прилична разходка. Денят бе слънчев и приятен и той тръгна с бърза крачка, питайки на два пъти дали върви в правилната посока.

— Лодж хаус може да се види, като изкачиш хълма отляво — беше казала Кети. — Една ниска бяла двуетажна къща, името е написано на портите.

Видя името на портите и едва завил по чакълестата алея, видя също така тъмносинята кола с един мъж седящ на кормилото и твърде зает със себе си, както и късовълновата антена отзад.

И нея я наблюдаваха.

Въздържа се да не спира, а продължи направо към къщата и звънна на старовремския звънец.

Тя дойде бързо до вратата и ръцете ѝ се обвиха около врата му, искрено зарадвана да го види. Беше си вързала две опашчици до ушите, които бяха придърпали къдравата ѝ коса назад и я правеха да изглежда още по-млада. Носеше бяла тениска и джинси и престилка със Снупи.

— Гладен ли си? — попита, водейки го навътре.

— Доста...

— Аз съм прегладняла. Приготвила съм спагети. Чаках да дойдеш, преди да ги изям. Сега може ли да започваме?

— Разбира се.

— Отворих една бутилка от виното на татко. Не е най-доброто му вино, но се надявам да ти хареса.

Кухнята бе светла, съвременна, боядисана в синьо и бяло, с ниски прозорци, гледащи към една прелестна градинка и една полянка, водеща до ябълкова градина с висока ограда, която я скриваше от съседите. На стената до вратата бе окачен бял телефон.

— От дълго време ли живееш тук?

— Родена съм тук.

— В тази къща?

— Точно в тази къща. Фактически в стаята над нас.

Той седна до голяма кръгла маса, бяла, с абажур над нея. Беше по-скоро болнична, отколкото романтична.

— Как вървят нещата? — попита той. — Искам да кажа, с родителите ти.

— Добре. Простиха ми в замяна на добро поведение. При условие, че се правя на улегнала — което ще рече вечер да съм вкъщи и да гледам телевизия с тях — всичко ще бъде добре. Безумие, нали? Искам да кажа, че мога да отивам в Лондон през деня и да правя любов пет часа, но ако съм при тях преди залез-слънце, ще изглеждам същинска божа кравица.

Тя сложи на масата една купа със спагети, от които излизаше пара, и започна да сипва.

Той наля виното, наслаждавайки се на домашната атмосфера на малката сценка.

— Новото е, че ми предложиха работа във Франция. Монте Карло, ни повече, ни по-малко — каза тя.

— Каква работа?

— Пътническа агенция. Не е нещо интересно, но представяш ли си да живееш там!

— Говориш ли френски?

— Un реух, mais pas beaucoup. Съвсем мъничко. Не е там работата. Взимат ме, защото говоря английски. Приятел на татко, разбира се.

— Кога тръгваш?

— Скоро. Към края на месеца. Помислих, че може да дойдеш с мен. Ще делим един апартамент или нещо подобно? Не мога да си го позволя сама, наемите са астрономични, но може да живеем на село.

Идеята му хареса. Дори можеше да посети сеньор Капуела, без да се обвързва.

— Излизала ли си? — попита той.

— Искаш да кажеш до Лондон?

— Не, просто наоколо. Извън къщата, на покупки?

— Да, разбира се. Не съм затворник.

— Забелязала ли си да те следят?

Тя престана да дъвче спагетите, половината от които бяха в устата ѝ, а другите висяха на вилицата. Тя ги смукна и задъвка бързо.

— Защо питаш?

— Някой ме следи последните два дни, може би по-дълго, и мисля, че следят и теб.

— Господи! — каза тя, ала не изглеждаше толкова учудена. — Ела с мен! — добави тя и стана.

Все още с пълна уста, тя бързо преглътна малко вино и го поведе тичешком нагоре по постланите с пътека стълби до една много добре преустроена мансарда, уютно обзаведена като спалня. Той си представи, че от капандурата може да се види алеята за коли и пътят отвъд нея.

— Постави тук за момент — каза тя, спирайки го по средата на стаята. Тя доближи до прозореца и леко надникна. — Така, ела тук...

Той отиде до нея, погледна навън. Предната градина, алеята за колата, улицата, по която бе дошъл.

— За мъжа в синята кола ли говориш?

— Да.

— Той често стои там. Охрана. Татко оглавява многонационална компания и откак ИРА започна да заплашва живота на високопоставени лица, често го охраняват.

— Но баща ти днес го няма.

— Вярно.

Тя го поведе надолу към кухнята, малко объркана.

— Защо ли ме следят? — попита той.

— Сигурен ли си, че е така?

— Положително. Вчера един мъж ме следеше през целия ден навсякъде из Лондон. — И докато тя свърши със спагетите, той ѝ разказа подробностите от миналата вечер и тази сутрин.

Кети мълчеше.

Нещо я тревожеше.

— Чудя се да не би той да ги кара да ме наблюдават? А покрай мене и теб — каза тя, размишлявайки на глас.

— Баща ти?

— Да. Може да проверява и мен, и теб. Може да е научил за случая с Ларс и да те следи.

— Колко е важен баща ти?

— Оглавява НФГ... Националната фармацевтична група. Имат връзки навсякъде: в политиката, във войската, в корабоплаването. Мисля, че дори правят напалм.

— Имах предчувствие за него — каза Пол, — което бе една допълнителна причина да искам да те видя.

— Казвай! — рече възбудено тя.

— Ако ми обещаеш нещо.

— Твоята дума е закон за мен.

— Колко телефона имате в къщата?

— Господи, не зная, пет... шест?

— Ако телефонът позвъни, докато съм в къщата, не отговаряй от този на кухненската стена. Както и не слагай тази престилка, когато

вдигаш слушалката.

— Защо? — попита тя с широко отворени очи.

— Имах видение, че получавах лоша новина, докато отговаряш от този телефон и носиш тази престилка.

— Ти си ме видял с тази престилка в тази кухня?

— Да.

— Но ти никога не си бил тук и аз купих тази престилка преди два дена, за рождения ден на мама.

— Аз съм медиум — каза той скромно, но твърдо.

Учуди се на силата си, но пък тя се държеше като дете и не го приемаше така сериозно, както той се надяваше.

— Докато чакаме обаждането — рече тя, разбирайки, че трябва да го разсее, — разкажи ми нещо за това... — Отиде до една тоалетна масичка, дръпна едно чекмедже, извади една брошка и му я подаде.

— Каква е наградата, ако позная?

— Целувка.

— Само?

— Ще получиш всичко, ако почакаш, докато не се доберем до Монте Карло, и не ти призлее.

— Ще летим или ще отидем с кораб?

— Зависи от теб.

Той разгледа брошката. Беше с изкуствени диаманти, изработена от около двадесет и пет малки и един голям диамант в центъра, във формата на сърце. Отпи глътка вино, облегна се удобно на стола, хвана я здраво в събраните си ръце, затвори очи, замисли се за формата и се концентрира в усещанията се.

Появи се картина, мисъл, много бързо, което му се стори забавно, беше кино, първо отвън, после вътре, залата, празна, обаче точно пълнеща се с хора. Имаше музика и завесите бяха осветени в розово от прожектори, музиката бе военна.

— Е? — попита след време Кети. В момента, в който тя се обади, картината изчезна, просто се изпари, той отвори очи.

— Видях едно кино, съвременно, празно, пълнещо се с хора, свиреше военна музика. Край.

— Как бяха облечени хората?

— Доста елегантно.

— Вътре или пред киното?

— И двете.

— Имаше ли много хора отвън?

— Да.

— Нещо за името горе на светлинната реклама?

Той се съсредоточи във видяното, опита се да си спомни.

— Не. Входът бе ярко осветен, трябва да е премиера. Нещо подобно.

— Майка ми я носеше на едно предварително представление на „Далечен мост“ — въздъхна Кети. — Никога не бе ходила на предварително представление и наистина бе много възбудена. Паднала от роклята ѝ и трябвало да изчака след това отзад, за да я търсят, което я притеснило. Паднала под нейната седалка. Съвсем невероятно.

В себе си Пол бе много доволен. Не очакваше това. Изглежда, до каквото се докоснеше, усещаше вибрации, или пък тя мислеше за онази премиера и това бе телепатия.

— Това ли очакваше да кажа? — попита той.

— Не, очаквах да кажеш нещо за баба. Беше нейна. Дядо я поръчал специално през 1923 година като дубликат на оригинала в банката. За диамантената им сватба. Твоето тълкувание бе много впечатляващо.

За момент замълчаха и Пол забеляза, че Кети погледна очакващо един-два пъти към телефона.

— Предполагам, че можеш да разбереш кой е този мъж? — каза накрая тя.

— По какъв начин?

— Може би като се докоснеш до колата му. Искam да кажа, че можеш да приемаш информация от неодушевени предмети.

— Не вярвам нещо толкова голямо като една кола да се събере в ръцете ми.

— Мислил ли си някога да разбереш за леглата?

— Леглата?

— Лягаш в леглото и получаваш усещания за последния, който е бил в него.

— Не.

— Искаш ли да опиташ?

Тя се държеше все така лекомислено, не го вземаше на сериозно, ала щом предпочиташе да прекара така скучния крайградски следобед, той бе съгласен. Имаше нужда да се освободи от себе си, имаше нужда да се посмее на света, в който живееше.

Стана, пое дълбоко въздух, придоби мистичен израз и каза:

— Да, искам да опитам, но ще ми е нужна асистентка. Едно от двойните легла на горния етаж ще свърши работа за първия експеримент.

— Не — каза Кети. — Опитай с канапенцето във всекидневната. То трябва да има история. Отиди и легни на него, а аз ще донеса кафето.

Той покорно отиде във всекидневната и легна на червеното кадифено канапенце, което бе твърдо и неудобно. Затвори очи, остави съзнанието си да се рее. Видя много кръстосани шарки от вътрешната страна на клепачите си, разбра, че това са негативни отпечатьци в ума му от заобикалящата го среда, тапетите на черти, тавана, квадратните рамки на картините. Чу шумове от кухнята, замириса му на лавандула, отвори очи и съзря китка изсушена лавандула в една медна купа на камината. Поглади червения плюш, махагоновото дърво, но не се получи нищо.

Когато тя влезе, той затвори очи и заговори с дълбок, тих шепот:

— Това е френско... аз съм във Франция в една червена стая, по стените е надиплена тежка червена коприна. Обстановката е от началото на века, млад мъж в изключително скъп костюм с избродирана жилетка, бакенбарди и къдрави мустаци седи на края на това канапенце. Сега влиза тя. Влиза тихо, косата ѝ е вдигната нагоре, облечена е в розова вечерна рокля и боа. Прилича на теб. Съблича се, а той протяга ръка към нещо на стената. А, да... бич... камшик за езда...

— Ти се шегуваш!

— Сега тя свлича роклята си, обула е в черни чорапи; на бедрото има копринена роза, червена роза. Поглежда през рамо срамежливо към него, а той ѝ посочва канапенцето. Сега тя съблича и долната си фуста и показва задните си части. Той пресича стаята, вдига камшика и... ох! — Той изохка леко.

— Ти си глупак, Пол.

— Това е канапенце в стил от царуването на Едуард, което дълго е служило в парижки публичен дом.

— В действителност пристигна от жилището на свещеник от Съфък, ако искаш да знаеш.

Тя седна до него и го погледна в очите.

— Очите ти са много странни, знаеш ли? — попита тя.

— Обикновено мъжът прави комплименти.

— Говоря сериозно. Понякога са доста демонични.

— Демонични?

— Може би демонични не е точната дума, проникателни и всевиждащи. — Тя го целуна леко по устните. — Прощаваш ли ми за онова, което направих на кораба?

— Мисля, че зависи какви вибрации ще получа от леглото на горния етаж.

Тя свали престилката и легна на канапенцето, притискайки се плътно до него, за да не падне, той я целуна, устните ѝ имаха вкус на сос болонез, но той нямаше нищо против, защото тялото ѝ бе малко, уязвимо и възбудено под бялата тениска, а краката ѝ в тесните джинси — стегнати и еластични.

Изпиха бързо кафето и се качиха горе.

— Какво легло предпочиташ — голямо двойно легло, средно двойно легло или единично легло? Можеш да избираш измежду шест.

— Какъв е размерът на твоето?

— Единично. Обичам да ми е удобно, когато съм сама. Ще ме извиниш ли за момент? Трябва да отида до едно място.

Тя го остави на площадката и изчезна зад ъгъла. Той надникна в една стая с тапети на цветя и с подходящи към тях покривка на леглото и пердета. Погледна в друга, която би трябвало да бъде стаята за гости, други разцветки, но подобни, тогава някой влезе през външната врата долу.

Той застана на площадката, погледна надолу и видя един възрастен мъж, облечен представително със строг тъмносив костюм и носещ черно дипломатическо куфарче и чадър. Мъжът спря пред огледалото в коридора, остави чадъра на стойката, пригладя сивата си коса и почувствал, че някой го наблюдава, погледна нагоре. Пол ахна ужасено.

Лицето му представляваше гол череп.

Нямаше кожа, нямаше очи, само един бял череп, който сякаш приемаше с дълбоко разбиране присъствието на Пол.

Мъжът влезе навътре в къщата и изчезна.

Пол се втурна надолу по стълбите да провери и тогава Кети излезе от банята.

— Какво правиш?

— Мисля, че видях баща ти да влиза.

— Не може да бъде. Той е в Брюксел за два дни. Освен това никога не си го виждал...

— Чадърът...

— Бил си е тук през цялото време. Какво ти е, изглеждаш, като че си видял призрак?

— Опиши ми баща си.

— О, стига Пол, наистина ли?

— Да. Наистина. Току-що видях как един мъж влезе през външната врата, спря се пред огледалото, сложи чадъра на стойката, куфарчето си долу, пригладя косата си и влезе вътре.

Кети се затича надолу по стълбите.

— Татко? — Погледна във всекидневната, в салона, в трапезарията и кухнята. — Татко?

Погледна към Пол.

— Усещам някаква миризма — каза тя, душейки въздуха. — Като на неговия одеколон за след бръснене. В какво беше облечен?

— В тъмносив костюм.

— Ти си много объркващ, Пол. Даваш ли си сметка, че всеки път, когато ме възбудиш, се случва нещо. Първо ти става лошо, сега виждаш призраци!

— Извинявай.

Тя се отправи обратно към всекидневната. Моментът бе пропуснат. И двамата го знаеха.

— Майка ми ще се върне скоро — каза тя.

— Да си тръгвам ли?

— Първо кажи кога ще се видим отново, за да прекараме няколко спокойни часа заедно... — И както се приближаваше сърдечно към него, телефонът иззвъня.

Тя застина.

Погледна телефона, потърси очите му за съвет.

— Вдигни го — каза той.

Нямаше представа за какво звънят.

Тя прекоси стаята и вдигна слушалката.

— Да?

По израза ѝ разбра, че новините са лоши, по начина, по който тя затвори очи и прехапа устни.

Той се обърна, загледа се през прозореца. Нямаше причина да изпитва вина за това, което бе видял и предсказал, не предизвикваше трагедиите, инстинктивно ги чувстваше напред във времето.

Тя тихо промърмори някакви думи, затвори телефона и настъпи мълчание.

— Татко е получил сърдечен пристъп.

— Опасен ли?

— Не зная. Беше секретарката му.

Тя го погледна по доста странен начин и въпреки че не помръдна, държанието ѝ се измени, изражението ѝ, като че се затвори в себе си, отдръпна се от него, очите ѝ показваха почти ужас.

Припряно вдигна отново слушалката и набра някакъв номер, изчака, наблюдавайки го.

Гледаше го втренчено, сякаш той беше бясно куче, готова да се дръпне, ако повдигне ръка, готова да побегне, ако направи крачка напред.

От другата страна отговори.

— Поли? — кратко каза тя. — Жълто десет — и затвори.

Не направи опит да обясни какво означават думите или с кого говори. Пол разбра, че това беше парола, може би вик за помощ. Тя определено изглеждаше по-спокойна, когато прекоси стаята и седна на края на канапенцето.

— Татко всъщност е мъртъв. Откъде си могъл да знаеш?

— Нямам представа. Не мога да се контролирам. Много съжалявам.

— Хората около теб умират като мухи, нали? Майка ти, Ларс, сега и татко...

— Страх ли те е от мен?

— Да.

Той се извърна и тръгна към нея, искаше да я успокои, искаше да ѝ вдъхне увереност, но дори от това разстояние тя се сви от ужас.

— Моля те, недей. Стой, където си. Съжалявам, но ти си нещо, което не разбирам, и ме плашиш.

— Какъв бе този странен телефонен разговор?

— Жълто десет?

— Да.

— Не би трябвало да ти казвам, но моят приятел, американецът, беше наркоман — аз също. Това е парола, зов за помощ. Ще пристигнат всеки момент, лекарите. — Тя смело се усмихна, нервно играейки си с въгълчето на ризата си.

— Защо те е страх от мен? — попита той. — Не ти желая злото.

— Точно затова. Не мисля, че разбираш какво притежаваш. Ти си нещо като кутия, пълна с радиация, невинна отвън, а един Господ знае каква отвътре. Не е нещо лично, Пол... просто мисля, че си смъртоносен!

Той не каза нищо повече.

Бе преживяла смъртта на Ларс заради него. Може би бе права. Но той не бе направил нищо умишлено на нейния баща.

Тишината се наруши от шума на идваща по алеята кола. Ниска, сив металик, мощна кола, символ на новобогаташите, и Пол се загледа в шофьора, който излезе от колата, чернокос, със солиден костюм от твид, крецияща риза. Сигурно лекарят, дребен размъкнат мъж, в началото на тридесетте си години, движеше се целеустремено.

— Карл Уайзър — каза Кети зад него. — Стар семеен приятел. Трябва да е чул новината.

След няколко секунди по алеята пристигна още една кола, луксозна, карана от невъзмутим шофьор. Отзад седеше елегантна русокоса жена.

— И майка... тя също трябва да е научила.

После пристигна докторът.

— Страхувам се, че Кети не е много добре. Нужна ѝ е почивка. Беше много близка с баща си, разбирате ли? Мога ли да ви предложа чаша шери? — каза майката на Кети, запазила присъствие на духа.

Пол се поколеба, не знаеше дали ще е невъзпитано да приеме или не, докато Карл Уайзър не му кимна, намеквайки, че е нещо, което трябва да се направи.

— Благодаря — каза Пол.

Този мъж беше сърдечен, въпреки че устните му бяха неподвижни, очите му се усмихваха. Не се безпокой, сякаш казваха те, правилно постъпи, като остана, дръж се естествено.

Само няколко минути след като пусна Карл в къщата и посрещна майка си с тъжна целувка, Кети неочаквано пребледня силно, обърна се към Пол и изсъска като котка:

— Как влезе тук? — изпищя тя. — Махай се! Махай се! — И преди някой да реагира, тя се свлече на пода, сви се на кълбо и запищя истерично: — Махнете го оттук! Махнете го оттук! Той уби татко! Той го уби, както уби Ларс...

Пол остана като закован, както и Карл. Лекарят, който току-що бе влязъл, се зае с нея и я изведе от стаята, а шофьорът дойде от кухнята и се засуети наоколо, не знаейки какво да прави.

Карл затвори вратата и се заслуша в плача на Кети, докато я отвеждаха на горния етаж. Вторачи се за момент в Пол, после промълви тихо:

— Какво беше това?

— Не зная — излъга Пол.

— Знаеш, но не искаш да говориш за това.

— Е добре, досещам се, но е доста невероятно.

— Ти си ясновидец, нали? Ти си Пол, когото е срещнала на кораба?

Значи вероятно всички знаеха за него, даже и за Ларс. Кети е наркоманка, неуравновесена, ненадеждна. Почувства се изцеден. Тогава влезе майка ѝ, англичанка до мозъка на костите си, запазила присъствие на духа, и им сервира шери.

— Аз се връщам в Лондон — каза Карл Уайзър. — Да те закарам ли?

— Благодаря.

Щеше да се върне в „Брамбър“ в Падингтън, в прашната малка стая с шпиони отвън. Почувства се много самотен, много несигурен. Слушаше учтиво как Уайзър успокоява госпожа Мороу, че Кети ще се оправи, и ако има нужда от нещо, непременно да му се обади.

Излязоха.

Уайзър не каза нищо, докато не стигнаха до магистралата, където пусна колата на пълна мощност.

— Ще вечеряш ли с мен? Ужасно съм любопитен. Предполагам, че избухването на Кети се дължи на вярата ѝ, че си направил заклинание на баща ѝ или нещо подобно. Тя не е много устойчива. С нея сме приятели от деца. Можеше да се оженим, но за щастие разбрах, че не си подходяме психически. Кети си пада малко експериментатор, не я свърта на едно място. Наркотиците, естествено, привлякоха вниманието ѝ и ето докъде я докара.

Пол му разказа за телефонното обаждане с паролата за първа помощ.

— Драматично — каза Уайзър. — Като малка живееше в света на фантазиите, за нея измишльотините бяха реалност. Предполагам, че срещата ѝ с теб се е оказала шок за нея, защото ти фактически си магьосник.

Пол не каза нищо. Явно Кети бе говорила за него много повече, отколкото си представяше.

Когато влязоха ѝ Лондон и минаха по моста Батърсий, Уайзър каза:

— Първо ще се обадим в кантората, ако не възразяващ, и после ще вечеряме. Ние работим до късно.

Кантората представляваше студио за записи — „Студио Уайзър“, нагоре по Чаринг крос роуд, където започваше Тотнъм корт роуд, един истински център на дейности, свързани с радиото.

Студиото беше впечатляващо, един комплекс от сутерен и приземен етаж. Уайзър бързо го разведе наоколо, младежи в джинси като Пол бяха затворени зад аквариумни витрини със слушалки на ушите, правеха си знаци с ръце и пръсти, блъскаха безброй превключватели, докато оплетени в жици музиканти бумкаха оглушителни ритми.

— Не мога да спра сеансите, но по-късно трябва да дойдеш да чуеш как се записва група. Впечатляващо е. Ако се интересуваш от този вид музика. Тук смесваме записите — каза Уайзър, водейки го от една стая в друга. — Тук правят плочите. Тук седя и говоря по телефона с хората, които ми усложняват живота.

По време на вечерята в един малък италиански ресторант до студиото Уайзър подложи Пол на кръстосан разпит за инцидента на кораба, на първо място как Кети се е забъркала със стюарда, как според него е умрял мъжът. Пол чувстваше, че разговаря с по-големия

брат на Кети. Беше толкова загрижен и любопитен по отношение на нея.

Докато пиеха кафето и брендите, Уайзър свали златния часовник от китката си и му го подаде.

— Можеш ли да кажеш нещо?

За момент Пол се почувства като че изпълнява номер, с който да се отплати за вечерята. Беше времето на Юри Гелер и по-скоро би желал стрелките на часовника да се огънат от само себе си или пружината вътре да се скъса звучно.

Пое часовника, разгледа го. Модерен, скъп, с ясно очертан циферблат, с деликатни цифри, лек и плосък. Сви пръстите си около него, не го хвана с две ръце като за молитва, усещайки, че хората от съседната маса го наблюдават. Смути се, разбирайки, че нищо няма да излезе.

— Много ми е трудно да се концентрирам тук, трябва да ме разбереш.

— Разбира се — каза Уайзър и протегна ръка, готов да си го вземе обратно.

— По всяка вероятност е използван от рефер на футболен мач — каза на шега Пол.

— Защо смяташ така? — Уайзър го беше взел на сериозно, лицето му изразяваше изненада и Пол реши да провери защо той каза това.

Когато разтвори дланта си, в него се появи усещане, че се намира по средата на футболно игрище, заобиколен от момчета в черни и зелени спортни пуловери.

Отново стисна часовника, затвори очи и видя играчите по-ясно. Цветовете на фланелките им се различаваха, ябълковозелено и черно, тъмночервено и синьо. Вратарят в далечината носеше жълто поло. Но бяха момчета.

Той каза на Уайзър какво е видял и обясни, че невинаги се получава, толкова много влияещи картини могат да се появят в съзнанието. Номерът бе да познаеш истинските. Всеки може да го направи.

— Аз не мога — каза Уайзър. — Ако ми дадеш нещо твое, няма да имам никакво видение.

— Опитай — каза Пол и му подаде ключодържателя си. Беше го купил от едно магазинче в Манхатън.

Уайзър изпълни движенията на здраво стискане на ключодържателя, затваряне на очи и концентриране.

— Получавам усещане за студен метал, който се затопля в ръката ми, сега си представям моя ключодържател, моята входна врата, което е просто асоциативно мислене — каза Уайзър.

— Продължавай — настоя Пол, искаше му се да вярва, че всеки може да го направи. — Развивай асоциациите.

— Велосипедна верига... там има малък синджир, верижен трион, отрязани трупи... ели... ели в Съри. Къщата на един приятел. Намирам се в английско село... — Той върна ключодържателя на Пол. Пол му върна часовника.

— Невинаги се получава. Твоят часовник едва ли е бил реферски.

— Напротив, бил е. Да си призная, очаквах нещо по-различно, но действително съм го използвал за съдийстване на един училищен мач в първия ден, когато ми го подариха. Страхувах се, че може да го ритнат, и го държах здраво в ръка по време на мача. Цветовете, които ти описа, бяха тези на двата отбора. Ти не би могъл да го знаеш, това беше много отдавна. Ти си изключителен ясновидец и трябва да извлечеш полза от това по един или друг начин.

— Представления с фокуси ли? — попита Пол, на когото започна да му става забавно.

— Не, съвсем не. Можеш да помагаш на хората да намират разни неща, изчезнали вещи, дори изчезнали хора.

— Като Питър Хъркос, холандският медиум.

— Той извърши добра работа.

Уайзър наблюдаваше Пол по един безпокоителен начин, сякаш разглеждаше електронен уред, който може да се окаже ценен за неговото студио.

— Искаш ли още кафе?

— Благодаря.

Когато Уайзър се огледа за сервитьора, с изненада видя един от хората си от студиото.

— Лари?

— А... извинявай, че ти прекъсвам обяда, но нещо не е наред със записите на Делта.

— Какво разбираш под „не е наред“?

— Нещо съвсем не наред... като че са изтрити!

— Оригиналните записи? — Уайзър не повярва.

— Да. Да, оригиналните записи. Ник иска да дойдеш възможно най-бързо.

— Имаш ли нещо против да не пием друго кафе? — каза Уайзър и стана, викайки сервитьора. — Спешно е. Може ли сметката?

— Веднага, сър.

Пол пресуши чашата бренди, усети отпускане, радваше се, че не е замесен в паниката, която щеше да настане.

Наблюдаваше как Уайзър се оправя със сметката, подписва я, добавя бакшиш, и когато се озоваха на улицата, намекна да си отиде.

— Не... не... остани, освен ако нямаш нещо по-добро за вършене.

— Всъщност нямам, но няма ли да преча?

— Не. Ела да видиш как едно голямо студио праща по дяволите тримесечния труд на клиента си. Защото точно това става.

Те нахълтаха в приемната. Момичето зад бюрото се опита да спре Уайзър с телефонните съобщения, но той я избута встрани. Слязоха по покритите с пътека стълби, продължиха по шумоизолирания коридор до Първо студио, втурнаха се в него. Пет техники прослушваха някакви много странни звуци. Уайзър спря неподвижен и също се заслуша.

— Това ли е?

— Това е — отвърна онзи, когото наричаха Ник. — Това е оригиналният запис на Делта.

— Какво стана?

— Нямам представа. Не мога да разбера. Изведнъж колоните завибрираха от силно бумтене, което после се смени за около четиридесет секунди от неразбираеми звуци.

— Какви са тези звуци?

Ник ги върна назад и отново ги прослушаха.

Имаше гласове, звуци от пишеща машина.

— Пишещи машини?

Този път, когато трябваше да се появи музика, се долови далечен шум от улично движение, форсиране на мотоциклет, дълбоко бръмчене на дизел.

— Сега какво? Губим записа при превъртането назад.

— Трябва да е от апарата — каза Уайзър.

— Не, не е. Опитахме и на друг. Същото положение!

— Кой точно?

— Номер две.

— Опитайте и на другите.

Отидоха в Трето студио, прекъсвайки редактора, който се мръщеше на чутото от слушалките.

Пуснаха го отново. Други звуци, други шумове смениха предишните, тракане на чинии, дрънкане на чаши, обикновен глух шум от разговори.

— Това е ресторантът до нас — каза Ник.

— През един метър звукоизолация и един Господ знае колко тухли и хоросан?

— Имаш ли копие от оригиналите на Делта?

— Да. Две копия.

— Слава Богу. Да опитаме в Четвърто студио.

В Четвърто студио чуха отново звуците от ресторанта.

— Ник е прав, ние сме от страната на ресторанта. Вземи празни ленти, да видим какво ще се запише.

Инженерът взе празна лента, включи я и тя се завъртя.

Една минута наблюдаваха мълчаливо бавното въртене на ролката. Инженерът я върна в началото и заслушаха. Звуците от ресторанта се чува дори по-ясно, определено шумове от прибори и чаши, дори викът на един келнер, който даде поръчката си в кухнята.

— Невероятно.

Влезе редакторът от Трето студио.

— Моят запис току-що се залича. Изтри се напълно докато бяхте в студиото.

— Откъде знаеш? — попита Уайзър.

— Току-що разбрах... Елате и чуите. Забелязах цифрата, на която бях, когато влязохте. Когато върнах лентата... нямаше нищо.

Уайзър започваше да се забавлява с предизвикателството. Тъй като сега те бяха седмина в малкото студио и Пол не можеше да

помогне с нищо, потупа Уайзър по рамото и каза, че си тръгва.

— Окей, приятелю, обаждай се, дръж ме в течение... Трябва да поговорим пак.

Пол се качи по стълбите. На път за изхода се усмихна на администраторката, но чу гласа на Уайзър да вика името му точно когато стигна до вратата.

— Пол? — Уайзър дотърча, тичайки нагоре по стълбите. — Бързаш ли? Искам да кажа, тръгнал ли си специално за някъде?

— Не... просто се връщам в хотела.

— Можеш ли да се задържиш за секунда? Ще те закарам после с колата. Изпий едно кафе, Мейзи ще ти направи. Искам да ти предложа нещо.

Пол седна и се загледа през прозореца.

Все още беше светло, един камион с ремарке бе застанал напърно на улицата, заемайки почти цялата ширина, и няколко души разговаряха как ще е най-добре да го обърнат. Един полицаи бе паркирал мотора си на бордюра и обясняваше на шофьора, че изобщо не е трябвало да влиза в уличката.

Мейзи му донесе горещо черно кафе, чашата опари пръстите му. Постави я на масата и се загледа в парата, която се издигаше във въздуха. Чувстваше се неуверен с Уайзър, изпитваше същите усещания, както с Шерил Лидман. Тези хора смятаха, че не може сам да се грижи за себе си и че се нуждае от помощ. Може би светът е изпълнен с подобни хора, които мислят, че е техен дълг да се грижат за него.

Чакаше от доста дълго време, Мейзи му предложи още едно кафе. Стъмни се и наближи единадесет часа. Тя се притесни, слезе да провери какво става и се върна с новината, че все още се опитват да открият какво не е наред с апаратурата.

— Ако питаш мен, там долу изразходват повечето от времето за ремонти и настройки, отколкото за записи — каза тя.

Пол научи от Мейзи, че е разочарована от звукозаписния бизнес. Мечтала да отиде на сцената и да пее, надявала се работата като администратор в звукозаписно студио да ѝ помогне донякъде. А я довела доникъде. Работата била съвсем техническа.

Най-накрая Карл Уайзър пристигна, трополейки нагоре по стълбите, щастливо усмихнат.

— Мисля, че разбрахме причината. Ела в Четвърто студио, там ще бъдем на спокойствие.

Четвърто студио, постлано с дебели килими и облепено с корк, беше уютно. По панелите с апаратура проблясваха светлинки и хиляда и едно копчета го поставяха в обстановка от космическата ера, към която не принадлежеше, но която го успокояваше.

— Имам известни проблеми с работата и понякога преигравам, когато нещата не вървят — извини се Уайзър, сядайки зад един монитор в удобно дълбоко кресло. Небрежно бутна един превключвател, натисна един бутон, изглежда, не правеше нищо особено. Пол почувства, че той е един богат млад мъж със скъпи играчки, с които още не се справя напълно.

— Преди време някой се опита да саботира това място — продължи Уайзър. — Всъщност успяха да унищожат един важен запис. Лесно е да се направи. Страхувах се да не е станало отново същото.

— Кой? — попита Пол, защото усети, че трябва да попита.

— Ние сме малка компания, малка, но преуспяваща и започваме да безпокоим по-големите компании, корпорациите. Искат да ме купят, но аз не се продавам, така че от време на време ни подлагат на натиск, малко грубичко. Разбира се, нямам никакви доказателства.

Пол нямаше представа защо му разправя всичко това как така влезе в кадъра, ако наистина бе влязъл изобщо.

— Впечатлен съм от способностите ти — ненадейно каза Уайзър, поклащайки се напред-назад.

— Не бих го нарекъл способности — възрази Пол.

— Не мисля, че изобщо ги разбираш, но смятам, че трябва. Каж ми нещо повече за себе си, за детството си. Къде си роден?

— Сиракуза, в северната част на Ню Йорк.

— И двамата ти родители ли са американци?

— Не, майка ми беше англичанка.

— Баща ти е загинал във Виетнам, нали? На колко години беше тогава?

— На седем.

Припряността бе изчезнала от гласа на Уайзър. Каквото и да бе имал наум, каквото и да бе искал да предложи, изглеждаше забравено. После внезапно се завъртя в пълен кръг и превключи няколко бутона.

През двете вградени в стената тонколони се чу силно бучене и след него гласът на инженера.

— Да, има още. Ще ги пусна.

— Пусни и предишната.

В първия момент Пол помисли, че Уайзър просто е записал разговора им на шега, забавлявайки се, ала никой от тях двамата не говореше. Това бяха неясните гласове на мъж и жена.

— Бразилия до Тринидад... самолет от Сао Паоло...

— Директен...?

— Сутрин... 5. 38... летище Кампинос...

Аеролинеас аргентинас... разписание...

— ... съм... нервна... винаги...

— Няма нужда... Комета четири...

Имаше пауза, чуха се съвсем различни звуци, отново ресторантски шум, подреждане на чинии една върху друга, нова пауза, после шум от улично движение. След още една къса пауза се появи гласът на инженера, казвайки, че това е всичко, и записът свърши.

Уайзър се завъртя със стола и се обърна с лице към Пол.

— Тези записи са записани във Второ и Трето студио. Знаеш ли какво представляват?

— Не...

— Това са записите, които се появяват на нашите ленти, каквото и да се опитаме да запишем, защото ти си тук. Изглежда, ти си някакъв вид статичен приемник. Проверихме апаратурата, докато беше горе, всичко бе наред. И въпреки това сега отново получаваме тези ресторантски звуци. Ти улавяш звукови вълни от атмосферата и ги преобразуваеш в запис. Най-странното от всичко е, че улавяш някои звуци от миналото.

Уайзър замълча за момент, наблюдавайки Пол, който полагаше усилия да изглежда по-изненадан, отколкото беше. Случаят с МС Бьорнстюрн се повтаряше.

— Лари се сети за това, докато слушаше онези разписания на полетите, които изчистихме от една предишна лента — първата, която провали работата със записите на Делта. Проверихме на лондонското

летище и разбрахме, че преди осемнадесет години тази сграда е била наета от агенцията Аргонавт травъл. Този разговор между мъжа и жената се отнася за полет от разписанието за 1961 година. И което е още по-удивително, на 23-и ноември 1961 година една Комета 4 на Аеролинеас аргентинас се е разбила след излитане на около една миля от летището Вивас Копос. Няма спасени. Загинали са четиридесет пътници и дванадесет души екипаж.

ГЛАВА ШЕСТА

Карл Уайзър донесе сутрешната наша кафе на Пол.

— Добре ли спа?

— Прекрасно, благодаря.

— Налага се да изляза и да свърша някои работи. Чувствай се като у дома си. Ще се върна към десет часа и ще прибера нещата ти от „Брамбър“.

— Не съм платил...

— Ще го уредим по-късно. Почивай си. Заслужил си го след вчера.

Карл бе предложил на Пол да се премести при него по време на престоя си в Лондон. Имаше голям апартамент, Пол щеше да разполага с отделна стая, дори отделна мивка. Звучеше примамливо в един часа сутринта, когато свършиха прослушването на записите в студиото, и Пол прие.

Апартаментът беше добре подреден и имаше изглед към добре поддържани градини. Три спални, всекидневна и място за хранене към нея, всичко, покрито с килими, освен кухнята. Обзаведен с добре подбрани старинни и съвременни мебели и навсякъде с много книги. Не беше за учудване, че Уайзър има невероятна аудио-визуална апаратура, всички мислими електронни играчки, кухнята сякаш бе компютъризирана. Трябва само да знаеш кое копче да натиснеш и горе-долу получаваш това, което желаш.

— Електрониката беше мое хоби, после се превърна в мой бизнес — обясни той, показвайки му наоколо. — Построих всичко това за съпругата си, но тя стана привърженичка на природата и ме напусна, за да живее в селска комуна. Инфрачервените грилове и ултразвуковите миксери не са за вегетарианци. Не успях да й наложя моя начин на живот, а тя на мен нейния. Бяхме най-несъвместимата двойка, която се е женила някога.

Неговата спалня бе гола в сравнение с облепената с многоцветни тапети стая за гости, в която сега живееше Пол, разхвърляна, с

окачени навсякъде дрехи. Толкова много, че преди да си легне Пол си помисли, че една жена няма да бъде излишна, каквато и диета да натрапи.

Сега утринното слънце грееше през прозорците и той седеше на леглото, отново извадил късмет да се грижат за него в нещастieto му.

Изкъпа се, избърсна се със специалната електрическа самобърсначка за гости, изми си зъбите с електрическата четка за зъби, премери се на електронната везна и си направи чудна закуска от фризера до фурната, без да докосва нищо друго, освен една табла от метално фолио. Всъщност не беше особено вкусна, но беше забавно.

Уайзър се върна в десет, както беше казал, заедно с вещите на Пол от хотел „Брамбър“.

— Дължиш ми шестдесет и една лири и осемдесет пенса, включително данъка върху добавената стойност, но ще ти ги удържа от заплатата — каза той.

— Каква заплата? — попита Пол.

— Нека поговорим за това в хола.

Пол последва Карл. Сигурно щеше да следва някого през целия си живот. Или може би просто хората, с които се срещаше, бяха по-възрастни?

— Сега — каза Карл, намести се и запали лулата си с кибритена клечка, и Пол си помисли, че това подхожда на заобикалящата ги обстановка. — С натискането на този бутон в този специално направен шкаф мога да запиша всеки глас от коя да е част на стаята. Случвало се е няколко души да седят тук и да говорят едновременно, и аз успявам да изолирам всеки отделен разговор. Шест микрофона са разположени на стратегически места и всеки се записва на отделна лента.

— Сега записва ли се? — попита Пол.

— Да.

— Но ако твоята теория е вярна, всичките записи ще се изтрият, ще се заличат, ще изчезнат?

— Възможно е. Нашият разговор ли се записва, или онова, което се излъчва от мозъка ти, това искам да разбера. Да проверим ли?

Дръпна чекмеджето на шкафа и се откри един миниатюрен контролен панел. Превключи няколко копчета и скритите говорители

зад панели на стената издадоха прациящ звук. Шумовете продължиха известно време.

— Добре, със сигурност не сме записани, но тук има някаква дейност.

— Може би няма какво да бъде прихванато?

— *Чармиън, спри!* — избърбори внезапно един женски глас.

— Господи! Как ще обясниш това? — каза Карл.

— Кой беше?

— Жена ми, говореща на тригодишното ни дете. Никой от тях не е бил в този апартамент от три месеца.

После имаше шумове, стъпки, отваряне и затваряне на чекмедже, наливане на течност в чаша.

— Сигурно съм аз, сипвайки си последно питие преди сън? — предположи Карл, очарован.

— *О, това е прекрасно* — каза чуждестранен женски глас.

Карл вдигна вежди и се усмихна.

— *От дълго ли живееш тук?*

— *От няколко, години.*

Гласът на Карл:

— *Искаш ли ликьор?*

— *Не, благодаря. Пих достатъчно... всички тези книги... картините... женен ли си?*

— *Разведен* — каза гласът на Карл. — *Ела да видиш кухнята, електронна страна на чудесата...*

— *Близко ли е до спалнята...? Една електронна кухня е много по-оригинална от гравюрите...*

Затвори се врата.

Карл спря записа, бързо стана, отиде до бюрото и извади един дневник, започна да прелиства страниците.

— Жанин. Седми януари. Само за една нощ. Не съм я виждал оттогава. В твоє присъствие записите хващат звуци от миналото.

— Звуци от отминало напрежение — прибави Пол.

— Така ли смяташ?

— Трябва да има причина.

— Но дали, когато ти си напрегнат, или когато хората, които се записват, са били напрегнати? Например снощните шумове от улично движение. Не ми казвай, че колите са били напрегнати?

— Не, но хората, които са ги карали, са били. Миналата вечер отвън пред студиото имаше задръстване, един камион бе препречил улицата. В ресторанта винаги има напрежение, жената от пътническата агенция се страхуваше. Когато чух военните кораби...

— Какви военни кораби? — попита Карл.

И Пол му разказа случката на борда на МС Бьорнстьорн.

— Имал ли си други подобни случки?

— Не.

— Виж, нека отново пусна магнетофона, а ти ще ми разкажеш всичко за себе си. Ще го запишем и ще го пуснем отново. Ако нещо се запише, добре, ако не, поне ще науча нещо за теб.

Пол говори два часа.

Изтегнал се на канапето и пиейки от време на време от кафето или питието, той остави съзнанието си да се понесе назад в миналото и разказа на Карл за детството си в Сиракуза, за боядисаната в бяло дървена къща, в която живееха с майка си на Лорейн авеню, в едно престижно предградие, за хубавото училище, за добрите приятели. После за внезапния каприз на съдбата. Как майка му трябваше да продаде всичко и да си търси работа в Ню Йорк. Пренасянето в града, апартамента на Флатбуш, неговото непрестанно четене, съчетано със сънищата, виденията и кошмарите.

Карл се интересува. Помоли го да даде допълнителни подробности за тях.

Имаше ужасни кошмари от седемгодишен. Събуждаше се посред нощ с писъци. Загрижената му майка се опитваше да го успокои. После започнаха повтарящите се сънища. Борбата в калта след експлозия по време на битка, излизането със счупен крак изпод едно оръдие. Ужасното видение за сваряване на бебе в казан и кошмара с кастрирането, неговото и все пак не. Защото можеше да наблюдава изтощения мъж, провесен на вериги върху напечената от слънцето стена, и дребната жена, която сграбчва тестисите му, стиска ги. Бляска на нож на слънчевата светлина и гледката как гениталиите му летят като птица през синьото небе и се приземяват в кървава кошница с тъп, противен, мокър звук. Защото виждаше как от собствените му вътрешности капе по пясъка и съзнаваше, че той е мъртвият мъж и че вижда всичко през очите на жената, която също е той.

— Можеш ли да датираш тези видения? — попита Карл.

— Не — призна Пол, — наистина не мога. Битката с оръдията, мисля, е от времето на Наполеон, свареното бебе от много по-рано, някъде през средновековието, но нямам представа откъде знаая това. Кастрацията е при арабите в пустинен град, стар град в Судан, Египет или Мароко. Нямам представа.

— Но какво смяташ, че представляват тези сънища? Колко пъти се повтарят?

— Често. Много често. Явяват се така често, както човек си припомня някоя случка от собствения си живот. Мисля, че са наследени спомени.

— Ти смяташ, че преживяваш отново някои ужасни неща, които твоите предци са преживели? Опитвал ли си да откриеш кои са предците ти?

— Да, но стигнах само до родителите на майка ми, които живеят в Кент.

— Какво ще кажеш да отидем дотам? Имаш ли някакви имена, някакви следи, които да проверим?

— Може да е по бащина линия, а аз не знаая почти нищо за баща си.

Той разказа на Карл за предчувствията си като дете, за неотдавнашния епизод в банята, когато се видя с изгоряла кожа преди смъртта на майка си.

— Бяхте ли близки с майка ти?

Едва ли. Когато беше на петнадесет години, тя го изпрати на психиатър, една едра, около четиридесетгодишна унгарка, доктор Беркжик, чиято личност го подчини напълно. Често сънуваше доктор Беркжик, но това бяха реални сънища, реални кошмари, а не наследени спомени. Очакваше доброта и съчувствие от нея, а получи презрение за своите истории. Тя го разпитваше, седнала на бюрото си, не на канапето, задаваше му въпроси като на провинил се ученик, който разправя небивалици, после ненадейно сменяше тактиката и ставаше мила и разбираща и му обясняваше всичко. Той трябваше да приеме, че е един свръхчувствителен младеж, че въображението му няма отдушник, че трябва да си води дневник за всичко, което вижда, всичко което си представя, и всяка сутрин трябва да записва сънищата си. Трябва да отбелязва тези, които са видения, тези, които са сънища,

и тези, които са реалност. Срещаха се всяка седмица, тя четеше дневника заедно с него и го насърчаваше да продължава. Той се почувства по-добре, сеансите станаха един път месечно, един път на два месеца и накрая тя го посъветва да не се крие така в учението, а да излиза и да си намери работа. Доктор Беркжик бе тази, която му намери място при Шерил Лидман, в книжарницата на Гринуич буккейс. Няколко месеца след това доктор Беркжик се върна в Европа и някак си Шерил Лидман зае мястото ѝ, съветвайки го какво да чете, но той разви сам психометричните си способности, осъзна потенциала си, задълбочи се в психовселената и така се отдалечи все повече и повече от майка си.

— Изглежда, имаш три дарби — каза Карл. — Предчувствия, психометрия и това влияние върху звуковите ленти. Има ли общ знаменател? Има ли връзка между някои от трите дарби?

— Страхът — предположи Пол. — Улавям следите на страха, не зная защо, но е така!

— Следи на страх от миналото и бъдещето?

— Така изглежда.

— Миналата нощ прегледах всички книги, които имам тук по темата, особено що се отнася до въпроса с лентите, и единственото подобно нещо, на което се натъкнах, е една статия, написана от един физик от колежа Лонгууд, щата Вирджиния, занимаващ се с разшифроване на спътникови снимки. Ще ти я прочета... — И Карл стана и взе от лавицата една книга, в която беше отбелязал нещо. — Ето... За последните две години — това е в средата на седемдесетте години — Националната океанографска и метеорологична служба (НОМС) забелязва, че полярните орбитални спътници на височина от осемстотин мили често работят неизправно, обаче само над Бермудския триъгълник. От снимките, направени от спътниците, ясни и записани на лента, записваният сигнал често прекъсва. Когато спътникът навлезе в района на Бермудския триъгълник, и телеметричните, и електронните пулсации от спътника също се изтриват. Той отдава това на някакъв вид силно магнитно поле в района, което изтрива магнитната лента, върху която се съхраняват картините. Това обаче не смущава орбитата на спътника. Едно магнитно поле, достатъчно силно да изтрие магнитна лента на осемстотин мили от земята, със сигурност трябва да се отрази на

свободата, с която спътникът минава през пространството. Но това не се случва, следователно става дума за сила, за която не знаем нищо.

Карл затвори книгата и я захвърли на килима, после се тръшна на фотьойла.

— Ако имах апаратура, щях да сканирам мозъка ти. Чувстваш ли неща от настоящето? Искам да кажа, ако си в опасност, чувстваш ли това?

— Не. Никога досега. Когато ме следяха, нямаше предчувствие за това. Разбрах, че ме следят, защото виждах непрекъснато един и същи човек.

— Какво следене, за какво говориш?

Пол му разказа за двамата господи Интерпол и за третия пред къщата на Кети.

— Тя каза, че са охрана на баща й. Наблюдават ме, откакто слязох на брега в Саутхемптън.

— Всички в това семейство са невротичи — каза Карл, прекратявайки записа. После реши да го прослуша.

Нямаше нищо. Натисна копчето за бързо пренавиване напред, така че лентата да се възпроизвежда бързо, ала нямаше звуци, оказа се абсолютно празна. Нищо, дори техният разговор не се бе записал.

— Изглежда, когато се концентрираш, когато говориш, не действаш като приемник, въпреки че изтриваш записа. Може би улавяш миналото само когато съзнанието ти е безучастно, празно? Искам да направим няколко експеримента. Как си с парите?

— Немного в наличност, но имам пътнически чекове.

— Следобед ще ти дам сто лири...

Пол запротестира.

— Ще те наема на работа, Пол. Все още нямам представа за какво, но не мога да повярвам, че човек като теб, с твоите възможности, няма да е полезен с нещо.

— С комерческа цел?

— Всякаква. Предлагам ти работа. Приемаш ли?

— Да.

— Добре. Нека се споразумеем за сто на седмица и едномесечен изпитателен срок.

Карл стана и стисна ръката на Пол. После излезе от стаята и се върна с една чанта за книга.

— Имам уговорен делови обяд, за който вече закъснявам. Ще се върна следобед. В кухнята има храна, а можеш и да излезеш. В кварталния търговски център нагоре по улицата има много ресторанти... Довиждане...

Пол изчака затварянето на вратата и стана.

— Късмет? Опекунство?

Защо да не спечели пари, докато е във ваканция? Карл Уайзър му харесваше. Поне не се преструваше, че няма да се опита да направи пари от него.

Междувременно можеше наистина да разбере какво го караше да функционира.

Карл се върна в четири часа, силно въодушевен.

— Затворих студиото от пет нататък и отмених два сеанса, така че ще бъдем сами. Няма да ни прекъсват, няма да има никой наоколо. Можем да работим на спокойствие и в тайна. Някога въздействал ли си на телевизионен апарат?

— Доколкото ми е известно, не.

Карайки към студиото, Карл пхна една касета в стереоуредбата на колата, превъртя я назад, пусна я. Нямаше проблеми.

— Трябва да има някаква схема, трябва да има нещо, което да те кара да въздействаш на лентите. Във Второ студио имам вътрешна телевизионна система, която клиентите използват за репетиции. Искам да поекспериментираме.

Мястото бе пусто, Карл заключи входната врата зад тях и поведе Пол направо към Второ студио. Беше най-обширното от четирите, обзаведено с малка телевизионна камера и монитор.

Пол наблюдаваше как Карл я нагласява, предложи да му помогне.

— Просто си стой на стола. Ще те интервюирам.

Засветиха разни сигнални светлилки, екранът на монитора премигна и се появи сива картина. Карл настрои камерата върху статива, картината се изчисти — самият Пол се виждаше много ясно, в синьо и бяло. Той изви глава да види как изглежда в профил, беше по-добре, отколкото на огледало, но не приличаше на това, което си

представяше. Главата му беше по-изпъкнала отзад, отколкото си мислеше.

— Окей. Сега образът е съвсем нормален. Би ли погледнал право в екрана.

Пол направи каквото му казаха.

— Разбираш, че с това, дето си тук, поемам голям риск с тази апаратура за хиляди лири. Сега, затвори очи и мисли за нещо — къща, дърво, някакви обикновени предмети.

— Да не се опитваш да ме превърнеш в Тед Сириъс?

— Тед Сириъс! Бива си го! Рисува изображения върху филмова лента направо от мозъка си, като гледа в обектива на камерата. Необикновено. Трябва да опитаме.

За момент настъпи тишина. Пол не мислеше за нищо, опита се да си спомни дърветата, помисли за езеро, видя онова, до което намериха майка му, промени посоката, не искаше да мисли за това, за да не се появят децата.

— За какво мислиш? — попита Карл.

— Дървета, езеро...

— Нищо не се появява. Опитай се да си припомниш някой от онези сънища.

Пол затвори очи. Появи се много ясна картина на опаловите деца. Стояха в стаята му, както когато ги видя първия път. Тръпки полазиха по гърба му.

— Получи ли се нещо? — попита той. Карл бе мръднал монитора. Вече нищо не се виждаше.

— Нищо. Само ти, седнал там със затворени очи. Но не спирай. Ще включа и магнетофона.

Пол се облегна удобно на стола и затвори отново очи. Опита се да мисли за дърво и изведнъж видя съвсем ясно едно дърво, стар, изкривен евкалипт, с особено зловещ клон, стърчащ под странен ъгъл. Дървото му бе познато, и тогава забеляза обесения на него мъж, с дебело въже около шията. Краката му висяха разтворени, после много бързо се стъмни и Пол видя луната зад дървото и появилите се изневиделица две вещици, които дишаха тежко като в транс и носеха помежду си тежка дървена маса. Бавно, сякаш изпълняваха ритуал, те започнаха да свалят дрехите си. Първо едната, след нея и другата. После се качиха на масата, дръпнаха панталоните на умрелия мъж и

започнаха да се съвкупяват с него, както беше вкочанен. Пол искаше да се намеси, искаше да отиде и удари вещиците, искаше да ги набие, защото мъжът беше негов приятел. Когато приближи, двете се обърнаха към него, изплезиха му се и завъртяха похотливо езици, скочиха от масата и се затичаха към него. Той се обърна и побягна, земята беше неравна, храстите го деряха, кракът му се закачи за един корен, просна се в прахта, сви се, после усети, че някой му помага да се изправи.

Беше Карл.

— Имаше някакво изпълнение, какво стана?

— Аз... не мога...

— Минало, настояще, бъдеще? — настояваше Карл.

— Ох, минало... минало... но един Господ знае къде и кога...

Отпусна се в стола, огледа вдъхващата увереност обстановка на студиото, телевизионната камера, гърба на монитора.

— Нещо появи ли се? — попита той.

— Не, визуално не. Сега ще прослушам лентата.

Карл стана и отиде до стъклената преграда, където се намираше апаратурата. Пол чуваше как ролката се връща назад, високи тонове на писъци и обърнати гласове.

На лентата имаше нещо. Крясъците на вещиците? Неговите собствени викове?

Карл превключи лентата напред и се върна бързо при Пол.

За момент се чуваше само бучене, странно пляскане, като от криле на птици, после се засили, стана по-отчетливо, един постоянен механичен шум, равномерно работещи машини, съскане, удряне, като от печатарска преса. Престана. За момент настъпи тишина, после се чу мъжки глас, последван от женски.

— Сега излиза доста добре.

— О, да, с този шрифт изглежда по-добре, не толкова тъжно, но не е ли картичката твърде голяма?

— Не, нормална е.

— Не трябва ли да бъде по-голяма и да се прегъва на две?

— Това е обичайното.

— Тогава добре. Продължавайте.

След една пауза съскането и удрянето започна отново, заглушавайки останалите звуци. После всичко свърши.

Карл отиде да спре уредбата, върна се, замислен.

— Това може би идва от малката печатница, няколко къщи по-надолу по улицата. Възможно е тази стена да опира в тяхната, но не съм сигурен. И без това ще разберем. Всяко недвусмислено нещо ще бъде пробив в тази безкрайна мистерия. Те печатаха нещо дребно, визитки, но по-големи, с по-едър шрифт. Името на жената? Може да е някой бутик, покани. Във всеки случай, нещо съвсем обикновено. Хайде, да тръгваме. Сигурно са затворили, но и ние имаме нужда от почивка.

Пол харесваше начина на Карл да не си губи времето. Човек на бързите решения, бързите действия.

Докато излизаха от студиото и вървяха по улицата, той му разказа за „спомена“, който бе имал. Карл бе поразен.

— Изглежда, улавяш гласове, независимо дали ти самият мислиш, сънуваш или си представяш нещо. Но този път е нещо различно!

— Какво означава това?

— Нямаше тревога.

— Още не знаем.

— Не ми прозвучаха разтревожени.

— Тревогите са нещо лично. Тя може да се тревожи много за отпечатването на тези покани.

— Искаш да кажеш, например да няма пари да плати за тях? — предположи Карл.

На къщата след един радиوماгазин имаше табела — Тотнъм корт принтърс, 1-ви етаж. Стръмни стъпала водеха право нагоре.

— Ако това е мястото, ти дори не си приемал от същото ниво. И сме с цял блок по-надолу по улицата.

Те изкачиха стъпалата и се учудиха, като видяха, че свети толкова късно вечерта. Вратата горе със същата табела почти не възпираше думкането на печатарската машина. Почукаха, но никой не отвърна, и Карл влезе.

Вътре една голяма преса съскаше и удряше. Наблюдаваха я двама души, възрастен мъж в оцапан гащеризон и жена на средна възраст в тъмен костюм. И двамата погледнаха нагоре и се изненадаха, че виждат някой в толкова късен час.

— Извинете — каза Карл. — Отворено ли е още?

— Не, всъщност не. Но с какво мога да ви услужа?

— Аз съм от студиото по-надолу по улицата, точно зад ъгъла, знаете ли го, студио Уайзър?

— Не — каза мъжът. — Толкова се е променило наоколо, загубих връзката със съседите. Фотографско студио ли е?

— Не, звукозаписно.

Мъжът показваше учтив интерес.

— Искях да попитам две неща. Едното е чуват ли се при вас обезпокояващи звуци, идващи от нас, другото е приблизителната цена на една печатарска услуга, от която се нуждая.

На мъжа му стана доста забавно от това, че някой се тревожи за шума.

— Имаме повече оплаквания от тази машина, отколкото някога сте имали. Колкото за отпечатването, какво точно ви интересува?

— Четирицветен литоофсет.

— Не става за това. Нямаме възможност. Твърде ограничени сме. По-добре се обадете на Бел, те са на номер 37. Правим само такива неща.

Мъжът подаде на Карл картичката, която машината изхвърли. Беше поканен за панихида на полковник Стобарт, починал преди една седмица.

— Правим също покани за сватби и кръщенета. Събрания, приеми, изобщо дребни неща. Както и щрихови оригинали.

— Докъде стигат тези помещения? — попита Карл.

— Само до тази стена. Опираат в склада на Релтън.

— Релтън?

— Релтън. Търговия с тъкани. Бали с платове. Като махнем всичко друго, това убива шума, така че не се тревожете за нас!

— Благодаря.

Пол последва Карл навън и той му подаде картичката.

— Тогава значи това е следата на страх. Смъртта на полковник Стобарт. Има ли някаква връзка?

— Не.

— Утре ще те изведе на бойното поле, така да се каже. С портативен касетофон. Ще те заведе на едно място в Сити, където се знае, че са ставали ужасни неща.

— Какво?

— Черната смърт. Чумата. Когато преди няколко години копали да излеят основите на нов небостъргач, строителите открили местоположението на стари чумни ями. Ако на такъв ужас не реагираш, тогава... значи, тогава нищо не разбирам.

Следващата сутрин отидоха с колата до Сити. В сянката на Сейнт Пол, Карл зави към един подземен паркинг, под разкошна нова административна сграда, цялата от стъкло и отразяваща синьото и сивото на изпъстреното с облаци небе.

Служителят на паркинга спря Карл, разпознавайки, изглежда, в него постоянен клиент, и му каза, че мястото е абсолютно празно. Беше събота.

Карл паркира колата в едно отделение, излезе и извади от багажника разни елементи от преносима записваща апаратура, които старателно започна да нагласява, разположи три микрофона на ключови позиции.

— Открили са чумните ями точно тук отдолу. Стотици скелети, някои съхранени в глината. Оттук трябва да уловиш доста неприятни следи на страх.

— Освен дето мъртвите обикновено не се страхуват.

— Но не и онези, които са ги заравяли тук, особено онези, които са знаели, че самите те са заразени.

Пол помисли за това, спомни си откъса от „Дневник на чумната година“ на Дефо, който бе запомнил от училище. Може би винаги е бил болезнено впечатлителен.

— Оглеждайки нейното тяло с една свещ, той откри фаталните признаци от вътрешната страна на бедрата ѝ. От този момент тя беше труп, защото гангрената, която причинява петната, се беше разпространила по цялото ѝ тяло... — издекламира той.

Карл се обърна и го изгледа втрещен.

— Само цитирам — каза Пол. — Дефо. 1665 година.

Карл се върна към закрепването на апаратурата.

— Най-важното нещо, мисля, е да говориш — посъветва го той. — По възможност не за чумата. За да откъснеш мислите си от миналото и настоящето, за да изпразниш подсъзнанието си, защото точно тогава се случват нещата. Нека ти разкажа за това здание.

Завършено беше преди две години и само половината от него е заета. Арабите го финансираха, разбира се, и четири етажа, ако искаш вярвай, са заети от Норт сий ойл кърпани...

Чу ехото от стъпки по бетонния под зад ъгъла. Подрънкване на ключове, звукът се усилваше от празнотата и пустотата на пространството. Отвори се врата на кола, ясно се чу поскърцването на кожената седалка под човешко тяло, затварянето на вратата на колата, внезапно то рърмене на запаления двигател, освобождаването на спирачката, обръщането на колата и бавното потегляне.

Сега я съзря.

Странно, обаче мъжът не се отправи към изхода, а много бавно обиколи из паркинга и отиде до края, обърна и спря до стената. Пред колата бе цялата дължина на гаража, като автомобилна писта между масивните бетонни опорни колони.

Пол гледаше, съзнавайки, че Карл е престанал да говори и го наблюдава. Беше голяма черна луксозна лимузина, Даймлер-Ягуар, кола на дипломат или служебна кола на висш служител на компания.

Мъжът форсира двигателя, после внезапно, като маниак, потегли с бясна скорост по пистата. Когато приближи отвесната стена пред себе си, не се опита да спре, а пусна кормилото и вдигна ръце да запази лицето си.

Ударът бе страхотен, шумът ужасен, колата стана на хармоника, после пламна. Нямахше мощна експлозия, а кърбо от черен дим и търтен на пламъци.

— Карл! За Бога!

Той се затича към колата и усети Карл да го дърпа за ръкава. Отскубна се, не можеше да остави мъжа да изгори.

Товага гласът на Карл изкъртя в ухото му и той спря, защото, разбира се, колата я нямаше, димът, пламъците, мъжът, нищо такова нямаше тук. Пред него бе пустият ъгъл на паркинга.

— Пол, какво ти става?

— Не видя ли нищо? — Пол затаи дърх. Още една въображаема картина, още едно видение. Клекна, изтощен, на бетона, усещайки, че Карл го потупва по гърба. — Това беше само едно видение, Карл — каза той.

— На какво?

— На самоубиец, който се засилва с колата си срещу стената.

— Там ли? — попита Карл, посочвайки към тъмния паркинг.

— Да — каза Пол. Не беше забелязал тъмнината, когато влязоха вътре.

— Господи! — прошепна Карл и извърна глава, сякаш се страхуваше да го погледне.

— Защо? — попита Пол.

— Бащата на Кети не е получил инфаркт... — Сега Карл се завъртя и остана с лице към него. — Той е получил душевно сътресение и се е самоубил. Това е управлението на Националната фармацевтична група, където той работеше. Не зная подробности, но чух, че и колата му е замесена.

— Затова ли ме доведе тук — не заради чумните ями?

Карл кимна.

— Знаех си, че можеш да бъдеш използван за нещо. Ти можеш да засилиш и най-лошите страхове на всеки човек от миналото.

Пол прекара остатъка от деня в леглото, смазан от психическото си изтощение. Карл не можеше да му даде обяснение защо Мороу е умрял така. Всичко, което можа да му каже, бе, че нарочно го е завел до зданието, за да види дали могат да се запишат следи на страх.

Пол научи, че подсъзнателно е възпроизвел върху лентата звуците от катастрофата.

Това бе важен пробив. Следователно той можеше да представя доказателства за събития от миналото. Карл, естествено, видя неограничени възможности — от залавянето на престъпници до пренаписването на историята, но когато се прибраха в къщи, Пол искаше само едно — да спи.

Загрижен за здравето му, Карл настоя да вземе приспивателно, за да си отпочине истински. Повика секретарката си да дойде и да го наблюдава, да се погрижи за него, ако се събуди. Самият той не можеше да остане като детегледачка, както се изрази. Трябваше да се увери, че работите му ще вървят без него през следващите седмици.

Пол се беше превърнал в първостепенната му задача.

На следващия ден Карл събуди рано Пол. Беше възбуден и носеше още по-дебел костюм от туид и рибарска шапка.

— Ще те заведе в Девън за няколко дни, да ловим пъстърва — каза той. — Нуждая се от почивка, ти също. Освен това не си видял нищо от английската природа, откакто пристигна.

Пол стана доста неохотно, нямаше от какво да се зарадва особено, въпреки че никак не бе зле да се махне от Лондон.

Докато се обличаше, някой звънна на вратата, чу как Карл се спусна да отвори.

— Трябва да са те. Тръгваме след пет минути!

— Кой? — попита Пол.

— Момичетата. Поканих две приятелки да дойдат с нас, Сузи и Фийби. През нощта няма да ловим риба и трябва да имаме нещо за забавление.

Пол се вцепени. Сляпа среща. Усилието да бъдеш мил с някоя, която не харесваш, или още по-лошо, с някоя, която не те харесва, бе нещо, което искрено се опитваше да избегне.

Чу гласовете на момичетата в хола.

Едното говореше със странен акцент, който бе чувал в Лондон, другото имаше ориенталска напевност в гласа.

Когато се избърсна и облече, той влезе във всекидневната и бе приятно изненадан. И двете момичета бяха дребнички, едната блондинка, другата брюнетка. Тази с напевния ориенталски глас — може би бирманка или китайка.

Нужни им бяха към четири часа, да стигнат до рибарското селище в Девън, което Карл превъзнасяше през по-голямата част на пътя, и ако не беше дъждът, щеше да бъде наистина романтично. Момичетата не бяха нито подходящо екипирани, нито впечатлени от времето и гледката, и когато Карл ги записа в хотела, единственият, който реагира на факта, че са резервирани две двойни стаи, беше Пол.

С едно от момичетата ли щеше да спи, или с Карл?

Качиха се в стаите, да се освежат след пътуването, и ориенталското момиче се държеше така, сякаш бе вършило подобни неща и преди. От само себе си се разбираше, че ще прекарат нощта заедно, и Пол се запита дали тя не беше наета. Уреждането на такова нещо не изглеждаше нетипично за Карл, а и по такъв начин работите ставаха по-лесни. Дипломатичността му забраняваше да попита.

Тя наистина беше много красива и непосредствеността, с която смени роклята си със сатенени панталони, бе, най-меко казано, възбуждаща.

Карл благосклонно реши, че е твърде дъждовно за риболов, така че вместо това отидоха в тихия и спокоен салон на хотела, да пият традиционния английски чай, с кифлички, мармалад и девънска сметана, и поиграха на карти до камината, докато не стана време за вечеря и двете момичета не отидоха отново да се преоблекат.

— Отдавна ли ги познаваш? — попита Пол.

— Горе-долу.

— Истински или платени приятелки?

— Е добре, те са компаньонки, стари ми приятелю. Искам да кажа, че искат малки подаръци, но аз имам грижата за това. Харесва ли ти Сузи?

— Да — каза Пол. — Благодаря.

— Утре вечер може да се сменим, ако желаш.

Пол не можа да прикрие, че забележката го разстрои. Искаше най-малкото да бъде верен на жената, с която спи, поне през времето, докато са заедно. Отношението на Карл му напомни за мъжете, които излизаха с майка му. Той уважаваше момичетата повече от това. Те не бяха обекти на желание, които да бъдат захвърляни, след като желанието бъде задоволено.

Изпиха няколко чаши в стария дървен бар, след което и те отидоха да сменят ризите си и се върнаха да вечерят, съзнавайки, че са обект на внимание от страна на другите гости на хотела не само защото бяха по-млади от останалите по възраст и дух, но и защото момичетата изглеждаха малко чудновати в дадената обстановка.

След затварянето на бара в единадесет часа всички те отидоха да спят, въпреки че можеха да останат по-дълго като гости на хотела. Главата на Пол плуваше в алкохол и когато Сузи стисна по-здраво ръката му, докато изкачваха скърцащите дъбови стъпала, той усети онова юношеско вълнение, което го изпълваше с трепет на първите му купони, когато успяваше да завладее чувствата на някое момиче.

Първата му китайска нощ бе просто още едно изживяване. Историята с Шерил, макар и кратка, беше го научила да няма задръжки.

На следващата сутрин, след закуската в леглото, той се облегна на възглавницата и се загледа как леещият се дъжд пръска стъклата на прозорците, а главата на Сузи почиваше на гърдите му и ръцете ѝ го бяха прегърнали нежно. Днес пак нямаше да ходят за риба, което бе една добра новина.

Влезе Карл и каза, че Фийби иска да се види със Сузи. Пол си помисли, че той е малко груб, като че ли искаше да напомни кой плаща музиката и дава тон. Ала и той имаше причина да иска тя да излезе.

Когато останаха сами, Карл се наведе и посегна за нещо под леглото. Беше една картонена кутия. Вътре имаше записващо устройство.

— Не съм записвал похотливи звуци, Пол. Просто ми дойде на ум, че след секс трябва да си по-спокоен и с по-ясни мисли. Надявам се да нямаш нищо против.

— Значи всичко това е още един експеримент?

— Страхувам се, че е точно така.

— Никога не се предаваш, така ли?

— Никога. Ако теорията ми е вярна, трябва да сме записали това, което ставаше в другата стая между мен и Фийби. Горкото момиче, аз приказвах цялата нощ, дори докато се любехме. Толкова много, че то заспа по средата!

Той включи магнетофона.

Звучите представляваха странно, трептящо бучене, после съвсем ясни шумове от чупене на чаши. Последва продължителна тишина, после леко дишане, къси вдишвания и издишвания. След това едно тънко гласче, детско гласче, каза: „Искам да се върна.“ Гласчето ехтеше, като в дълъг тунел, после един друг глас, също детски, каза, фъфлейки леко: „Мисля, че този път всичко е наред. Не мисля, че той е в опасност.“ Стъпки, сякаш някой вървеше по натрошено стъкло, трептящото бучене, после нищо.

Пълна тишина.

Карл търпеливо изчака лентата да свърши докрай, спря апарата и погледна нагоре.

— Какво, по дяволите, беше това?

Пол гледаше втренчено в апарата.

Знаеше какво е това.

Даже знаеше прекалено добре.

В стаята през нощта са били децата. Посетили са го. Казаха нещо, което звучеше покровителствено.

Най-малкото беше успокояващо. От друга страна, това можеше и да означава близко време пак ще се случи нещо ужасно.

След като обядваха, единодушно решиха да се върнат в Лондон. Качиха се в колата, Сузи се притисна до Пол на задната седалка и подкараха по наводнените селски пътища, дъждът се изливаше неуморно от притъмнялото небе.

— Имате ли нещо против да спрем в Стоунхендж? — каза Карл. — Пол не го е виждал.

— Какво е това? — попита Фийби.

— Трябва да си чувала за Стоунхендж! — Сузи се засегна от невежеството на приятелката си. — Това е един кръг от масивни камъни, където древните британци са принасяли жертви на лунна светлина.

— Искам, освен това да запиша някои звукови ефекти на свирещи ветрове за един мой клиент, нещо натрапчиво — каза Карл.

Пол видя намигването му в огледалото за обратно виждане. Какво се надяваше да чуе, пеенето на призраците на друидите ли? Докато стигнат до Солзбъри плейн, времето се промени. Все още беше облачно, но дъждът спря.

Стоунхендж разочарова Пол. Беше много по-малък, отколкото си го представяше по снимките, които беше виждал в безброй книги и списания.

Сузи бе запленена от местността, виждаше във въображението си как древните британци принасят в жертва своите жени на различни лунни богове. Фийби се отегчаваше, защото не виждаше нищо друго, освен голи сиви каменни блокове.

Карл подаде на Пол портативния касетофон, предлагайки му да се поразходи сам наоколо.

Той се зарадва и започна да обикаля около кръга от мегалити, стараяйки се да стои по-далече от малобройните туристи, които посещаваха монумента този ден. Харесваше му вятърът, свежият

въздух, драматичното небе. Намираше се близо до стихииите и усети, че би желал да живее на село.

Внезапно бучене го накара да се завърти в кръг.

Като гигантски прилеп, само на стотина метра от него, нещо изтрещя, затъмнявайки цялото небе с масивните си разперени криле. Шумът бе пронизителен, реактивните двигатели избълваха ураган от камъни и пръст, топлината изгаряше земята. Внезапно въздухът над него се нажежи до червено, ярко, светлочервено, после така наситено бяло, че изгаряше очите. Шумът бе оглушителен.

Взривът захвърли Пол на земята. Той се преобърна по корем и закри главата си с ръце. Писъците бяха ужасни. Не смееше да погледне нагоре от страх да не види човешките факли, гърчещи се в агония. После настана тишина, последвана от разтърсващ звук, сякаш цяла гора от дървета бе повалена с един удар. Погледна нагоре и видя изкривените черни останки на самолета, побит между нагорещените до червено камъни.

— Пол, добре ли си? — Гласът на Сузи. Беше надвесена над него.

Погледна нагоре.

Всичко бе тихо и сравнително спокойно. Карл притича и клекна до него.

— Какво се случи, Пол? Изглеждаш ужасно!

— Припаднал е — каза Сузи. — Видях как току-що падна на земята.

Пол седна, не можеше да говори, погледна по посока на катастрофата. Нямаше нищо. Хълмистият пейзаж грееше в блестящо зелено и златисто, кръгът на Стоунхендж бе непокътнат, здрав, неподвластен на времето.

Бяха го предупредили, децата го бяха посетили през нощта, за да му кажат. Това беше едно предчувствие.

— Ти трепериш и се потиш, Пол, какво има?

— Видях самолетна катастрофа. Експлодира ей там. Огромен военен самолет.

Карл включи касетофона, върна нетърпеливо лентата и я пусна.

Гласът на Пол се появи много ясно, малко напрегнат, малко по-висок, рецитиращ странно четиристишие на чист френски език...

*Entre les dents des hommes historiques
Mourira en flammes celui qui vole.
Cercle de pierres rouges et calorifiques
Tombes de ceux qui veulent changer de roles.*

Всички гледаха към Карл, който изглеждаше хипнотизиран от чутото.

— Какво, по дяволите, е това? — попита Пол.

— Беше твойт глас — каза Карл. Върна лентата и я пусна отново. После преведе:

*Между зъбите на историческите хора
В пламъци ще умре тоз, кой лети.
Кръг от камъни, червени и горещи,
Гробница за тез, кои си ролите менят.*

Момичетата бяха абсолютно объркани, Пол още не разбираше какво означава всичко това.

— Ролите си... или начина си на живот — добави Карл. — Прилича на четиристишие от Нострадамус. — Предсказание за самолетна катастрофа, която ще се случи тук. Чувал ли си за Нострадамус, френския ясновидец от 16-и век? Предсказал Втората световна война, убийствата на братята Кенеди, всякакви неща.

— Защо тогава моят глас говори?

— Един Господ знае! — каза Карл. — Поне се надявам той или някой друг да знае. — После добави: — Най-добре да се връщаме.

Остави Пол да се съвземе от преживяното и поведе момичетата, шушнейки им нещо, прегърнал и двете през кръста.

Докато Пол се оправя и се присъедини към тях в колата, бяха се разбрали Карл да остави Сузи и Фийби в Солзбъри да хванат влака, защото бе решил да посети по работа някакъв човек в околността и можеше да се забави.

Карл караше като луд, изпреварваше опасно другите коли, за да стигне бързо до гарата. Веднъж стигнали, той доста грубичко извади

багажа им от багажника и им го връчи, без да ги изпрати до перона, камо ли да провери дали ще чакат дълго влака.

Сузи прегърна и целуна Пол така, сякаш наистина държи на него и е много тъжна от раздялата. После Карл влезе в колата и подкара, само за да спре на първото удобно място — едно разширение на шосето в покрайнините на града.

— Хайде, разправяй всичко.

— Какво каза на момичетата? — попита Пол.

— Казах им, че си психически неустойчив, че не е сериозно, но че трябва да те закарам право в болницата.

— Много съм ти благодарен. Със Сузи се разбирахме добре.

— Такива ги има с дузина за грош. Хайде, кажи какво преживя.

Пол обясни какво бе чул, какво бе видял, какво бе почувствал. Описа цялата злополука.

— Прилича на бомбардировач Вулкан, сигурно от базата на Кралските въздушни сили в Уулкомб фийлдс. Най-добре да отидем там.

— Защо?

— Да проверим дали наистина имат такъв вид самолети.

— Каква беше онази декламация на френски? И чий беше гласът?

— Твоят, идиот такъв! — каза Карл, подкара и засили колата по пътя. — Напрегнат, висок, почти неузнаваем — но твоят глас.

— Аз не говоря френски.

— Твоят прародител е говорел обаче. Наследени спомени, наследени езици, предчувствие от наследен ум. Ти си връзката, Пол, една брънка в семейната редица от ясновидци, която води началото си от медиума от 16-и век Нострадамус. Някой някъде има досие за теб и то е много важно. Но аз ще съм първият! Господи, нямах представа кой си ти. Никаква представа. Сега разбирам много неща.

— А аз не — възрази Пол.

— Ще разбереш. Обещавам ти, ще разбереш.

На портала на базата на Кралските въздушни сили в Уулкомб фийлдс Карл спря колата и попита дежурния за командира на базата. Спомена някаква важна клечка, която познаваше в Лондон, и

дежурният влезе в караулната будка да позвъни по телефона. След кратък разговор вратите се вдигнаха и Карл мина с колата.

— Случайно познавам един подполковник от авиацията, който е свързан с набирането на войници за Кралските въздушни сили. Преди няколко месеца те направиха една демонстративна касета в студиото.

Докато Карл паркираше колата, Пол видя в един от хангарите самолет, който беше като разбили се.

— Беше този, същият.

— Вулкан — потвърди Карл. — Хайде, време е да повярваш.

Влязоха в главната сграда и стигнаха по един дълъг коридор до вратата, която търсеше Карл. С обичайния си маниер той нахлу вътре и омагьоса униформената секретарка с усмивката си.

— Полковник Брендъл, моля. Имам среща, от портала се обади.

Секретарката стана неохотно, защото предпочиташе да стои зад бюрото си, надникна през вратата и после широко я отвори. Влязоха.

— Полковник Брендъл, това е Пол Саралин, аз се казвам Карл Уайзър. Помогнах на подполковник Гиъм Брауни в наборната кампания преди няколко месеца.

Стиснаха си ръцете и седнаха на предложените кресла.

— Ще бъда кратък. Първо съобщението, после обясненията. Смятаме, че един от вашите бомбардировачи Вулкан ще се разбие върху Стоунхендж.

Полковникът, който до момента беше по приятелски доволен, че ги вижда, загуби спокойствието си.

— Кога? — попита той.

— Не зная — отвърна лаконично Карл.

— Мога ли да попитам откъде имате сведенията и дали говорите за саботаж или терористичен акт?

— Няма да повярвате — каза Карл, — но нито един от двамата ни нямаше да е тук, ако не мислехме, че трябва да ви предупредим.

— Опитайте — каза полковникът, възвръщайки сърдечността си.

— Бихте ли дали на господин Саралин един предмет, за който със сигурност знаете, че той не го познава?

— Не разбирам...

— Господин Саралин е медиум. Първо искам да ви докажа, че не е шарлатанин и че ние не ви губим времето, а смятаме, че определен

брой хора са в опасност.

Пол бе поразен.

— Не мога да играя в такова представление, Карл. Аз не съм циркаджия. Съжалявам. Нямаме какво повече да кажем, освен за нашите опасения. От тях зависи дали ще действат или не.

— Мисля, че сте прав — каза полковникът, стана, отиде бързо до вратата и я отвори. Очевидно ги помисли за луди.

Карл бе потресен от начина, по който се отнесоха с него, сви рамене в знак на извинение и двамата излязоха.

Когато стигнаха до колата, до нея бяха застанали трима въоръжени летци. Имаше още двама до входните врати, които бяха широко отворени. Карл махна на дежурния, който ги бе пропуснал. Той не отвърна.

ГЛАВА СЕДМА

— Имаш ли желание за още експерименти? — попита Карл, когато пристигнаха вкъщи. — Искам да кажа, с всичко: радио, телевизия, записващи устройства, телефони, наркотици, момичета. Искам да те прекарам през всички възможни човешки емоции и да запиша какво става?

Пол кимна. Вече се бе съгласил да бъде опитна мишка за един месец.

— Ти обеща да ми разкажеш повече за Нострадамус — каза той.

— Ще ти разкажа след експериментите — каза Карл и продължи: — Започваме веднага. Едно странно указание е това, че ти получи това предчувствие, след като спа със Сузи. Сексът генерира мощни емоции и мисля, че това е от значение. Как беше с нея?

— Харесваше ми.

— Беше ли спокоен с нея?

— Да.

— Тогава ще я повикам отново.

Карл моментално започна да организира всичко.

— Ако не строшим този орех за пет дни, ще се предам. Но преди това здравата ще поработя.

Той се обади на Сузи и я помоли да дойде възможно най-бързо. Стаята на Пол щеше да стане лаборатория, всичко излишно бе махнато. Двойното легло бе основата на опита и Карл монтира цялата електронна апаратура, с която разполагаше: в края на леглото един голям телевизор с видеомагнетофон, в един ъгъл камерата за вътрешна телевизия от студиото с един монитор на срещуположната страна.

Разположи под леглото касетофони на батерии и хранване от мрежата, четири тонколони и микрофони на всеки ъгъл, осветителни тела отгоре с регулатори и различни цветни крушки, донесе телефон и телефонен секретар, отоплителни тела с вентилатори за затопляне и обикновени вентилатори за охлаждане.

Когато Сузи пристигна, казаха ѝ, че се провеждат експерименти със сексуални сънища за един клиент на Карл. Това не я интересуваше, заплащането беше добро. Тя не им повярва, но помисли, че е нещо във връзка с психическата неустойчивост на Пол.

Той реши, че тя не е далеч от истината, само че болният бе Карл.

Карл постави до леглото един въртящ стол, на който да седи и води бележки, но по време на вечерята Пол успя да го убеди, че присъствието на един наблюдател ще го смущава, и въпреки че в интерес на експериментите няма нищо против да бъде записван, не искаше да го наблюдават на място.

Карл се съгласи.

През следващите дванадесет часа Карл остави двамата сами. Навън валише дъжд, не им се правеше нищо, гледаха телевизия, пускаха магнетофона, любеха се и пиеха от избраните вина и алкохолни напитки на Карл.

Сузи спа доста по-дълго от Пол, който през това време чете.

След тридесет и шест часа Карл реши, че Пол е преминал през всички възможни емоционални състояния под въздействието на дадените условия, плати на Сузи и я изпрати да си върви. Тя зададе много въпроси, на които не получи отговор.

Пол и Карл прекараха следващия ден в прослушване на всички магнетофонни записи и преглеждане на видеозаписите.

Нямаше нищо необичайно.

Пол се притесняваше малко да се гледа със Сузи в леглото, но светлината бе толкова оскъдна, че той приличаше повече на движеща се сянка, отколкото на разгонен жребец.

След като тази серия експерименти не даде резултат, Карл му предложи да вземе голяма доза валиум. В шест часа същата вечер Пол взе 30 милиграма и си легна.

Приспивателното го отпусна и му беше много приятно да лежи сам в голямото легло и да гледа телевизията. Карл седеше до него и записваше какво е включено в стаята.

Гледаха един уестърн, когато предаването внезапно прекъсна. И двамата се наостриха, Карл беше много напрегнат и възбуден. Веднага обаче се появи говорителят, извини се за прекъсването и каза, че има важно съобщение.

Бомбардировач Вулкан на Кралските въздушни сили от изпитателния ескадрон в Уулкомб фийлдс се разбил скоро след излитане в един хълм до Стоунхендж на Солзбъри плейн. Няколко души се считали за загинали. Подробностите щели да бъдат изнесени в новините в девет часа.

Пол трябваше да се възбуди, трябваше да сподели учудването на Карл, но валиумът действаше и вече нищо не изглеждаше важно за него. Карл пресметна точно времето между предсказанието и катастрофата, после се опита да позвъни на полковник Брендъл в базата на Кралските въздушни сили. Пол заспа.

От време на време се събуждаше от движението на Карл из апартамента. От възбуждения разказ на Карл разбра, че пресата се е заинтересувала, после чу звънеца на входната вратата, заспа отново дълбоко и когато се събуди, откри, че в стаята е пълно с непознати хора.

Бяха любезни, загрижени, помолиха го да се облече, попитаха го дали е упоен. Любопитстваха за апаратурата около леглото му, какво ще прави по-нататък, и Пол осъзна, че Карл е изчезнал.

Не помнеше как е слизал по стълбите, но сега усети, че му помагат да влезе в голяма кола, и бе благодарен, че се настани удобно. От двете му страни бяха същите мъже. Забеляза, че шофьорът носи полицейска униформа.

— Кой сте вие? — чу той собствения си глас някъде отдалече.

— Приятели, господин Саралин, ние сме приятели.

Обърна се да погледне през страничното стъкло, усещайки, че някой ги следи, без да разбира защо това го засяга. После осъзна, че очите му не могат да се справят с уличните светлини и фаровете на колите от насрещното движение.

— Колко е часът?

— Четири сутринта. Кога взехте успокоителното?

— Не помня. — Устата му бе надебеляла, думите нечленоразделни.

Заспа отново и се събуди в един малък кабинет, легнал на кожено канапе и покрит с одеяло, с бяла възглавница под главата. Една полицайка седеше на бюрото и четеше вестник. Тя го погледна и се усмихна.

— Добро утро. Как се чувствате?

— Къде съм?

— На сигурно място.

— Къде е Карл? Господин Карл Уайзър?

— Добре е. Не се безпокойте.

Явно беше натиснала някакъв бутон, защото вратата широко се отвори и влязоха двама мъже. Единият бе лекар и веднага се надвеси над него, прегледа очите му и провери пулса.

— Как се чувствате?

— Малко замаян.

— Във форма ли е вече? — попита другият.

— След като хапне и се напие с вода. Гладен ли сте?

— Да, малко...

Полицайката, след кимане от доктора, вдигна слушалката и набра номера на един ресторант, поръча първо, второ и трето и голяма кана с ледена вода. Също и черно кафе.

Двамата мъже излязоха.

Навън беше светло, но облачно. Късна сутрин, по обяд вероятно, помисли си Пол. Кабинетът бе добре обзаведен, но не луксозен. Нямаше картини по стените, нямаше портрети, карти или снимки, които да подсказват нещо. Нямаше представа къде се намира.

Не след дълго влезе униформен мъж с поднос — супа, печено пиле, варени картофи, карфиол и пудинг — и полицайката му предложи да седне на бюрото и да се нахрани.

— Позволено ли ми е да говоря с вас? — попита той.

— Разбира се.

— Къде съм?

— В Лондон, недалеч от площад Трафалгар. В една сграда на Министерството на вътрешните работи.

— Арестуван ли съм?

— Не, но искат да ви разпитат.

— Кой са тези „те“?

— Властите.

Започна да яде и откри, че е гладен. Изпи всичката вода и се почувства много по-добре. След като се нахрани, дадоха му един стар вестник, четенето на който бе достатъчно занимателно за убиване на времето. Много добре съзнаваше колко му е безразлично собственото му положение, и това явно се дължеше на валиума.

Телефонът иззвъня и полицайката го помоли да я последва.

Качиха се нагоре с асансьора и по един коридор отидоха до друг кабинет. Беше много по-светъл, грееше слънце. Зад бюрото седеше мъжът, който бе идвал с лекаря, а до него на едно кресло — полковник Брендъл.

— Извинявайте, че ви задържахме тук миналата нощ, но за нас бе важно да сме сигурни, че ще се възстановите. Бяхте несъмнено под въздействието на голяма доза наркотик, което можеше да се окаже много опасно. Мисля, че се познавате с полковник Брендъл. Моля, седнете.

Той размени поглед с Брендъл. От него не лъхаше нито особена сърдечност, нито съчувствие.

— Подготвили сме едно свидетелско показание, прочетете го и ако ви задоволява, бих искал да го подпишете. Разбира се, не сте длъжен да го подписвате и ако желаете, можете да се посъветвате с адвокат. Нуждаем се обаче от това показание за собствените си архиви и вие по никакъв начин не носите отговорност за случилото се.

Той бутна напечатания документ през бюрото и Пол го взе.

Аз, Пол Саралин, американски гражданин, паспорт № 9376310, временно пребиваващ на Грийнуол гардънс 112, Лондон NW3, потвърждавам, че на 5 юли в 15.45 часа, когато посетих монумента Стоунхендж на Солзбъри плейн, видях как един бомбардировач Вулкан се разбива до монумента, експлодира и причинява адски пожар в околността. В допълнение потвърждавам, че това бе едно видение, което считам за предчувствие за катастрофата, последвала на 8 юли.

Пол го прочете бавно два пъти, не откри нищо невярно или признание за нещо незаконно. Фактите бяха точни. Нямаше причина да отхвърли този ясен отчет за случилото се. Протегна ръка към предложената химикалка и подписа.

Двамата мъже станаха, ръкуваха се с него и го изпратиха до вратата.

— Асансьорът е вдясно.

— А господин Уайзър? — попита Пол.

— Господин Уайзър е у дома си — отвърнаха му те.

Очевидно беше свободен да си ходи.

Сигурно Карл го чакаше. Като взе асансьора до приземния етаж и излезе от сградата, разбра колко зависим бе станал. Отново се осланяше на някой друг. Както и да е. Сигурно Карл им е дал всичките тези подробности, защото не бе казвал другиму какво видя.

На свежия въздух се огледа. Никой не го следеше. Не знаеше къде се намира, въпреки че чуваше биенето на Биг Бен. Видя една телефонна кабина и реши да звънне вкъщи.

Вкъщи! Толкова ли зависим бе станал?

Никой не отговори.

Позвъни в студиото.

— Господин Карл Уайзър, моля.

— Господин Уайзър замина за няколко дни, какво да му предам?

— Беше Мейзи.

— Обажда се Пол Саралин. Имаш ли представа къде е отишъл?

— О, господин Саралин, имам две съобщения за вас. Господин Уайзър се извинява, но трябваше да замине за Щатите за няколко дни. Каза да продължите да живеете в апартамента. И още нещо, бихте ли се обадили на госпожица Мороу?

— Госпожица Мороу?

— Да, госпожица Кети Мороу. Записах номера.

Тя му даде един лондонски телефонен номер. Той затвори и позвъни на Кети.

— Национална фармацевтична група — отговори един глас.

— Госпожица Мороу, моля.

— Момент, сега ще ви свържа.

Той изчака на телефона. Разнообразни шумове, после се обади едно момиче.

— Секретарката на госпожица Мороу.

— Бих желал да говоря с госпожица Мороу, ако обичате! — каза Пол.

— Госпожица Мороу е на съвещание в момента, мога ли да ви помогна с нещо?

— Да. Казвам се Пол Саралин. Помолиха ме да се обадя.

— А, да, господин Саралин. Може ли да изчакате, ще ви свържа веднага.

Зачака. Беше важна личност, но и тя беше важна. Собствен кабинет, собствена секретарка, компанията на баща ѝ...

Младежкният глас на Кети се обади от другия край.

— Пол!

— Да.

— Пол, може ли да вечеряме заедно довечера? Има един ресторант, нарича се Лъо Жофрен, на Уолтън стрийт. Може ли да ме чакаш там в осем часа? Тогава ще ти разкажа всичко. Добре ли си?

— Добре съм.

— Тогава довиждане до осем.

Отново ще прави това, което му кажат. Беше като тенисна топка, прехвърляна от един играч към друг, но в същото време беше благодарен, че няма да бъде сам точно сега.

А Карл така и не му разказа нищо за голямото откритие. Значението на онова странно френско четиристишие.

Радваше се, че ще се види с Кети. Тя беше единствената му истинска приятелка, колкото и ужасена да беше от него. Изглежда, се беше възстановила или пък работата ѝ се беше отразила като психотерапия. Въпреки случката с Ларс, злополуката, трагедията ги беше свързала тясно един с друг, това беше едно общо преживяване и щяха да продължат така завинаги.

Взе такси до апартамента на Карл, огледа се за „опашка“ в паркиралите коли, но не видя нищо подозрително пред къщата. Влезе в апартамента и се разходи из стаите, надявайки се да намери бележка от Карл, обаче нямаше нищо. Беше взел бързо решение и го бе изпълнил веднага, типично за него.

Провери телефона. Линията бе прекъсната. Върна се в стаята си, разбъркана с цялата тази апаратура, чувстваше се някак неловко.

Беше пет часът. Имаше достатъчно време да се приведе в ред и да отиде до студиото преди срещата с Кети, която явно знаеше нещо за случилото се.

Започна да се бръсне и когато погледна умореното си лице в огледалото, чу много странен звук, като от пляскане на криле, размахване на криле, но размахване в отчаяние. Отиде в коридора, послуша се. Звукът бе вътре в самия него, чувстваше се като огромна

падаща птица, после видя съвсем ясна картина на небостъргач в цялата му необятност. Профучавайки покрай етажите с голяма скорост, погледна надолу и видя как черният плосък покрив на едно по-ниско здание се приближава към него. Сви се пред удара. Имаше време да осъзнае, че не вижда в ретроспекция, както бе предсказано, и с ужас разбра, че е твърде късно, че ударът е близък, сега е краят! Инстинктивно протегна ръце, не бяха неговите ръце, бяха ръцете на Карл, прилоша му, едно пробуждане в реалността, гадене. Падна на земята.

Щеше ли Карл да падне от високо?

Паднал ли беше Карл от високо?

Льо Жофрен бе малък изискан ресторант, на малка, изискана уличка в Челси, с украса от цветя по средата и студен бюфет, заобиколен от десетина маси, сини покривки, хармонирани с тях салфетки, лъскаво сребро и кристал.

Беше подранил, нямаше никой, освен сервитьорите, които сияеха от любезност. Попита за госпожица Мороу и му посочиха една маса за двама в един от ъглите до прозорците.

Поръча си бяло чинцано, както му предложиха, и неспокойно зачака.

Не искаше да бездейства, не искаше да има време за размисъл. Да мисли означаваше отново да се връща към преживените случки, които започваха да се превръщат в нещо неуправляемо. Ако не беше постоянното усещане, че някак си, отнякъде, се грижат за него, сигурно щеше да полудее, ако вече наистина не беше полудял. Как да разбере?

И бяха ли онези деца негови подсъзнателни пазители?

Как да разбере?

И фактът, че Карл знае за него, че някъде има досие.

Дали Карл не е взел всичко със себе си?

Кети пристигна с десет минути закъснение. Беше се променила значително — старателно облечена, по-хубавичка, по-енергична, не беше лудото хипи от кораба.

— Какво е станало с теб? — попита той.

Носеше бяла рокля, а той досега не я бе виждал в рокля.

— Никога не би познал. Приземих се на най-невероятната работа! Шеф съм на отдела на НФГ за връзки с обществото за Великобритания. Можеш ли да си представиш? Не само голяма заплата, но и всички разноски. Така че мога да се храня тук! Освен това имам малък апартамент наблизо, за който също плащат те.

Тя поръча кампари и го посъветва какво да си избере.

— Какво стана с Карл? — попита той.

— Продаде всичко! НФГ отдавна се опитваше да го купи. Бил страшно упорит, доколкото разбрах — аз не съм в управителния съвет и не знам подробности, но после ненадейно се съгласил и се втурнал към Ню Йорк да прави други сделки.

Свързани с Пол? Беше ли се хвърлил Карл с главата надолу в психически изследвания заради него?

— Много си се променила — каза той на Кети, объркан. Беше му неловко с нея, а тя се отнасяше така делово към всичко. Само преди десет дни баща ѝ бе умрял и тя буйно реагира срещу присъствието на Пол.

— Преживях толкова много неща, откакто те видях за последен път, и ти дължа извинение. Зная, че нямаш нищо общо със смъртта на баща ми, само се опитваше да ме предупредиш. Съжалявам.

Тя сложи ръката си върху неговата през масата.

— Бях пощръкляла, както се казва. Човек не го разбира в момента, когато се случи. Преживяваш тези травми, тези страхове и въпреки че някъде дълбоко в себе си съзнаваш, че си болен, това се превръща в действителност за теб и тази действителност ти въздейства. Страхувах се от всичко. Сякаш някой с огромна власт, като Бог, както си си го представял като дете, наистина се появява в края на леглото ти с бяла риза и приветлива бяла брада и ти казва: „Всички те мамеха, дори и аз те мамех“, и се изпарява! Или някаква подобна нелепост. Губиш почвата под краката си. Не можеш да вярваш вече на никого.

— Какво те извади от това състояние?

— Мама. Тя е от английската порода, нали знаеш. Винаги запазва присъствие на духа.

Хапнаха. Вечерята беше наистина прекрасна. Ястията, които тя избра, бяха богати. Опитваха един друг от чиниите си и това му хареса, ала когато се опита да поговори пак за Карл, тя смени темата.

Предложи му бренди, пура. Той изпи две чашки, не запуши, започна да се отпуска. Топлината в очите ѝ и предизвикателството започнаха да го възбуждат. Тя предложи да си тръгват.

Пред ресторанта той се поколеба, не знаеше накъде да тръгне. Предложи да вземе такси.

— Не се прави на тъпак, идваш с мен. Да не смяташ, че похарчих толкова пари само за да те оставя да си отидеш вкъщи? И какво значи „вкъщи“? Хайде, имам прекрасен изглед към западен Лондон. Прилича малко на нощния Ню Йорк и целият квартал е много порядъчен, предупреждавам те.

Пресякоха улицата, преминаха през редица различно оцветени терасовидни къщи, после завиха наляво в един блок с апартаменти, преминаха през добре смазани летящи врати и се озоваха в тишината на постлано с килими фоайе. Взеха асансьора до най-горния етаж и по един коридор стигнаха до нейния апартамент. Той не беше по-голям от хотелска стая, кухнята беше с големината на шкаф, банята също, а спалнята-всекидневна имаше прозорец, който предлагаше панорамна гледка на Лондон, както беше казала. Сгъваемото двойно легло не беше оправено. Изгаси лампите, които беше запалила, и застана зад него, а той гледаше навън в нощните светлини. Тя зарови лице в тила му и после той усети как двете ѝ ръце се плъзнаха в джобовете му.

Шерил се беше държала по същия начин.

Сигурно всички те правят така.

Възбудата обаче дойде незабавно и тя почувства това. Той се завъртя, сграбчи я и двамата паднаха на леглото. Съблякоха се на оранжевия отблясък на лондонското небе и се любиха. Най-накрая той държеше в ръцете си това стройно, бяло, енергично момиче и контролираше страстните му желания със стегнатото си, здраво, младо тяло. Беше различна от Сузи, от Шерил, от отдавнашната Пати, искаше това момиче само за себе си. Тя го беше завладяла.

Обичаше я.

— Защо не събереш нещата си и не се преместиш тук? — предложи тя следващата сутрин на закуска. — Не е много широко, но и ти нямаш много багаж.

— Какво ще правя по цял ден?

— Ще ми помагаш! Аз нямам постоянно работно време. Днес например организирам изложба в Ърл корт. Можеш да ми помогнеш с някоя идея. Мога дори да ти плащам като на консултант.

Какво щеше да загуби? Колкото повече се обвърже с нея и НФГ, толкова по-голяма ще бъде вероятността да разбере нещо за Карл.

Изложбата не беше голяма, общата атмосфера много скучна, банална, миришеше на прах, нови килими и прясна боя, обаче той беше доволен, че се занимава с нещо, което няма връзка с вътрешните му усещания.

На щанда на Кети бе изложена една компютърна система. Не беше нова и присъстваше на изложбата само за да държи името на компанията в центъра на вниманието. Срещна се с няколко важни личности, които изобщо не бяха важни за него. Те го харесаха, лекият му американски акцент подхождаше на образа на компанията, която искаха да наложат. Наеха го за една седмица да стои зад щанда.

След първия ден краката го боляха. Кети също я боляха краката и те легнаха заедно във ваната с топла вода, пиейки студено бяло вино, преди да отидат в леглото, където ядоха сандвичи с пушена съомга, които откраднаха от приема на един друг щанд.

За Пол това бе домашното блаженство, което търсеше през целия си живот — любовта към Кети, любовта към Лондон, любовта да си свободен и да се наслаждаваш на това.

В последния ден подреждаше рекламни издания върху една маса, когато един дълбок женски глас измърка името му зад гърба му.

— Здравей, Пол, помниш ли ме?

Той се обърна.

Беше Шерил Лидман с Джек.

ГЛАВА ОСМА

Бяха колкото зарадвани, толкова и учудени да го срещнат.

Джек бе в Лондон за конференцията за Международната година на космоса, бяха отседнали в Дорчестър, защо той не дойде да обядват заедно следващия ден?

Случи се така, че Кети заминаваше в командировка на север, мисълта за което му беше крайно неприятна, и понеже щеше да остане сам, прие предложението им.

Срещна се със семейство Лидман в техния хотел, побъбриха за миналото, разпитваха го без никакъв укор за пътешествието му, харесва ли му Лондон, какви са плановите му за бъдещето.

Отиваха в Южна Франция да видят своя стар приятел сеньор Капуела. Защо и той да не дойде? Може да се върне в Америка заедно с тях, ако е видял достатъчно от Европа, и да поеме ръководството на книжарницата, понеже Шерил бе решила да се занимава с друго.

Не знаеше дали да приеме, искаше да си помисли. Междувременно Джек ги напусна, за да отиде на конференцията, а те отидоха по магазините. Както и в Ню Йорк, Шерил настоя да му купи дрехи, а той не искаше.

— Ще ти потриват за Ривиерата — повтаряше непрекъснато тя, а той продължаваше да възразява, че още не е решил дали ще дойде.

Върна се в малкия пуст апартамент, където още ухаеше на Кети. Беше влюбен, искаше да остане с нея завинаги, щеше да прави всичко, което пожелае.

Телефонът иззвъня. Беше тя.

— Загазих, Поли. Трябва да остана цялата седмица, ако не и повече. Ужас.

— Ще дойда при тебе.

— Не е възможно. Деля стаята с една колежка, това първо, а другото е, че няма да ти хареса. Защо не заминеш за някъде?

Той ѝ разказа за предложенията на семейство Лидман — както за Ривиерата, така и за поемането на книжарницата.

— Отивай! За Бога, отивай! Защо трябва да стоиш там?

— Заради теб.

— Ти се шегуваш! Ако ръководиш книжарницата, можеш да ми намериш работа. Да не мислиш, че имам намерение да върша тази работа до края на живота си. Как ми се иска да живея в Ню Йорк, а и ти имаш апартамент там!

Представи си бъдещето, как той и Кети държат книжарницата Гринуич буккейс и живеят в дома, който той ще осигури. Ще се хване за тази възможност с две ръце, ще използва Лидманови по най-добрия начин. Защо не? Те искаха това от него.

На следващата сутрин опита да се свърже с Карл Уайзър. Позвъни в студиото, но там нямаша представа къде може да бъде, а и хората от НФГ, които познаваше, изглежда, не знаеха за съществуването му.

Пол му написа писмо, оставяйки му бъдещия си адрес, и реши, щом се върне в Ню Йорк, да го открие. Откакто се запозна с Карл, престанаха да го следят. Откакто бомбардировачът Вулкан катастрофира, го оставиха на мира. Сега може би ще заживее нормално.

Взе полета в 11.35 от летище Хитроу до Ница заедно със семейство Лидман. На половината път му дойде наум, че може би това е самолетът, който ще се разбие и за който го бяха предупредили. Но от известно време толкова се беше отдалечил от всякакви психически впечатления, че овладя мисълта си и когато облаците се разнесоха и видя златистокафеникавия провансалски пейзаж, забрави за опасенията си.

Самолетът Тристар прелетя над чистото тъмносино море, зави обратно, снижи се и се приземи на малкото, ясно очертано летище с палми и бели сгради, ароматен въздух и загорели от слънцето хора.

Джакомо Капуела ги чакаше на митническата бариера. Беше възрастен, представителен мъж с тъмна гладка кожа и оредяла бяла коса. Облечен бе в светлобежов костюм, закопчана догоре бяла риза без вратовръзка. Носеше голям златен пръстен на един от пръстите си и ухаеше на пури и одеколон. Говореше с лек италиански акцент, бавно и тихо.

Той ги поведе към един дълъг бял мерцедес, който шофираше без да бърза. Пол седна до него на предната седалка, Шерил и Джек —

отзад. Тръгнаха на запад от летището на Ница, по един път с палми, към селото Кан-сюр-мер, завиха по един тесен, лъкатушеш път, после влязоха през някакви декоративни порти, до които на една керамична плоча, закрепена върху каменната стена, бе издълбано името на къщата. „Вила де палмие“.

Вратите се затвориха автоматично след тях.

— Нагоре по пътя се намира къщата-музей на художника Огюст Реноар, импресиониста, който е живял тук. Някой ден трябва да го посетиш — каза му Капуела.

Семейство Лидман явно бяха идвали и друг път във вилата и бяха приветствани от един слуга в бяло сако със златни копчета като постоянни гости.

Къщата бе огромна, на четири етажа, с декоративен вход, боядисани в бяло капази на всички прозорци, каменни балкони, една смесица от стиловете ренесанс и рококо, прелестно обвита с пълзящи растения и декоративни тропически храсти. Градината представляваше маса от колоритни цветя и беше горещо, по-горещо отвсякъде, където Пол бе ходил, освен в Ню Йорк през август.

— Ще ви покажа стаята — каза Капуела, хващайки го под ръка.

— Тук ли ще остана? — Пол бе учуден, мислеше, че ще отседне в хотел.

— Но, разбира се.

— Мислех...

— Оставаш тук като мой гост и когато разопаковаш нещата си, ще обядваме, а след това ще си поговорим по-дълго, зная много неща за теб, за произхода ти, много повече от самия теб.

Качиха го с асансьора на втория етаж и го въведеха в една прелестна стая с тъмни, гълбовосиви тапети, жълта мебелировка и гледка към градината, плувния басейн, градчето Кан долу и отвъд него морето. До леглото имаше няколко книги, повечето за Италия и нейната история.

— Като се освежиш, ела при нас на терасата — каза Капуела.

Слугата внесе куфара. Пол го разопакова, изми си ръцете, лицето, смени ризата си, благодарейки на Шерил, дето настоя да му купи повече нови дрехи.

Слезе надолу по мраморните стълби до партера и през главния коридор и една елегантна всекидневна стигна до терасата, където

Капуела и Лидманови пиеха питиетата си. После се преместиха вътре в една дълга бяла трапезария с квадратни мраморни плочи и свещници, където седнаха на голяма кръгла маса, на която им сервираха рибен пастет, какъвто никога не бе опитвал, после студени меса в различни яйчни желета, които се топяха в устата. Виното бе още едно ново преживяване и той осъзна колко малко познава живота, колко бедно е било възпитанието му.

След кафето, сервирано на терасата, Капуела каза:

— Ела с мен да те разведе наоколо.

Започнаха от градината, която се простираше стъпаловидно надолу до стената, отбелязваща границите на имението. Поглеждайки оттам назад, къщата се издигаше великолепно като малък дворец.

— Принадлежала е на една актриса, после между двете войни е била клиника, а след това я купил богат американец с намерение да се оттегли тук, обаче съпругата и дъщеря му починали, а той самият загинал при странна злополука. Този мъж се наричал Майкъл Дартсон. Това име говори ли ти нещо?

— Не — каза Пол. — Нищо.

— Никога ли не си чувал да се споменава в твоето семейство?

— Не — отвърна той, заинтригуван.

— Странно — промърмори на себе си Капуела и добави: — Може да не е знаела.

— Коя не е знаела, сър? — „Сър“ изскочи неволно, но Капуела имаше вид на професор, който заслужава повече от уважение, и автоматично го получаваше.

— Майка ти.

— Майка ми? Какво общо има майка ми?

— Преди актрисата да продаде това място, оттук нагоре всичко е било поляни, можело е да се видят маслинените дръвчета от имението на Реноар.

Те заобиколиха плувния басейн, който бе украсен с каменни статуи на нимфи и русалки.

— До шестнадесетгодишна възраст ти си живял в град Сиракуза, на север от Ню Йорк, прав ли съм?

— Да.

— Знаеш ли защо си живял там?

— Това беше домът на мама...

— Където живеехте само двамата с нея?
— Да.
— Къде беше баща ти?
— Беше убит във Виетнамската война.
— Наистина ли? Кога?
— През февруари 1965 година.
— На колко години си бил по онова време.
— На седем.
— Значи си го виждал често преди това?
— Не, беше търговец и често го нямаше.
— Помниш ли го?
— Почти не.
— Можеш ли да го опишеш?
— Недобре. — Пол започна да се чувства неудобно от този кръстосан разпит.
— Нямах ли представа? Кестеняв, рус, с кафяви очи, със сини очи?
— Не помня — отвърна Пол малко рязко. Считаше тази част от живота си за много интимна, беше проучвана само веднъж от доктор Беркжик, психиатърката, която бе стигнала до заключение, че той никога не се е срещал с баща си.
— Това означава ли, че няма да ти причиня болка, ако ти разкажа нещо за баща ти, нещо немного хубаво?
— Не...
Стигнаха до къщата. Шерил и Джек още пиеха кафето си, подобно на туристи във ваканция. Към тях се бе присъединила една елегантна, загоряла от слънцето жена, която махна на Капуела.
Неговата съпруга? Любовницата? Това бе един свят, който не познаваше, ала който обещавахе сцени при затворени врати.
— Баща ти — продължи Капуела — не е бил герой от войната във Виетнам. Той бил богат бизнесмен от Сиракуза, който имал връзка с майка ти, и ти си нежеланият резултат от нея. Тя никога не се омъжила за него, понеже той бил женен, ето защо, извинявай за израза, ти си незаконно дете.
Бяха влезли в къщата и стигнаха до една малка стая на партера — един кабинет, облицован с рафтове книги и с два удобни стола и ниска маса между тях.

— Наричам го „моя кабинет за дискусии“. Само за двама, а книгите покриват най-разнообразна справочна материя, така че фактите могат да бъдат проверявани. Седни и си налей каквото искаш. Има кафе и чай. Аперативите и ликьорите са на подвижната масичка до прозореца.

Капуела седна, изчака Пол да седне срещу него и продължи:

— Истинският ти баща е бил женен за една дама от Бостън, с известно състояние и произход, което не му е позволявало да се разведе. Освен това те нямали деца, т.е. тя била ялова, което усложнявало нещата, ако тя научи за съществуването ти. Както личи по всичко, той не е бил добър човек, защото не признал претенциите на майка ти, че си негов син. Всъщност отрекъл категорично, за да запази репутацията си, въпреки че майка ти му е била любовница най-малко три години.

Пол погледна към бутилките. За него бе необичайно да му се припише. Ала точно сега усети нужда от едно питие. След като се поколеба малко, отиде и си наля коняк.

— Защо ми разказвате всичко това? — попита той след дълго мълчание.

— Защото името на истинския ти баща е Чарлс Дартсон и той е брат на мъжа, който е притежавал тази вила. Майкъл Дартсон е твой чичо, въпреки че не е знаел за съществуването ти, разбира се.

Дали не искаше да му каже, че е можел да стане много богат, но по някакви причини е пропуснал да получи наследството? Знаеха ли семейство Лидман всичко това? Затова ли толкова настояваха да дойде тук и се държаха така, сякаш го съжаляваха?

— Заради тази връзка — продължи Капуела — ти може да се окажеш уникална личност, Пол, ето защо те доведоха тук. Къщата не е моя, принадлежи на една фондация, известна под името Фондация за психични изследвания Дартсон. Майкъл Дартсон, както споменах, починал при странни обстоятелства точно в тази къща, и с твоите психически дарби се надяваме да изясним загадката. Но първо трябва да извършим някои експерименти, за да разберем, дали в действителност си наследил същите гени или не. Това, което ще ти предложи, може изобщо да не ти се понрави, но от това, което разбрах от Шерил Лидман, ти поначало си тръгнал от Америка да пътуваш?

— Да...

— Добре, значи ще ти предложа, след няколко теста, които бих желал да направим, да обиколим света на мои разноси, да посетим различни исторически места и да видим дали можеш да възпроизведеш миналото в определена околна обстановка. Твоят чичо е притежавал уникални способности за възпроизвеждане на миналото.

Пол не знаеше какво да отговори. Отново му казваха, че е важен, както вече му беше казал Карл.

— Неотдавна бях подложен на експерименти в Лондон от...

— Господин Карл Уайзър? — каза Капуела с известно презрение. — Да, зная всичко за него. Фактически той откри ли нещо съществено?

— Необичайни звуци върху магнетофонни ленти. Аз, изглежда, съм предавател на следи от преживян страх.

— Чичо ти беше същият. Трябваше му само да пресече една следа на страх и можеше да я изрази визуално с помощта на един втори медиум. Този втори медиум притежаваше някои способности, които така и не бяха изследвани. Но, кажи ми, още ли имаш повтарящи се сънища? Спомени, видения?

— Да.

— Кастриране на един мъж в Мароко? Сваряване на живо бебе в средновековна катедрала? Себе си като изнасилена жена в Испания?

Откъде знаеше той всичко това? Пол очевидно изглеждаше объркан, когато Капуела каза:

— Водил си дневник, който госпожа Лидман е прочела.

— Ясно — каза Пол. Беше извадила ключовете му от джоба на джинсите онази нощ и отишла до апартамента. Шерил Лидман го е наблюдавала през цялото време. Докъде ли са стигнали? — Може ли да задам няколко въпроса?

— Можеш да ме питаш за всичко и по всяко време. Важното е да ми вярваш напълно и дори още по-важно е да се чувстваш свободен да си отидеш, когато пожелаеш, и да не се чувстваш задължен да се съгласяваш с моите искания.

— Бил ли съм наблюдаван от дълго време от вас или от хора, които работят за вас.

— Да.

— Откога.

— Ела с мен.

И Капуела стана, отвори вратата пред него и го поведе нагоре по мраморното стълбище.

Къщата беше изключително светла, бяла, с удивителни модернистични картини по стените. На първия етаж тръгнаха по един коридор. Капуела отвори една врата и му направи път да влезе.

Зад едно голямо бюро в същата прегърбена поза, както я беше виждал преди седем години, седеше доктор Беркжик. Като го видя, тя стана, усмихна се сърдечно, заобиколи бюрото и топло се ръкува с него.

— Здравей, Пол. Помниш ли ме?

— Разбира се, че ви помня.

— Добре, както виждаш, старите приятели винаги се срещат. Истинските приятели не изчезват.

— Как така и вие сте тук?

Нейното присъствие го връщаше към юношеството, караше го да се чувства несигурен, отново уязвим.

— Работя със сеньор Капуела много преди да се родиш. Аз първа му докладвах за психическите ти възможности и всъщност той предложи да си водиш дневник.

Усети се изигран, измамен.

— Но ти не трябва да се чувстваш измамен от това, Пол — каза тя, сякаш прочела мислите му, един неин навик, който той си припомни. — Трябва да разбереш, че ние те закриляхме, защото товарът, който носиш на плещите си, е действително огромен, което ще разбереш през следващите няколко седмици, ако избереш да останеш при нас.

Между приятели ли се намираше? Те действително бяха много внимателни с него.

— Има толкова много неща, за които искам да питам — каза той.

— Имаш време. Никой не те насилва да правиш каквото и да било, така че се забавлявай.

Тогава Капуела я прекъсна.

— Сега трябва да тръгвам, Пол. Имам уговорена среща. Доктор Беркжик ще се погрижи за теб.

Пол изчака вратата да се затвори, седна на един друг удобен стол. Стаята бе слънчева, с две двойни стъклени врати към балкони с

изглед към градината. Неговата стая сигурно беше точно отгоре. По стените имаше гоблени, а върху паркета — персийски килим. Това бе една аристократична дневна, със сигурност не консултантски кабинет. Бюрото на доктор Беркжик представлява маса в стил Луи XV, помисли си той, с толкова орнаменти и натежало от медни украси. Бе прекрасно.

— Трябва да ми дадеш време да сляза на земята — каза накрая Пол. — Всичко е толкова изненадващо!

— Разбира се.

— Има ли... живеят ли други хора тук? Хора като мен?

— Няма много други хора като теб по света. Не, в къщата живеем шестима, четирима от тях са слуги. Готвачът, две камериерки и Марио, когото вече срещна. Секретарката идва и си отива, гостите също. Това е една активна къща.

Той искаше Кети. Отчаяно имаше нужда да говори с нея, да му помогне да разбере за какво е всичко това. Ако Шерил Лидман, ако доктор Беркжик бяха направлявали живота ми от шест-седем години, беше ли замесена Кети, Карл?

— Знаеш ли за Кети Мороу? — попита той.

— Разбира се.

— Тя част ли е... от вашата организация?

— Не пряко. Тя не знаеше за твоите възможности, докато не те срещна на кораба, но беше поставена на кораба да те наблюдава.

— Шпионин? — каза Пол.

— Ангел-пазител — подсказа доктор Беркжик.

— Следили сте ме, откакто напуснах Саутхемптън?

— Беше наблюдаван, откакто ти и Кети се разделихте.

— Значи вашата организация е голяма... богата...

— Финансира ни ЕСКА, Електроник Саунд Корпорейшън ъф Америка. Големите корпорации си дават сметка за важността на психическите изследвания, радвам се да го кажа. Виждат потенциалните възможности и евентуалните търговски предимства от тях.

— А Карл Уайзър?

— Господин Уайзър е един от онези хора, които за нещастие не знаят как да си гледат собствената работа. Опасен аматьор с вкус към драматичното, който надцени себе си в историята с бомбардировача

Вулкан. Виждал ли си статията, която вестниците щяха да отпечатаат, но която за щастие бе спряна?

— Не...

Доктор Беркжик отвори едно чекмедже и извади дебела папка. Неговото досие, предположи той. От нея извади фотокопие на изрезка от английски вестник.

ЗАГАДКАТА С БОМБАРДИРОВАЧА ВУЛКАН.

Пет дни преди Стоунхендж да бъде опустошен от злополуката с бомбардировача Вулкан, един студент, занимаващ се с психични изследвания, предвидил катастрофата. Господин Пол Саралин, американски електронен инженер, работещ в звукозаписното студио на Карл Уайзър, предупредил Кралските въздушни сили, че ще загубят един от своите самолети. По-късно бе заявено официално, че господин Саралин е подложен на психиатрично лечение.

— Какво се е случило с Карл?

— Можем само да предполагаме, че английските власти са го помолили да напусне страната за известно време. Експериментите, които е провел, са абсолютно незаконни. Когато е разбрал кой си, т.е. родственик на Майкъл Дартсон и следователно не просто един незначителен психически феномен и че можеш да предупреждаваш хората за опасности, той решил да действа посвоему.

— А неговото студио, наистина ли го е продал на НФГ?

— Националната фармацевтична група, НФГ, е филиал на ЕСКА. Тя купи студиото. Помолихме да назначат Кети Мороу за завеждаш връзките с обществото, така че пак да може да те наблюдава, докато Лидманови пристигнат и те доведат тук. Всичко трябваше да стане, разбира се, без да възбудят подозренията ти.

— Значи Кети... Тя сигурно ме мисли за доста глупав.

— Никак. Защо? Тя е много привързана към теб. Може би малко повече от необходимото.

— Ще я видя ли отново?

— Когато пожелаеш. Тя работи за нас.

— Като професионален информатор?

— Тя работеше за баща си, който бе силно замесен в индустриалния шпионаж, заради което и беше убит.

— Бащата на Кети е бил убит?

— Не знаеше ли? Карл Уайзър не ти ли каза? Но, разбира се, господин Мороу бе отстранен, защото знаеше твърде много за дейността на някои хора, което няма нищо общо с нас.

— Как е бил убит?

— С наркотици. Халюциногенни наркотици, които са го накарали да се самоубие.

Пол отиде до прозореца и погледна надолу в градината. Басейнът бе тюркоазеносин. Изкушаваше го да поплува, но му се искаше и Кети да е тук, а след това да не е. Господи! Какви бяха нейните чувства към него? И с кого ли беше сега? А той самият ще трябва да стане много по-силен, адски силен, ако иска да оцелее в тази компания.

— Това, което трябва да направиш в следващите няколко дни, Пол — каза доктор Беркжик, без да променя прегърбената си поза на бюрото, — е да опознаеш заобикалящата те среда и да разбереш, че в тази къща си нещо повече от един обикновен гост. Ти си родственик на предишния собственик. Имаш правото да бъдеш тук. — Тя стана, изви се назад да разтрие гърба си и дойде при него до прозореца. — Трябва да признаеш, че това е едно много красиво място за почивка. Вечер дори прожектираме филми, ако френската телевизия не излъчва нещо интересно. На приземния етаж имаме малък киносалон. Тази вечер сеньор Капуела ще прожектира един от любимите си филми — „Сатирикон“ на Фелини.

През следващите няколко дни Пол се забавляваше и се опита да забрави Кети. Откри, че сменя дрехите си по два пъти на ден и облича онези, които Шерил му бе купила, защото Капуела се обличаше с вкус и очакваше и другите около него да правят същото.

Той се разхождаше с кола по крайбрежието със семейство Лидман, до Монте Карло, до Кан, видя местата, които често бе гледал

на снимка, и две последователни сутрини разговаря с доктор Беркжик.

Да бъде отново с нея го успокояваше, въпреки че каза, че усеща как се връща към детството и че го е страх да разчита пак на нея. Тя му възрази, че сега е уверен в себе си, отървал се е от нуждата от материнска фигура до себе си, и че ако се чувства потиснат от нея или Капуела, който е една властна личност, трябва да направи усилие да им устои. Те ще се отнесат с разбиране.

Разговаряха надълго и нашироко какво е изпитал, когато научи, че баща му не е герой от Виетнамската война, и той призна, че ако изобщо почувства нещо, то е облекчение. Имаше видение за един груб, безчувствен старшина със зачервен врат и това го тревожеше. След двудневни анализи доктор Беркжик реши, че една-единствена личност го безпокои, и това не е нито Капуела, нито самата тя или някой от двамата Лидман, а Кети. Трябва да направят нещо, защото един угрижен, неспокоен мозък няма да им бъде от голяма полза.

Капуела бе педантично точен човек и ръководеше къщата, фондацията като един училищен директор. Всичката планирана за деня работа се излагаше на едно табло, така че всеки знаеше с какво се занимават останалите. В понеделник пристигаха няколко души — секретари, един счетоводител, един химик-изследовател и всички имаха отделни работни помещения на третия и най-горния етаж. Те придаваха на Пол чувство за сигурност, увереност, че не е откъснат от околния свят.

Джек Лидман замина и остави Шерил. Тя пое ролята на постоянен компаньон, даже една нощ го посети в спалнята му, след частната прожекция на „Емануела“, един лек порнографски филм, за който бе чувал, но не беше гледал дотогава.

Сутрин, след приятна закуска на терасата, редовно прекарваше по два часа с доктор Беркжик, лежейки на дивана на психиатъра и преразказвайки всички сънища, които си спомняше. Повтарящите се сънища за бебето в казана, кастрацията, задушаването в калта по време на битка, изнасилването. Под хипноза той си спомни две други версии, първата, свързана с изгарянето на една вещица, другата — на изтезаване чрез безмилостен бой с пръчки на един мъж, обаче не успяваше да продължи по-нататък от описанието на страха от това, което ще стане, не можеше да преживее отново случката.

Една сутрин Капуела дойде при доктор Беркжик, когато тя се опитваше да го накара да ги повтори, да ги преживее отново, но Пол не успяваше да се концентрира. Беше все още нервен, напрегнат, не можеше да се отпусне.

Двамата разговаряха с него поотделно и накрая стигнаха до заключението, че му липсва компанията на Кети. Въпреки че Шерил можеше да му осигури сексуално облекчение, не точно това се искаше. Той се нуждаеше от любовта на по-младата Кети.

Така че Капуела се обади в Лондон и, изглежда, изиска присъствието на госпожица Мороу във Фондацията за известно време и уреди тя да долети със самолет през следващите няколко дни, за да заеме длъжността на лична асистентка на господин Саралин.

Чак тогава Пол осъзна колко е важен и от този момент, щастлив от мисълта, че ще се събере с Кети, стана по-спокоен, въпреки че съзнаваше, че никога няма да ѝ вярва напълно. Както и Шерил, тя беше, по най-добрия начин, още една Сузи и за услугите — плащаха.

Тази вечер той си легна рано да почете. Заспа, но се събуди от усещане на непоносима горещина. Беше сънувал как стои неспокойно и болезнено върху купчина дърва за горене, снопове сухи съчки, наблюдаван от стотина души. Бяха грозни хора, хилеха му се в очакване. Имаше дим, неприятна миризма, и поглеждайки вляво, видя една жива факла върху една клада, подобно на самия него, завързана за един кол, видя ужасяващата гледка как това черно тяло се пече.

Майка му го преследваше отново, ужасът и страхът, че може да му се случи същото. Все пак сега си спомни, че е сънувал този сън и преди. Така че може би беше спомен.

Бяха му казали, че ако се случи нещо подобно, трябва незабавно да каже на Капуела или на доктор Беркжик.

И така, той излезе от стаята си и тръгна по коридора към личния апартамент на Капуела. Почука тихо на вратата.

— Кой е?

— Аз... Пол.

— Да, Пол. Секунда.

Капуела отвори вратата.

Беше облечен в копринена тъмночервена пижама с монограм, светлината в спалнята бе много слаба, но достатъчна да види заспалата Шерил в двойното легло.

— Да, Пол? — повтори Капуела.

— Сънувах този сън... Помислих по-добре...

— Разбира се. Ще го запишем веднага.

Слязоха по стълбите до помещението за записи — една добре планирана, приличаща на студио лаборатория, с всички новости в електронната звукозаписна апаратура, на които Карл би завидял. Когато Пол седна върху покритата със сукно маса пред микрофона, откри, че не може да си припомни съня. Просто го чувстваше. Половината.

— Какво те тревожи? Нещо те тревожи.

— Да — призна Пол.

— Добре, какво точно?

— Не знаех, че вие и госпожа Лидман...

— А, да... разбирам. Макар и да си привлекателен млад мъж, не трябва да очакваш да имаш монопол върху всички хубави жени по света, Пол. Шерил и аз сме приятели, може да се каже любовници, от дълго време. От много дълго време.

Пол не каза нищо, но се чувстваше много неловко.

— Твоята приятелка ще пристигне след един-два дни, трябва да имаш търпение. Освен това внимавай да не се разглезиш. Още не сме доказали, че принадлежиш към рода медиуми Дартсон.

На следващата сутрин доктор Беркжик отново го преведе през съня, разпитвайки го непрестанно за атмосферата, страховете, миризмите, цветовете.

След силно концентриране и желание да й угоди, изведнъж успя да прехвърли мисълта си отвъд хората, над лицата от тълпата, към балконите, трите украсени балкона на терасовидни къщи, които оформяха кръг, подобно на арена без седалки, и към тълпата около четирите или пет клади, на които еретиците щяха да бъдат изгорени живи.

Сега видя как процесията идва срещу него — ужасни хора в бяло с остри качулки на главите. Водачът носеше запалена факла.

Първо пиццата жена от лявата му страна, погребален химн, звънчета, скандирания, проблясването на пламъците дълбоко в кладата от сухи дърва под нея. Идват към него и тълпата се смее. Поглежда ръцете, китките си. Не е вързан, свободен е и тълпата ръмжи от удоволствие, защото той е само едно малко момче, сложено на

кладата на шега от по-големия си брат. Жертвата е зад него, завързана стегнато към кола, един възрастен мъж — беззъб, побелял от страх, със здраво стиснати очи.

Част от секундата преди факлата да докосне кладата той докосва лицето на стария мъж. То е студено. Мъжът е вече мъртъв от страх. И предизвиквайки нови аплодисменти и нов смях, той скача долу, далеч от внезапно засилилите се пламъци, коленичи и се прекръства пред водача на процесията, който е негов баща.

— Какво беше името ти? — попита доктор Беркжик.

— Жан-Батист Алмарго-Флорес — чу се Пол да отговаря.

Доктор Беркжик го хвана за ръката, заведе го бързо в кабинета и извади всички пътеводители за Испания.

— Ти разгледай тези, а аз ще разгледам другите и ако има нещо, което подразни паметта ти, кажи ми.

Той прелисти трите големи книги, всичките прекрасно илюстрирани — чудесни черно-бели снимки от Каталония, Кастилия, Левант, Андалусия, Естремадура, Мадрид. И тогава една двойна страница му припомни живо миналото. Чинчон.

Селото Чинчон, на тридесетина мили източно от Мадрид, с известната си средновековна арена за борба с бикове, един кръг от триетажни къщи с балкони. Загледа се в снимката. Това беше мястото, мястото на възбуда, мястото на страх, където изгаряха онези, които отказваха да се преклонят пред изискванията на Инквизицията.

Възбудена, доктор Беркжик се втурна при Капуела във всекидневната.

— Открихме го. Първият пробив — един спомен от времето на Инквизицията в Испания. Той беше малко момче на име Хуан-Батист Алмарго-Флорес.

— Знаеш ли датата? — попита Капуела. Изглежда я над очилата си като перфекционист, като учен, недоволен от непотвърдени открития.

— Последното изгаряне на клада е било в Севиля, през 1780 година.

— И мислиш, че това момче е свързано с Имакулада Алмарго?

— Майка ѝ е била родена през 1794 година. Имаме доказателства за това.

Капуела свали очилата си и разгледа Пол със задоволство.

— Ела и седни тук, момчето ми. Имам да ти кажа още някои неща за тебе.

Пол седна на същото канапе и се обърна към Капуела. Сега какво?

— Името Дартсон се чете на обратно Нострад, едно не чак толкова смайващо откритие, но внучката на Майкъл Дартсон се казвала Емма, а Емма Дартсон, четено отзад напред, дава НОСТРАДАММЕ. Знаеш ли кой е бил Нострадамус?

— Френски ясновидец от 16-и век — каза Пол, — който пишел предсказанията си в рима... — добави той, усещайки, че се смразява.

Оттам ли идваше странното четиристишие?

— Той не само е предсказал голям брой най-важни исторически събития, но е предсказал също така смъртта на чичо ти и връзката му с другия медиум, за когото споменах преди. От това твоє „видение“, този „спомен“, става ясно, че ти имаш спомена на един от неговите предшественици, което потвърждава нашата вяра, че ти наистина си от същото потекло, и следователно може да се предположи, че си наследил същите спомени и способности за предсказване.

Капуела се изправи.

— Искам да дойдеш с мен на най-горния етаж, който досега не си посещавал по основателни причини.

Разбирайки, че го очаква нещо много важно, Пол последва Капуела до асансьора. Доктор Беркжик ги остави, като каза, че се връща в кабинета да провери отново датите.

Когато стигнаха до последния етаж, Капуела дръпна вратите на асансьора и в момента, в който излязоха от него, той усети ужасна потиснатост. Не беше изпитвал това преди, като че дългият светъл коридор с плътната синя пътека го захлупи. Като че тъмнина го обгърна толкова силно, че му се прииска да се върне в асансьора, но Капуела беше зад него, наблюдаваше го, спираше го.

Усети как ръката му го стиска здраво, усети как го води по коридора, после Капуела спря и го обърна към себе си.

И сега видя една чудата фигура, стояща до асансьора. Една млада жена с червеникава дълга коса, гола и в напреднала бременност, която беше полупрозрачна като децата. През бледата, млечна прозрачност се виждаше свитият ембрион, зародишът.

Вратата на асансьора бе отворена и жената гледаше в шахтата и от дълбочината ѝ се издигна писък, не звукът на писъка, а страхът на писъка. Той не чуваше нищо, ала знаеше, че е станало нещо ужасно. Чувстваше се привлечен от жената и асансьора, искаше да погледне надолу и чувстваше, че Капуела го следва, държи го за ръка, готов да го възпре, ако отиде много близко. Жената не усещаше присъствието му, не се обърна, и той погледна в шахтата.

На дъното, на самото дъно, осветено от странна синкава светлина, се намираше раздробеното окървавено тяло на един мъж.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Пол се обърна и откри, че се намира лице в лице с Капуела. Обърна се да погледне отново в шахтата, но видението беше изчезнало, клетката на асансьора си беше на мястото, вратата беше затворена.

— Какво видя? — внимателно попита Капуела.

Не искаше да говори, не искаше да каже нищо.

— Кажи ми, ще ти олекне — подкани го Капуела.

— Видях една червенокоса жена, бременна, и един мъж на дъното на асансьорната шахта.

Капуела беше доволен.

— Сега ела тук. Наричаме това стаята на схемите.

Оказа се една светла просторна стая, с панорамни прозорци от тавана до пода и с изглед към града и Средиземно море. На другите три стени висяха схеми, схеми на родословни дървета, списъци с имена и географски карти. В средата на стаята, иначе мебелирана с шкафове за папки, имаше голям географски глобус.

Една от схемите, която заемаше средата на едната стена, изреждаше потомците на Нострадамус. Най-отгоре бе изписано МИШЕЛ ДЬО НОСТРЕДАМ, а надолу имаше такива имена като Жана Шапле, Мишел льо Нотр, Жом Ланот и Имакулада Алмарго.

Една друга схема изреждаше потомците на Николо Макиавели, едно от имената в края бе Джакомо Капуела.

— История, Пол. Фактите на историята. Ако погледнеш тук долу в схемата на Ностредам, ще видиш името на Майкъл Дартсон. Сега от него прекарваме хоризонтална линия и добавяме името Чарлс Дартсон, твоя баща, чиято връзка с твоята майка, Нанси Саралин, ражда един син — Пол Саралин. Отивайки нагоре по имената, можеш лесно да видиш, че си имал братовчедка, Сара Дартсон, с която имате един и същ дядо, Джеймс М. Дартсон.

— А Емма Дартсон? — попита Пол, гледайки линиите надолу от Сара Дартсон, нейното поколение.

— Доколкото знаем, тя е умряла заедно с майка си при раждането, което те прави единствения жив наследник по тази линия, разбираш ли. Затова си толкова ценен за нас.

Пол бе впечатлен, отиде до една друга схема. Потомците на Распутин. Последното име бе Григорий Григориев.

— Той се върна в Русия — обясни Капуела. — По едно време работехме заедно, надявайки се, че имаме психични способности като теб, ала въпреки че праотците ни бяха знаменити, те всъщност не са били ясновидци. Имаме пълни чекмеджета с родословни дървета. — Той отвори един шкаф с папки. — В днешно време са останали много малко естествени медиуми. В средновековието вещиците и чародеите може да са били изгаряни на клади, но са били уважавани и от тях са се страхували заради кабалистичните им знания, предавани от поколение на поколение. Двадесетото столетие не признава окултните сили. Но както знаеш, те съществуват. Действително съществуват.

Капуела отиде в центъра на стаята и завъртя глобуса.

— Бил ли си някога в Австралия? — попита той.

— Не.

— Имам предвид в спомените ти?

— Не, струва ми се.

— Според някои от документите, които имаме тук, някой си Патрик О'Нийл, баща на първия Майкъл Дартсон, твой праядо — и следователно твой прапраядо, — бил депортиран там, но се върнал. — Отвори един друг шкаф и извади оттам снопче стари писма.

— Имаме няколко писма, написани от него и получени от съпругата му Сара Фийлд, преди да се оженят, в които той казва...

Не мога да ти опиша ужасите, които преживяхме на кораба, пътуването покрай нос Добра надежда, неудобствата и смръдната. Толкова много от екипажа и затворниците заболяха от скорбут. Понеже се грижех за себе си и се правех на глупак, скоро ме провъзгласиха за лунатик и ме оставиха на мира, но когато пристигнахме в Мелбърн, ужасът бе неописуем.

Капуела го погледна над рамките на очилата си.

— Бил е обвинен, съден и признат за виновен в злоупотреба, така че и той е бил каторжник. Но, изглежда, успял да избяга.
Продължи да чете:

Настаниха ни в едно малко селище, където жителите бяха наполовина аборигени и наполовина бели. Една странна смесица — мъже с най-черна кожа и най-светла коса, пронизващи очи, ала кротки, освен ако не се изпълнят с ярост от оскърбления. Прекарах много часове просто седейки между тях и гледайки залезите, а понякога и изгревите. Но всичко това се помрачи от една ужасна случка. Знаеше се, че две от жените са вещици, и те не се различаваха много от представите ми, получени от първото прочитане на Макбет — отвратителни полубеззъби същества със сплъстени коси. Един от нашата компания, ужасен мъж на име Томас, се нахвърли една нощ върху охраната и настана бой. Беше силен, як мъж и удари един пазач толкова силно, че той полетя назад и разби главата си в една скала. Умря моментално. Наказанието за убийство на пазач, както и за нападение върху пазач, бе смърт чрез обесване, и другите пазачи бързо, без съд или разпит, обесиха Томас на клона на едно дърво. Обаче възелът на примката бе толкова лошо завързан, че не можа да пречупи врата му или да го задуши, и той умираше дълго. Принудиха ни да стрим в полукръг на около десет крачки от него и да присъстваме на ужасната му смърт. Тогава, когато луната изгря ниско над дърветата, се появиха двете вещици, дишайки тежко като в транс и за наше учудване носеха със себе си бамбукова маса, която поставиха под люлеещия се мъж. Тези, които не бяхме заспали и наблюдавахме, помислихме, че ще свалят трупа и ще го погребат, но това не стана. Те бавно, като при ритуал, магнаха парцаливите си дрехи и първо едната, после и другата се качиха на масата, свалиха панталоните на мъртвия мъж и прелюбодействаха с него, както беше вкочанен. Беше

такова ужасно представление, толкова дяволско, че ми прилоша, но съзнавайки своите способности и разбирайки колко близо съм до „убежището“, аз избягах.

Капуела остави документа обратно в папката и затвори чекмеджето.

— Твоята братовчедка, Сара Дартсон, имаше спомени за тази случка многократно. Тя напълно съзнаваше способността си да се връща в миналото. Имал ли си видения за този спомен?

— Да — каза Пол, — веднъж.

— Точно този сън е много важен, защото е най-нов в исторически аспект.

Пол мислено преброи „спомените“, които се повтаряха най-често. Нито един не беше от днешно време, нито един от настоящия век.

— Доктор Беркжик и аз бихме искали да използваме този спомен като тест. Това, което ни интересува, е колко можеш да си спомниш от спомена на прапрадядо си, колко се е предало в поколенията, а за да направим това, ще ти дадем „наркотика на истината“ и ще те помолим не само да прочетеш и препрочетеш писмото, което току-що цитирах, но и да подържиш в ръка през нощта оригиналния пергамент. Искаме да се потопиш в този спомен. Освен това той не завършва съвсем нещастно за наблюдателя. Той успява да избяга от пазачите си.

На следващата сутрин го помолиха да легне по средата на стаята с електрониката върху нещо, наподобяващо операционна маса, и подобно на Уайзър го омотаха с жици. Цяла нощ бе спал с писмото на своя праотец, прочете го толкова пъти, че можеше да го издекламира. Доктор Беркжик му направи безболезнена инжекция с „наркотика на истината“. Той затвори очи и се почувства леко замаян. Усети как Капуела хваща ръцете му, скръства ги на гърдите му и слага между пръстите му навития пергамент с писмото от Австралия.

Споменът се появи учудващо бързо. Хартията в ръцете му затрептя, започна да излъчва известно количество топлина и той

усети, че се носи — усещане, което не бе преживявал преди.

— Чуваш ли ме? — прозвуча отдалече гласът на Капуела.

— Да...

— Опитай да опишеш с думи това, което изпитваш, но не се насилвай...

Първо видя евкалипта, бял на фона на черното небе, което бавно просветляваше, докато листакът не стана златист, после тъмнозелен, небето морскосиньо, после тюркоазено, после небесносиньо. Тревата под краката му бе суха, изгоряла. През зрителното му поле прелетя папагал. Пееха птици, стотици птици. Беше съвсем сам в един неочакван рай, въпреки че скалите отпред изглеждаха застрашително. Трябваше да отиде до скалите. Те го привличаха. Слезе в една долина. Една рекичка течеше през белите и кафяви камъни. Започна отново да се катери. Внезапната величественост на скалите сега се извиси неочаквано над него. Беше толкова впечатляващо, че изведнъж усети пълната тишина.

— Има нещо тайнствено тук. В тези скали има някаква тайна...
— гласно изрече той.

Силната слънчева светлина сега огряваше стръмната фасада. Наяве излизаше сложната структура на високите вертикални плочи — някои вдлъбнати от праисторически порои, други изгладени като издялани надгробни камъни. Имаше гущери, заспали на топлата повърхност. Една змия се плъзна в сенките на някакво странно тропическо растение, между папратите, които му напомняха за разходките край езерата у дома. Имаше ярки цветя, каквито не бе виждал преди.

Продължи да се катери.

Скоро се намери на кръгла площадка, заобиколен от валчести камъни и няколко растящи в цепнатините храсти. Продължи нагоре и откри друга площадка, която много приличаше на по-долната и беше окружена от заоблени блокове и разпръснати камъни.

Сега имаше изглед, прекрасен изглед на равнините от другата страна на скалните образувания. Както стоеше на каменната тераса с нейните групички папрат, с нейния килим от пожълтял мъх, виждаше светлата сребърна лента вода в мъглата, рекичката, която бе прекосил долу.

Продължи нагоре.

— ... сега тайната е надвиснала тежка над мен — чу собствения си глас много отдалече. — Потискащо е...

Атмосферата около него сякаш ставаше по-тежка и усети извършващата се в самия него физическа промяна — една безтегловност, която не можеше да контролира. Като че ли се изтласкваше нагоре само с докосване на земята с върха на пръстите на краката си. Докато се изкачваше, чувстваше, че се носи над твърдата нагрята земя, но се носеше по особен начин и като погледна надолу, разбра, че се носи не над, а под нивото на скалната повърхност. Движеше се по съвсем права линия на едно и също ниво през скалата, земята, могилите, като призрак към огромния надвиснал връх, който правеше всичко наоколо да изглежда като малък отвор в скалите, но много нависоко, много по-нависоко, отколкото се бе изкачил. Сякаш беше летял нагоре и все пак нямаше усещането, че лети или минава през въздуха. Сега се намираше там горе, пред този проход, една черна дупка, едно празно пространство. Навлезе в този вакуум над парообразния под, който не бе нито дим, нито облак, нито мъгла, а някакво меко вещество, което нито го плашеше, нит събудеше любопитството му. Приемаше всички странности около себе си — бледата светлина навсякъде и хората, висящи като него в пространството, висящи във времето и пространството. Разгледа ги всичките и осъзна, че са полупрозрачни. Светлината преминаваше през тях. Бяха като децата, бяха като пълната прозрачна жена със зародиша в нея, която бе видял до асансьорната шахта във Вила де палмие. Той се отвърна и като го направи, усети, че пада. Пада право надолу, като през дупка в небето, пада с невероятна скорост. После отвори очи и откри, че гледа нагоре към загрижения и вторачен в него Капуела. Любопитната доктор Беркжик, държеше ръцете му, които бяха леденостудени.

— Какво стана? — попита той.

— Ти съвсем внезапно замръзна — каза доктор Беркжик. — Температурата на тялото ти падна до нулата, пулсът ти съвсем спря, помислихме, ме си мъртъв. Какво преживя?

— Не говорех ли?

— Няколко несвързани изречения.

Пол им разказа. Разказа им всичко, всяка подробност, която си спомняше.

— Не виждам никаква връзка с писмата на О'Нийл, никаква връзка с Австралия — каза на себе си Капуела.

— О, аз бях в Австралия — настоя Пол. — Бях в една известна местност, близо до Мейсдън, на север от Мелбърн.

— Откъде знаеш? — попита Капуела.

— Просто зная.

— Мейсдън? — попита отново Капуела.

— Да.

— Това ме навежда на една неочаквана мисъл...

И той напусна стаята, без да каже нищо повече.

Доктор Беркжик махна различните жици, които пречеха на Пол да седне, даде му чаша студена вода. Той провеси крака от операционната маса и седна, пиейки бавно, докато Капуела не се върна, държейки една илюстрирана географска книга, отворена на някаква страница.

— Тази снимка напомня ли ти нещо, което си виждал преди?

Изправи книгата.

Отпечатаната снимка бе на същата скала, която току-що изкачи, хваната от малко по-различен ъгъл, но нямаше никакво съмнение, че е същата. Под картината се намираше следният надпис:

ВИСЯЩАТА СКАЛА ПРИ МЕЙСДЪН, ВИКТОРИЯ.

— Защо бях там? — попита той.

— Защото — каза Капуела, като хвърли книгата на масата и отиде до прозореца, — защото твоят прародител Патрик О'Нийл е отишъл там.

— Но защо споменът за едно такова място ще е толкова поразителен, че да се предаде в следващите поколения?

— На върха, до който се издигна, ти видя висящи в пространството хора. Описа входа като черна дупка, каза, че си се чувствал като призрак...

— Да...?

— Няколко ученички изчезнали при Висящата скала през 1900 година и досега не е дадено задоволително обяснение за тяхното изчезване. По същия начин са изчезвали необяснимо хора в Перу,

близо до Мачу Пикчу. Както и в залива Нюфаундленд в Канада и в Бермудския триъгълник.

Капуела не гледаше към него, взираше се в пространството, разсъждавайки на глас.

Пол не виждаше връзката.

— Връзката, скъпо момче — каза Капуела, — е, че това има нещо общо с астралната проекция. Патрик О'Нийл, прапрадядото на Майкъл Дартсон, се е проектирал астрално, за да избяга от пазачите си. Ти си наследил този спомен! Това е искал да каже той със „съзнавайки своите способности и разбирайки колко близо съм до убежището, аз избягах“.

Капуела се обърна с лице към Пол и доктор Беркжик.

— Винаги съм бил любопитен, как един мъж в онези дни е могъл да напише такова писмо на жена си. Писмо съдържащо описание на вещици, които прелюбодействат с един вкочанен труп. Ала О'Нийл и жена му явно са били много интелигентни хора, много по-напред от времето си, и някак си са се сблъскали с тайните, които ние се опитваме да разгадаем. Убежището е едно място, в което отиват хората със способности за астрална проекция, когато са в опасност или когато поискат да напуснат тази земя и може би се прехвърлят в друго измерение на времето. Кой знае? И ето ги тези дупки, тези убежища на определени места по причини, явно неразгадаеми. Аз вярвам, че Висящата скала при Мейсдън е едно такова място. И триъгълникът също. Това, върху което трябва да се стремим в бъдеще, е да убедим нашия млад приятел да овладее изкуството на астралната проекция. Тогава може да заминем за тези екзотични места и да видим какво ще се случи!

Този следобед Капуела написа официален делови договор, който Пол да подпише. Предложи му да си намери адвокат да го провери, но Пол каза, че му вярва достатъчно, за да не усложнява нещата допълнително.

Те искаха от него да се откаже от свободата си за срок от шест месеца за една сума, която всеки служител на средна възраст би бил горд да спечели.

Парите щяха да бъдат депозирани на сметка в банка по негов избор. На всичко отгоре всички оправдани разходи щяха да бъдат заплащани от Фондацията.

Ограниченията в начина му на живот в замяна на това бяха, че му се забранява да шофира, да рискува по какъвто и да било начин живота си, че ще бъде на разположение за експерименти пет дни от седмицата при нормално работно време, освен ако не се счете, че е необходимо да работи вечер или през почивните дни. Разрешаваше му се да се жени и развежда, да продължава да живее както пожелае с уговорката, че винаги ще може да бъде наблюдаван.

Пол взе черновата на документа навън в градината и седна до басейна да го проучи. Беше горещ ден, а от чувствата му към направените предложения му ставаше още по-горещо. Това бе едно изключително важно решение, не просто едно решение, което да го обвърже за пет години. На двадесет и седем години щеше да бъде много богат.

Седна на един шезлонг под сянката на палмите и внимателно прочете клаузите една по една. Когато вдигна поглед, децата стояха пред него на по-малко от пет стъпки, държейки се за ръце и клатейки глава. Полупрозрачни, бледи, но не потискащи.

Не бяха убили последния път, когато ги видя. Той беше мълчал за тях. Те го съветваха да не подписва и вместо да застине или да се парализира от страх, успя да им се усмихне.

— Това са много пари... не зная откъде сте, но там, откъдето съм аз, парите могат да направят много за мен. Дори мога да ви помагам, ако имате нужда от помощ.

Говореше шепнешком. Беше му дошло на ум, че може би търсят помощ, а не обратното. Но те вдигнаха рамене, огледаха се наоколо, сякаш търсеха нечия помощ, и бавно изчезнаха, като призраци.

Той остана там дълго, взирайки се в мястото, на което бяха стояли. Не реагира, не потрепери или изстина, не му беше трудно да диша. Просто седеше в шезлонга и осъзна, че тяхната поява започваше да му се струва нормална, започваше да свиква с нея. Бяха ли те ангели-пазителни, нещо повече... или по-малко? Тогава прочете отново договора и разбра, че има нужда от Кети. Ако е възможно, ще изчака тя да пристигне. Преди подписването ще се посъветва с нея.

Стана и бавно тръгна към стъпалата на терасата през всекидневната, където Капуела седеше и четеше, а доктор Беркжик стоеше срещу него.

— Тук няма нищо за Кети — каза той, вдигайки договора. — Искам да съм сигурен, че тя идва и ще работи като моя асистентка.

Мислеше, че това е хитър номер за отлагане.

— Кети ще пристигне днес следобед.

— Наистина ли? — Той бе извън себе си от радост.

— Ако подпишеш — каза на шега доктор Беркжик. — Иначе ще спрем самолета на половината път и ще го обърнем обратно с нашата специално разработена кинетична лъчева пушка.

Капуела не се усмихна. Що се отнася до него, той считаше чувството за хумор на доктор Беркжик, особено ако засяга тяхната работа, за доста съмнително.

— Тогава ще подпиша — каза Пол. Какъв ужас. Беше се хванал с тях независимо дали му харесваше или не.

Капуела му подаде една златна писалка. Пол застана на колене до стъклената маса за кафе и подписа документа.

— Най-добре ще бъде да станеш свидетел — каза Капуела на доктор Беркжик. Докторът засвидетелства подписа.

— Сега, за начало — каза Капуела малко строго, — кажи ни с кого говореше долу в градината?

Пол усети, че пламва. Усети, че лицето му става все по-червено, едно пламване от страх, от всичко.

— Петдесет хиляди долара на година са много пари за един млад мъж, Пол. Трябва да почнеш да ги зарабатваш и клауза 6 от договора гласи, че ти няма да криеш нищо от нас.

Децата се бяха появили точно в момента, когато четеше клауза 6.

— С кого говореше? Имаше ли някой там?

— Да — каза Пол.

— Децата ли? — тихо запитва Капуела.

Капуела не ги беше споменавал преди. Доктор Беркжик никога не ги бе споменавала преди. Той бе поразен.

— Знаем, че те съществуват — каза Капуела.

Така беше по-лесно. Така ставаше по-лесно да говори за тях.

— Виждал ли си ги преди? — продължи той.

— Да.

— В спалнята ти в Ню Йорк. Знаем го, защото си казал на Шерил и си писал за това. Също и когато майка ти умряла. Но къде още?

— В тоалетната на летище „Кенеди“.

— Това ли предчувствие те спря да вземеш полета дотук?

— Да.

— Предупредиха те, че самолетът може да катастрофира?

— Така го разбрах.

— Защо не ни каза по-рано за тях?

— Защото се страхувах.

— От тях или от нас?

— От това, което може да се случи. Вярвам, че те са предупреждение, знамение за смърт.

— Защо?

— Защото ги виждам само когато някой ще умре.

— Не е съвсем вярно. Когато си ги видял за пръв път в спалнята ти, никой не е умрял.

— Не, но ги видели на борда на МС Бьорнстьорн, когато умря стюардът.

— Видя ли ги току-що в градината?

— Да — каза Под неохотно. Като каза това, се почувства предател. Тези деца притежаваха някаква власт над него, не знаеше точно каква, но бяха в по-голяма степен част от него, отколкото всичко друго, което познаваше.

Капуела погледна към доктор Беркжик, която бе затворила очи от задоволство.

— Учудващо е какво могат да направят парите — каза Капуела. Забележката бе неудобно остра. — Сега, след като ни каза, че си ги виждал, можеш ли да ги опишеш?

Пол ги описа. Колкото повече говореше за тях, толкова по-виновен се чувстваше.

— Имаш ли представа кои са те?

Пол поклати глава.

Капуела обясни.

— Момичето е астрална проекция на Емма Дартсон, дъщеря на Сара Дартсон и внучка на Майкъл Дартсон. Момчето е астрална проекция на Адам Дартсон, синът на Майкъл Дартсон и Мелани

Форбс — жената, която ти видя до асансьора вчера сутринта и която те уплаши толкова много.

Пол се почувства като изстискан, хванат сякаш в една паяжина от имена и родственици, предци и потомци.

— По-малкото момче в действителност е доведен вуйчо на момичето, ако се замислиш. Бил е роден след Емма от една по-късна връзка. А Мелани Форбс убива Майкъл Дартсон като женски отровен паяк, след като е постигнала това, което иска — а то е да се сдобие с дете от мъж-медиум.

Шерил бе влязла тихо в стаята и седна зад Капуела на облегалката на канапето. И тримата го гледаха.

Капуела продължи:

— Децата са потенциално по-опасни за света дори и от теб, ако силата им попадне в лоши ръце. Ти си ясновидец, можеш да видиш миналото, бъдещето, можеш да практикуваш психометрия, скрити сили, които не застрашават живота на околните. Те обаче, като самата Мелани, притежават тези дарби плюс реалната кинетична мощ, която тя разви. Мелани Форбс прекъсна тока на цял Ню Йорк, уби твоя чичо, като стопи част от механизма на асансьора. Те сигурно могат да подпалят един град! Сега те са овладели и изкуството на астралната проекция, така че да не могат да бъдат заловени.

Капуела въздъхна дълбоко. Целта беше да накара Пол да се чувства предател на човечеството. И той наистина се чувстваше неловко.

— За щастие една от потенциалните ти възможности е да виждаш през маската, въпреки че не се проектираш астрално. Ти си единственото ни оръжие срещу Мелани Форбс, за която знаем, че е зла сила. Не ти казахме преди, защото не бяхме сигурни, но сега, изглежда, тя се опитва да те примамва чрез тях. Собствените ми усещания са, че се нуждае от енергията ти, за да помогне на тези деца да се откъснат от земята, така да се каже. Човешките същества са способни да напуснат собствените си тела, да се проектират на огромно разстояние и да добият отново същите форми някъде другаде. Юри Гелер го направи, въпреки че някой може да се присмива на преминаването му през плосък стъклен прозорец, но за да го направи, е трябвало да заеме отнякъде енергия. Като говорим за малките деца,

които имат по-малко собствени сили, възможно е те да се нуждаят от твоите, в частност, защото си им кръвен роднина.

Шерил го закара до летището на Ница да посрещне самолета на Кети от Лондон. Когато тя мина през митницата, изглеждайки дори по-хубава от това, което той си спомняше, те се прегърнаха и целунаха. Тя прегърна и целуна Шерил и бе изпълнена с почуда от слънцето, палмите и атмосферата на Лазурния бряг.

Когато преминаха портите на вилата, тя остана с отворена уста от цялото великолепие.

Първо влязоха във всекидневната, където тя се среща с Капуела, който ѝ отправи дълъг критичен поглед, явно одобрявайки видяното и причинявайки леко бодване на ревност в Пол. Той бе италианец и достатъчно изискан да очарова всяка жена на всяка възраст, въпреки своята пълнота. После ги оставиха сами и Пол я заведе в своя апартамент, защото бяха пригодили съседната на неговата стая за тяхна всекидневна и тяхно място за работа и отмора.

— Всичко това наше ли е?

— Спалнята, холът до нея и банята — гордо каза той.

Навсякъде беше приятно светло. Балконът, където тя мило го целуна, гледаше към парка.

— Липсваше ми, Пол. Бог ми е свидетел, наистина ми липсваше, но предполагам, че има да ти обяснявам много неща, преди да ми повярваш и ми се довериш.

Той сви рамене. Беше твърде доволен, че тя има желание да говори за миналото.

— Как вървят нещата? — попита тя.

— Мога да получа почти всичко, което искам, само като помоля. Има няколко ограничения, но в коя работа няма? Освен това работата, която вършим, е завладяваща.

— Разкажи ми всичко! Но може ли да поплувам? Басейнът е толкова съблазнителен.

Двамата взеха хавлиите си и слязоха надолу с асансьора и по стъпалата през всекидневната на терасата до басейна.

Седнаха, клатейки крака във водата, и той ѝ разказа за експериментите, на които го бяха подложили, за разговорите с

Капуела и доктор Беркжик, за договора, който бе подписал, и как Шерил се е погрижила за всичко в Ню Йорк, давайки под наем апартамента и изпращайки всичките му книги, които ще пристигнат всеки момент. Очакваше с нетърпение да види книгите си отново, а Капуела бе уредил един дърводелец да дойде и направи рафтове в „тяхната“ всекидневна специално за тяхно удобство. Беше мислил много за предложението за книжарницата — че не е съвсем искрено, че нищо, което Шерил каже или прави, не е съвсем искрено. Независимо дали това му харесваше или не, той така или иначе беше свързан с Фондацията.

Те се гмуркаха в басейна, плуваха под вода, срещаха се, целуваха се — млади влюбени, съзнаващи, че ги наблюдават, но и че ги закрилят. Ромео и Жулиета.

— Знаеш ли колко ми плащат, за да бъда с теб в този рай? — попита Кети, когато излязоха от басейна и легнаха на слънце.

— Не.

— Петстотин на седмица. Какво ще кажеш? И дори не ми е ясно какво очакват да правя.

— Да се грижиш за мен. Аз съм едно много важно, но слабоустойчиво същество. Понякога доста се обърквам, а така се губи време. Ще направя всичко да не ти е толкова лесно с мен, така че да не получиш чувство за вина от това, че не си изкарваш съвестно парите.

Шерил дойде при тях и преплува четири пъти басейна. После всички отидоха заедно на терасата и обядваха по бански костюми, като Капуела разпита Кети безпощадно и все пак внимателно за последната ѝ работа в НФГ.

Тя сияеше, знаеше отговорите на всички въпроси, не можеше да повярва на щастието си. Само в един момент се оказа изненадана, когато Пол я попита за Уайзър. Тя се поколеба, преди да каже каквото и да било, и Капуела и Шерил се смразиха.

— Виждала ли си го, върна ли се в Лондон? — попита Пол.

Тя отвори уста да каже нещо. Тримата бързо се спогледаха и после тя забързано отговори:

— Не, още е в Америка. — И замаскира очевидната си грешка, добавяйки: — Казват, че се отказал от сделката, която се опитвал да направи. Слуховете са, че НФГ наистина е получила евтино студиото

му и той не могъл да купи това, което искал в Щатите. Последното, което чух, е, че бил в Калифорния...

— Той ми харесва — каза Пол, издавайки тревогата си. — Той е луд, но ми харесва.

— Той е невежа — каза Капуела и избърса устните си, преди да отпие от изстуденото бяло вино. — Невежа и следователно опасен за теб, момчето ми.

След кафето всички отидоха в своите покои за традиционната почивка.

Пол се просна на леглото. Обичаше да усеща копринената покривка на леглото.

— Би ли отишла в леглото с Капуела? — попита той.

— О, да! Този мъж представлява нещо.

— Не разбирам какво толкова впечатляващо има в него.

— Очите му, ръцете му, елегантността му!

— Но той е дебел!

— Той притежава очарователния размах на средната възраст.

— Размаха на старостта.

— Ревнуваш ли? — попита Кети.

— Предпазлив съм.

Тя дойде при него в сухия си бански костюм и те легнаха в леглото, слънцето проникваше на черти през затворените капаци. Той откопча горницето на банския костюм и натискът на нейните млади гърди върху потъмнялата му кожа бе най-чувственото нещо, което бе преживявал.

Тя се притисна в него кротко, нежно и той свали бикините, а тя простря пръстите си между тях двамата, върху стомаха му, после ги прокара бавно надолу и го стисна силно, целувайки го страстно.

— Знаеш ли какво? — каза тя, поглеждайки внезапно към него. — Знаеш ли какво прави ЕСКА за служителките си? Дава им контрацептивни средства!

Той вдигна вежди. Предпочиташе да избягва медицинските разговори, когато бе романтично настроен.

— Тези корпорации са невероятни, те действително се грижат за хората. Сложиха ми това ново нещо, разработено от НФГ. Много по-малко е от спирала и по-безопасно от хапчета. Има нещо кварцово,

което пулсира, или нещо, което противодейства на биологичния ритъм.

— Действа ли?

— Е, не съм бременна.

— От колко време го имаш?

— Няколко седмици.

— Можеш ли да забременееш?

— О, Пол и... ще се изядеш от ревност заради мене... Аз съм предана на човека, с когото съм. Ако остана тук пет години, ще съм ти предана пет години, но случайните авантюри не пречат, нали?

— Не зная.

Физическото му желание бе станало толкова силно, че ревността, която би могъл да изпита в бъдеще, едва ли имаше значение. Не искаше тя да му липсва, ако си отиде. Това беше всичко. Не искаше да се разделя с нея.

Страстта му бе бърза. Бърза като четиридесет и три дни раздяла. И всеславна, с чувствени ракети и фойерверки, проправящи път през обсипаните със звезди развяващи се знамена. Той се почувства приятно изстискан и лежеше щастлив в изтощението си.

— Надявам се, че не си представяш, че мога да се задоволя с това изпълнение, господин С! — каза тя, продължавайки да се плъзга по него.

— Имам нужда от малка почивка — каза той, затваряйки очи и усмихвайки се доволно.

— Струва ми се, че на вас, мъжете, ви е доста трудно да скриете това, към което се стремите. Ако беше продължил още няколко секунди, щях да стана много подозрителна.

Лежаха, прегърнали се един друг, на райета от проникващото през капациите следобедно слънце, като двойка оплетени зебри.

— Какво всъщност стана с Карл? — попита Пол. — Мисля, че ти не поиска да кажеш, поколеба се за момент.

— Поколебах се, защото спях с него, Пол. Съжалявам. По-добре да знаеш. Това е всичко.

Тя му се усмихна.

— Преди да се съберем отново или след?

— Преди. Но това все още ме кара да се чувствам малко гадно. Въпреки че ти би трябвало да си свикнал вече с държанието ми.

Тя се освободи, коленичи на леглото до него и сложи пръст на устните си. После слезе много тихо от леглото, пресече стаята и взе чантата си от стола, намери молив и парче хартия и се върна в леглото. Докато пишеше нещо върху хартията, романтично каза:

— Смятам, че членът ти е станал по-голям, откакто се разделихме. Да не би доктор Беркжик да го упражнява, както и ума ти? — И му подаде бележката.

Той я взе и прочете.

Карл е мъртъв — стаята се подслушва — всички са ти врагове — не говори — ще ти разкажа всичко, когато е безопасно.

— Мислиш ли, че гърдите ми са станали по-големи? — попита тя със същия тон на гласа си, после му направи знак да каже нещо.

— Смятам, че си много по-красива. С тези къдрици косата ти ми харесва повече.

— Косата ми винаги е била къдрава.

— Имам предвид косата на главата ти.

Докато се прегръщаха, Кети пхна бележката в устата си и я сдъвка с известно отвращение. Телефонът иззвъня.

Беше доктор Беркжик.

— Закъснял си с десет минути за сеанса с мен. Ако ти е възможно да ми отделиш дори половин час този следобед, ще съм ти много благодарна.

Пол погледна Кети, неуверен дали не са били следени, дали огледалото на стената не е прозрачно, дали по картините няма шпионки, дали ще живеят в постоянна опасност.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Сеансът с доктор Беркжик бе скучен, проследиха детството му, училището, игрите, които играл, как използвал карти за тарот, за да впечатли приятелите си, как гледал на ръка и резултатите.

— Днес не се концентрираш, Пол, не разбирам защо — укори го докторката. — Може би ще бъде по-добре да отидеш при твоята млада госпожица и да удовлетвориш каквито нужди има за удовлетворяване, защото не си ми полезен в сегашното си състояние.

Той си отиде, усмихнат и щастлив. Неговото „сегашно състояние“ бе много по-малко свързано с Кети, отколкото с мисълта за бележката, която му бе написала.

Стаята му се подслушваше, разговорът им се записваше, имаха извинение да го направят, дори имаха неговото разрешение, но това, което тя не искаше те да чуят, нямаше нищо общо с експериментите.

След „семейната“ вечеря с Капуела и Шерил, доктор Беркжик и Кети той отиде до басейна в тъмното с Кети и се канеше да я попита отново за Карл, когато тя предугади въпроса му и стисна силно ръката му. Така че той не каза нищо, разбирайки, че тя явно знае много повече, отколкото може да каже.

Не успяха да се отдалечат от къщата или от градината до следващия следобед, когато той небрежно уведоми доктор Беркжик, че смята да заведе Кети до морето.

Кети реши, че е безопасно да говори чак когато стигнаха до скалите, издадени напред от каменистия бряг при Крос Дьо Кан.

— Ти нямаш представа какво става, Пол, нямаш представа в какво си се замесил. В центъра си на борба за надмощие. ЕСКА, както всички международни корпорации, е тясно свързана с политиката и разбира, че ако използва хора с психическа сила, ще вземе надмощие над конкурентите си.

Пол гледаше морето. Кристалночистата вода се плискаше леко в скалите, в пауновосини и зелени нюанси на дълбините, само на

няколко крачки навътре. Това, което казваше Кети, бе далеч от него, както и всичко останало.

— ЕСКА, чрез Капуела, иска да залови тези деца.

Това беше нещо по-интересно.

— Ти знаеш ли за децата? — изненадано каза той.

— Зная всичко, което има за знаене. Мелани Форбс е изчезнала безследно, докато е била бременна с Адам, вземайки Емма със себе си. Научила ги е да практикуват астралната проекция, а след това сигурно ще им помогне да развият кинетична сила. Тези деца са опасни в ръцете на Мелани, но под контрола на ЕСКА ще бъдат смъртоносни. Капуела те използва да ги открие.

— Каква в същност е тази Мелани?

— Тя е медиум. Преди години, когато Капуела създаде Фондацията, той събрал заедно потомците на психически ориентирани исторически фигури — Макиавели, неговия собствен праотец, Распутин, Калиостро, Коперник. Идеята му била да събере тези семейства в усилията си да произведе суперпсихично същество. Мелани Форбс, потомък на американско семейство ясновидци, била единствената жена с голяма сила в групата. Тя следователно имала възможност да избира от кого да има дете. Отказала на всички от Фондацията и поела риска да намери Майкъл Дартсон, да забременее от него и след това да го убие.

— Защо?

— Никой не знае със сигурност. Може той е заплашвал живота ѝ. Станала голяма приятелка с дъщеря му, която родила Емма и после починала. Една от теориите е, че двете планирали да встанат срещу надмощието на мъжете в психическите области. Точно тогава Женското движение се засилваше. Сара била надарена като теб.

— Откъде знаеш всичко това?

— Татко имаше фотокопия от докладите на Капуела. Той беше заклет експерт-счетоводител, работеше за НФГ и в началото се занимаваше с преговорите по финансирането на Фондацията от ЕСКА.

— И как така и ти се намеси?

— Работех за него.

— Да ме шпионираш?

— Така мисля, въпреки че по онова време не знаех. Бях на кораба да те следя, но не разбихах истинската причина. Той ми каза, че кандидатстваш за работа в ЕСКА и искат да те проверят. Разбира се, не ми дойде наум, че татко може да ме лъже.

— И така, какво стана с Карл?

— Той падна от върха на сградата на НФГ. Приемат го за самоубийство.

Значи тогава беше видял Карл. Беше преживял смъртта на Карл, когато се върна в апартамента.

— Халюциногенен наркотик, като баща ти?

Кети не отговори, а се загледа в морето.

— Карл не трябваше да се замесва — каза след малко тя. — По някакъв начин той е открил, че ЕСКА те държи под наблюдение, и разбрал, че си важен за тях и защо. Опитал се да ти даде гласност, като разкаже на света за твоето предсказание за Стоунхендж, но не се е съобразил с техните връзки. ЕСКА потули работата и го накара да замлъкне.

— Защо убиха баща ти?

— Той знаеше за съществуването на децата и за техните възможности. Те са свръхсекретни. Всички бяхме подведени да вярваме, че космосът е следващото голямо благо след овладяването и притежаването на енергията, Пол, но не е така. Голямото благо е това, което се намира в нас, възможността да развием нашите екстрасензорни възприятия. ЕСКА знае това, както знаят и петролните компании, и всички силни на деня.

Пол продължаваше да се взира в морето. Ослепителното отражение на бялото слънце огряваше вълните на огромния син океан, който се простираше, докдето стигаше погледът му.

На съседната скала имаше един рибар, седящ на брезентово сгъваемо столче и наблюдаващ корковата тапа някъде надалече във водата. Какво знаеше той за ЕСКА, Капуела, Мелани Форбс или за децата. И защо децата го посещаваха често?

— Когато вземат от теб каквото искат, Пол, и двамата ще бъдем в опасност.

И сякаш усетила нещо, Кети се извърна към брега и погледна към пътя, близо до тях.

— Откога стои там онзи фургон Ситроен?

Пол погледна към фургона, една безлична синя машина с местен номер.

— Не зная, защо?

— Напоследък станах подозрителна. Представям си микрофончета навсякъде. Не мисля, че моят собствен живот ми принадлежи.

— Мислиш, че там има някакво звукоулавящо устройство, за да ни подслушват?

— Спукана ни е работата, ако е така. Или поне моята.

Пол протегна ръка, пое нейната и я стисна.

Докато може да бъде с нея, близо до нея, не го беше грижа за нищо друго. Не можеше да ѝ го каже, защото тя беше на друго ниво, бореше се с „тях“. Обаче той беше егоист. Бяха го успокоили с един приятен начин на живот, където бе скрит от всяко зло, и искаше това да продължава вечно.

Погледна часовника си — беше почти обяд и трябваше да тръгват.

— Мислил ли си някога за бягство? — попита Кети, докато вървяха по неудобните камъчета към пътя.

— Да избягам от какво?

— От вилата, от Капуела.

— Не се чувствам затворен.

— Следят те през цялото време, Пол. Дори чувствам, че разговорът ни се подслушва.

— Не си ли прекалено чувствителна?

— Може би. Но би ли опитал нещо с мен.

— Да.

— Когато ти кажа да побегнеш по онази странична улица, побегни като луд. Дадено?

— Както искаш.

Харесваше детинското в характера ѝ, абсурдното. Обичаше това.

— Тръгвай! — извика тя.

Те се надбягваха по страничната улица, той водеше с два-три метра, защото нея я спираха сандалите.

Тя падна задъхана в ръцете му, после го бутна до стената зад един телеграфен стълб.

— Сега гледай.

Безличният фургон префуча до края на улицата, спря рязко и две лица погледнаха към тях. Разбирайки, че е бил подведен, шофьорът освободи спирачката и потегли.

— Те някак си ни чуват — каза Кети. — В момента чуват какво казвам. Много ме е страх.

Тя се хвана за ръката на Пол, стисна здраво дланта му. Лицето ѝ пребледня, устните ѝ се стиснаха, очите ѝ се изпълниха със сълзи на страх.

— Какво искаш да направя?

— Може би ще ми позволят да говоря с тях, преди да направят нещо.

— Какво да направят?

— О, просто ще ме убият, Пол, ще ме елиминират, защото зная твърде много.

— Ако го направят, аз...

Тя сложи ръка на устните му.

— Отсега нататък, ако не сме сигурни, че е безопасно, няма да говорим.

И тя смело тръгна по алеята, преведе го през градския търговски център до Авеню де Колет, което водеше към входа на Вила де палмие.

Капуела имаше гости за вечеря — невинни хора, които нямаха представа какво става в къщата, но си въобразяваха, че Капуела се занимава с история на изкуствата и Пол и Кети са двама от неговите ученици. Разговаряха за Реноар, как Кан се е променил с годините, как Ривиерата и Лазурният бряг са се променили, за модерното изкуство, за окачените по стените модерни картини от един американски художник на име Раулк, който намерил смъртта си в планината по време на гръмотевична буря, опитвайки се да нарисува точно това на платното си — планинска буря.

По време на вечерята Пол забеляза, че Кети се замисли за нещо, което нямаше връзка с разговора. Изведнъж стана неспокойна, дори се изчерви.

Когато всички отидоха във всекидневната за кафето и ликьорите, тя се извини и се качи горе.

След като не слезе пак след двадесетина минути, той също се извини и побягна нагоре по стълбите да разбере дали не ѝ е лошо. Намери я в банята, гола от кръста надолу, разглеждаше се в огледалото.

— Какво има?

— Били сме подслушвани, Пол. През цялото време са ни подслушвали. Чули са всичко, дори когато бяхме на брега. Слушат ни и сега, предполагам. Но познай как. Само опитай!

Сега той осъзна, че тя се тресе от яд. Яд, който, изглежда, произтичаше от възмущение.

— Не зная — каза той.

Тя посочи между краката си.

— Проклетият контрацептив. Това е микрофон.

— Как разбра?

— Вибрираше по време на вечерята. Случвало се е и преди. Не съм мислила за това, но е някакво хитро устройство, изобретено от ЕСКА.

Тя се обърна с гръб към него.

— Добре, ЕСКА, мили каза тя през стиснати зъби. — Ще извадя това нещо!

Дръпна роклята си нагоре, свали я и отиде в спалнята.

— Може да се наложи да ми помогнеш. Имаме ли дълги пинсети, игла за плетене или нещо подобно? Един Господ знае как ще го извадя.

— Доктор Беркжик може да има...

— Пол, не можем да я питаме! Тя сигурно е измислила проклетото нещо. Въпреки че досега сигурно знаят, че сме разбрали за малкото им изобретение. Нашият разговор сигурно е записан на три места и е изпратен в Америка по спътник. Господи, тези копелета наистина са способни на всякакви низости!

И съвсем неочаквано тя грабна ръката му и я стисна много силно, панически.

— Става горещо. Там става горещо, Пол!

И лицето ѝ се промени съвсем внезапно, зачерви се, извика, после се сви от болка. Хвана се между краката, сви се и падна на колене.

— О, Господи, Пол, боли ме!

Устата ѝ се отвори, опитваше се да поеме въздух, сякаш имаше епилептичен припадък, като прободена се затъркаля по килима, въртеше се, извиваше се, поемаше тежестта на тялото си на раменете си, на петите си, протягаше ръце с изпънати длани и пръсти, драскаше с нокти по пода.

Въртя се няколко секунди, падна тежко настрани, погледна го с изцъклени, ужасени очи, опитваше се да помръдне парализираните си устни.

— Разрушава... — прошепна тя с голямо усилие.

Сгърчи се един-два пъти като откъснато пипало на паяк и Пол видя кръвта, която се стичаше по краката ѝ.

— Кети?

Кръвта пулсираше навън и постепенно попиваше в килима.

— Кети?

Обърна лицето ѝ към своето.

Очите ѝ гледаха право нагоре, неподвижни.

Тя беше мъртва.

Обезумял, Пол отвори вратата и изпищя за помощ.

Това не беше писък, беше рев и пет души дотичаха при него от различни посоки — двама слуги, Шерил, Капуела и доктор Беркжик.

Изгубил самообладание, Пол хвана Капуела за реверите и изкрещя в лицето му. Доктор Беркжик го обърна към себе си и го удари по лицето.

— Децата са направили това! — каза Капуела, възвръщайки бързо спокойствието си. — Децата са я убили, както убиха Ларс на кораба. По същия начин!

Пол бе изцеден.

Не знаеше на какво да вярва, на всеки ъгъл, на всеки завой, зад всеки хълм гледката се променяше, ставаше по-страшна, по-обвързана с неща, които не разбираше.

— Децата са тотално манипулирани от Мелани Форбс, Пол. Тя им казва да убиват и те убиват. Сега знаем, че работят от своето „проектирано“ състояние само защото използват нейната енергия. Тя не може да продължава да им дава от енергията си. Трябва да получи помощ от друг източник. Този друг източник си ти! Тя елиминира всеки, който застане между теб и нейната цел. Сега всички сме в опасност!

Когато доктор Беркжик и Шерил с двамата слуги влязоха в спалнята да се погрижат за Кети и затвориха вратата пред лицето му, Капуела нежно поведе Пол надолу по мраморното стълбище, към уединението на кабинета.

— Децата, Пол, са особено деликатни същества, невероятно интелигенти, прищявка не на природата, а на свръхприродата. При различните случаи, когато си ги виждал, забеляза ли височината им?

Пол не разбираше какво иска да каже той. Въпреки че слушаше, съзнаваше освен това, че чувствата му са разстроени, че веднъж останал сам, ще бъде много самотен, защото Кети бе мъртва.

— Забелязал ли си с всеки следващ път, когато ги виждаш, да стават по-високи?

— Да... — каза Пол.

— На каква възраст мислиш, че са те? Пет, шест, осем, девет години?

— Там някъде.

— И двете са родени преди три години. Физически са още деца, но проекцията им расте три до четири пъти по-бързо от нормалното. След четиринадесет години те ще бъдат по-възрастни от теб и с помощта на Мелани ще се окажат сериозна заплаха за сигурността на света. Можеш ли да си представиш как биха реагирали хората на деца, които могат да се проектират астрално през цели континенти и изглеждат три пъти по-големи от истинската си възраст, после се връщат във физически детските си тела, но все пак с ума на възрастни.

Гледаше как Капуела му налива силно бренди, пое чашата, която му подаде, и се опита да се успокои.

— Смъртта на Кети е само начало, Пол. Освен ако не положиш усилие да разбереш опасността, в която се намираме, и не ни помогнеш.

Съзнателно не му оставяха време да мисли за Кети. Отнесоха тялото ѝ от стаята в гардеробната на долния етаж.

Капуела свика събрание във всекидневната, да обсъдят с Шерил и доктор Беркжик каква ще е следващата стъпка. Можеше да отидат в Мейсдън, в Австралия и да се свържат с децата в убежището чрез Пол, въпреки че нямаше причина да смятат, че децата се намират там.

Можеше да се решат на пътешествие до Бермудския триъгълник, където Капуела бе сигурен, че ще открият по-нататъшна информация за доказване на теорията му. Можеха също така да опитат с нова тактика и да оставят Пол да пътува сам, наистина сам за няколко дни, и да видят дали децата ще му се покажат.

Дали Мелани знаеше за плановете им във вилата? Дали не ги следи? Знаеше се, че Мелани може да чете мисли. Трябваше да са внимателни и да не попаднат в някой очевиден капан. Пол бе много уязвим и не притежаваше каквато и да било психическа защита. Не можеше и да преценява преживяното в минало, сегашно или бъдеще време, определено не можеше да се изправи срещу кинетичните сили на Мелани.

— Какви са в действителност кинетичните сили на Мелани? — попита Пол.

Отвърна му Шерил:

— Електромагнитни явления, характеризиращи се с топлинни лъчи, насочени към дадена цел. Не се виждат, очите ѝ не святкат и оттам не изскачат лазерни лъчи. Може да седи тук пред теб, да се концентрира примерно в кухненския хладилник и той ще спре да работи или ще прегрее. Тя може да повреди всяка машина. Сигурно може да разруши системите на един самолет и да причини катастрофата му, но за щастие трябва и тя самата да бъде в самолета, за да е достатъчно близо до неговите двигатели.

Доктор Беркжик предположи, че може би прекалено рано бе натиснат бутон за тревога и Пол няма да има време да се развие.

— Няма ли да е по-добре да продължим с експериментите, които сме започнали, и да установим в какво Пол е най-силен? Дори да ускорим работите, като го заведем в Монпелие, където е учил Нострадамус, и след това в Париж, където е живял и умрял, за да може директно да приеме следите от страх от своя прародител?

Капуела се колебаеше.

— Кети Мороу е мъртва, Мелани я уби, не се съмнявам. Това означава, че тя действа в нашия кръг, във вилата. Страхувам се за безопасността на Пол и всъщност за всички ни.

— Смяташ ли, че е време да поискаме помощ? — попита доктор Беркжик.

— От кого?

— От Обединените нации, от парламента на Съединените щати и двете са повече от ЕСКА.

Пол изглеждаше поразен.

— Не се изненадвай толкова, Пол — каза Капуела. — Тук не се играят игрички, в центъра сме на много опасно и засилващо се движение. Позволи ми да ти прочета нещо...

Капуела излезе за момент от всекидневната, отиде до кабинета си и се върна с една бяла книга. Прелисти няколко страници и зачете:

— Това е една реч, произнесена на 7 октомври 1975 година от д-р Ерик Гейри, министър-председателя на Гренада, на тридесетата сесия на ООН. „Дойде времето Организацията на обединените нации сериозно да помисли за създаването на съответен отдел или агенция, посветена на психичните изследвания, невежеството на човека спрямо някои страни на неговото обкръжение и най-вече спрямо неговото езотерично или вътрешно аз и различните необясними явления, които продължават да объркват дори най-напредничавите клонове на науката. Бермудският триъгълник е един пример. Знанията, до които може да стигне човекът чрез психическите изследвания, биха могли да го направят господар на себе си и обстоятелствата, а не предмет и в някои случаи слуга.“

— Това е от ноември 1975 година, когато ЕСКА се обърна към мен с предложение да инжектират пари в моята идея за Фондацията. Бяха по-бързи от другите корпорации и взеха на сериозно речта на д-р Гейри. Към 1977 година бях събрал заедно няколко важни психични хора, включително Мелани Форбс. После всички загубиха интерес, световният икономически упадък накара финансистите да погледнат в балансите си, но аз продължих. Фондацията се разпадна. Григорий Григориев се върна в Русия. Мелани започна да преследва Дартсон. И ти знаеш останалото.

— Какво беше участието на Григорий Григориев в изследванията? — попита Пол.

— Той усъвършенстваше астралната проекция. Майка му твърдеше, че е потомък на Распутин и че е наследила някои от така наречените „магически“ сили. Аз лично я видях, когато беше стара, да напуска тялото си. И беше видяна от надеждни свидетели да се появява гола в една баня на около двадесет и пет мили разстояние само след няколко минути. Мелани Форбс твърдеше, че е

усъвършенствала астралната проекция до такава степен, че може да Пресече Атлантическия океан с астралното си тяло и да се обади на някого по телефона в Ню Йорк от Франция броени минути след като е напуснала Ню Йорк. Но и това е непозната за нас област, в която трябва да работим най-усилено. Хората, които се проектират астрално, не могат да го правят без енергия. За къси разстояния може да се използват ресурсите на тялото, ала за пътуване на дълги разстояния, както правят децата, трябва да има нещо като база за презареждане. Вярвам, без да имам доказателства, че на тази земя съществуват такива бази за презареждане със сигурност в Триъгълника, може би до Мачу Пикчу, в Хималаите и, както изглежда, в Мейсдън — Австралия.

Пол седеше и гледаше към всички, усещайки удобството на канапето, спокойствието на стаята. Ето как се обсъждаха най-важните световни решения. Бе чел достатъчно исторически биографии, за да знае, че никога нищо не бе свършено в паника или на бойното поле. Рузвелт, братята Кенеди, Чърчил не са изпадали в паника, когато са действали. Световната петролна криза не се обсъждаше под душ от черен петрол, драматично бликащ от нов кладенец. Станало е като сега, с кафе и бренди в ръка, всичко с големи удобства, в обкръжение от скъпи, антикварни предмети, картини, към които да гледат по стените, дори лека музика за фон. Трудно бе да се осъзнае, че се говори за толкова важни неща. Дори още по-трудно бе да прецени собствената си роля в цялата работа.

— Утре смятам да се свържа с Григориев. Може той да е отговорът на всичко това — каза Капуела. — Ако на Пол могат да му кажат как да се проектира астрално, тогава може би ще получим отговора. Сега мисля да си лягаме и да поспим малко.

Пол, разбира се, не можа да заспи. Беше сам за пръв път, откакто Кети бе умряла. Господи, колко нечувствителни бяха хората, с които беше! Нуждаеше се от Кети, нуждаеше се от нейното доверие, нейната любов, нуждаеше се от някой да уталожи страховете му от целия ужас на случилото се и от всичко, което тя му каза. Тази чудовищна жена Мелани, която се приближаваше до него! Карл убит, бащата на Кети убит, психическата война в своя начален стадий. Чувстваше се тотално объркан. Беше загубил един приятел, една любима, преди любовта им

да бъде изпитана. Сега чувстваше ярост и омраза към непознатото, внезапен подтик да отмъсти за нейната смърт.

Тогава усети миризма на изгоряло.

Седна в леглото.

В края на леглото видя децата.

Този път момчето стоеше малко зад момичето, докато тя се взираше настойчиво в Пол.

За първи път Пол ги огледа добре. Отблъскваше го това, че вижда през полупрозрачните им кожи, които бяха сиво-розови, и под тях можеше да види сърцата и белите дробове, червата, вените, мускулите, сенките на костите под лицето. Когато се движеха, плътта им потрепваше като бяло желе. Миризмата им бе силна, толкова силна, че той се изплаши другите в къщата да не я надушат.

Момичето вдигна ръце и на езика на глухонемите започна да му предава посланието.

Той бе научил езика на глухонемите в училище от другите деца, използваша го за код по време на изпити или когато се съюзяваха срещу някой субект. Беше нещо, което се помнеше, като морзовата азбука или сигнализирането със семафор.

Изпънати палец, показалец и среден пръст на лявата ръка — К.

Четири пръста, свити върху палеца — Е.

Четири пръста свити и палецът, пхнат между показалеца и средния пръст — Т.

Изпънато кутре и палецът, поставен върху свитите останали три пръста — И.

Разбра... КЕТИ.

После момиченцето поклати глава, сочейки между краката си. Повтори това действие няколко пъти, сложи ръка на сърцето си и се изви като от спазми, както бе станало с Кети. После посочи към вратата и надолу, отново към вратата и надолу, като през цялото време не отклоняваше поглед от него, питайки го дали разбира съобщението.

Той сви рамене, не беше сигурен.

Тя докосна устните си, мърдаше, ги, сякаш говори, и посочи към него.

— Искаш да говоря ли?

Тя кимна.

— Разбрах Кети. Нещо във връзка с Кети, нейната смърт?

Момиченцето кимна, размаха ръце и пръсти и без да се срамува, отново сложи пръст между краката си и яростно поклати глава.

— Убита е от контрацептивното устройство? — каза Пол.

Момичето кимна за потвърждение.

— Мелани не я е убила, нито вие?

Момичето поклати глава, момчето поклати глава. И двамата посочиха към вратата и надолу.

— Да отида и проверя? — предложи Пол.

Двамата кимнаха, после посочиха към книгите до леглото му и настояха да вземе една от тях.

Той започна да ги посочва последователно една след друга. Те поклащаха глави, докато не стигна до тази, която искаха. „Флоренция през Ренесанса 1464–1534“.

Той я измъкна. Момичето вдигна пръстите на двете си ръце. ДЕСЕТ. Отново, ДВАДЕСЕТ. Отново, ТРИДЕСЕТ. Отново, ЧЕТИРИДЕСЕТ. После ТРИ.

Четиридесет и три.

— Страница четиридесет и трета?

Тя кимна.

Той намери страницата и зачете бързо.

Беше за селското стопанство, за собствениците на земя и феодалните взаимоотношения. Бяха споменати безброй много имена. Това ли искаше тя, имена? Имена на места?

Той ги прочете, поглеждайки към нея след всяко.

— Генуа, Алберга, Савона, Чинкуетере, Монеля, Сестри, Леванте, Рапало, Пинтромели...?

Тя бързо кимна.

— Пинтромели?

Тогава му обясни със знаци, че може да ги открие там. Пинтромели, северно от Флоренция. Значи там живееха.

Чувайки стъпки отвън по коридора, той изгаси светлината и за свое учудване видя, че децата излъчват светлина. Бяха фосфоресциращи.

Те изчезнаха бавно, много бавно, почти угаснаха като свещ. И когато си отидоха, миризмата също изчезна.

Стъпките продължиха нататък. Един от слугите. Пол се беше научил да разпознава стъпките. Една врата се затвори. Къщата утихна.

Той легна обратно на леглото в тъмното и след дълъг размисъл върху изминалите събития стигна до решение. Може би първото важно решение, което вземаше.

Чувстваше се спокоен с децата, чувстваше, че са му приятели. Можеше да им вярва. Въпреки всичко казано срещу Мелани, предупреждението, че тя иска да го залови, чувстваше, че децата са по-верни от всеки друг.

Щеше да провери смъртта на Кети. Щеше да разбере кой казва истината и ако децата го предпазваха, което, изглежда, правеха, ще замине за Пинтромели, както го помолиха.

Лежеше тихо в тъмното, разбирайки, че стаята сигурно се подслушва, че някъде из дебрите на къщата някой, когото никога не е виждал, може би записва всяко негово движение, всеки звук, че еднопосочният му разговор с децата вероятно е бил записан. Но може би времето е на негова страна, защото записите ще бъдат прослушани от Капуела чак сутринта и дори тогава може да бъдат посрещнати като думи, казани насън.

Припомни си някои прочетени книги, истински истории за избягали военнопленници, припомни си, че успяваха да избягат тези, които действаха спонтанно, когато им се отдаде случай. Тези, които планираха дълго, се изнервяха с приближаването на времето за бягство и се проваляха, докато онези, които действаха на момента, събираха необходимия адреналин и разполагаха с нужната енергия и ум да избягат. Ще действа сега, докато къщата спи. Ще слезе долу да намери тялото на Кети и да провери как е умряла.

Облече се и като презастраховка пхна паспорта и парите си в задния си джоб, както при бягството от хотел „Бамбър“ в Лондон. С боси крака, носейки мокасините си в ръка, внимателно отвори вратата и излезе на пръсти в коридора.

Нощната тишина се нарушаваше само от хъркането на Капуела, което не означаваше, че Шерил, доктор Беркжик или слугите са заспали.

Слезе по главното стълбище, благодарен, че стъпалата са мраморни, а не от дърво, което можеше да скърца. В такава къща можеше да се разхождаш през нощта колкото си искаш, без да събудиш никого. Бързо отиде в кухнята. Да надникне в килера бе

добро извинение, че е извън стаята си. Не бе ял добре и щеше да бъде естествено сега да е гладен.

Изчака в мрака за шумове.

Нищо.

Беше стигнал дотук, без да вдигне шум.

Сложи си обувките.

Кети, знаеше, бе поставена в гардеробната. Ако светнеше лампите, те щяха да осветят градината и да се видят от горния етаж. Трябваше да вземе свещ.

Върна се до всекидневната, взе една свещ от свещниците на камината и запалката от масата и се отпрати към гардеробната. В тъмното той знаеше, че тя е там, защото миришеше на медицински спирт.

Сложи свещта на ръба на мивката и я запали.

На очите му, привикнали към тъмнината, пламъкът се стори много ярък.

Кети бе просната на три събрани маси и покрита с чаршаф.

Той го дръпна.

Лицето ѝ беше много красиво сега. Спокойно, леко стегнато около устните, но нямаше нищо страшно, както бе очаквал. Бавно свали чаршафа от нея.

Беше съблечена, изчистена, ръцете ѝ бяха скръстени на гърдите. Ниско на корема имаше превръзка. Той хвана края на превръзката и бавно я отлепи. Беше правен разрез, по който още имаше кръв. И да е имало някаво устройство, беше махнато. Ако бе умряла от свръхсила, както Ларс, нямаше откъде да разбере. Въпросът оставаше открит.

Тогаваше се сепна от прещракването на метал при отваряне на вратата. Не бе сигурен къде. Изгаси свещта, прояви здрав разум, прибра свещта и запалката за маса и се вмъкна в тоалетната.

Знаеше, че мирише на свещ, това издаваше, но затаи дъх и в коридора се светна.

— Тук е.

Шерил говореше. С един или двама души?

Вратата се отвори. Нахлу светлина.

— Някой е бил тук! Боже Господи!

Забързани стъпки, силен шум от токчета по мраморния под в коридора.

Пол отвори вратата на тоалетната и се огледа. Нямаше никой. Придружителите на Шерил, които и да бяха, я бяха последвали.

Той се втурна от гардеробната в коридора, усети свеж въздух от отворената врата до себе си вдясно, която водеше навън от едната страна на къщата — входа за продукти. Не се замисли, побягна навън в нощта и видя фургона Ситроен в двора, задната врата беше отворена.

Не спря да помисли. Всичко беше на негова страна. Бяха дошли да вземат тялото на Кети, портите вероятно са отворени. Ще рискува.

Седна на мястото на шофьора, опипа в тъмното за ключовете, намери ги под кормилото. Завъртя ключа. Таблото светна. Завъртя още малко ключа, двигателят заработи шумно. Натисна амбреажа, включи на скорост, отпусна амбреажа и потегли напред.

Натисна малко повече газта и излезе през арката на алеята отпред. Чакълът хрущеше шумно, но машината мъркаше послушно. Засили скоростта, видя портата пред себе си в тъмното, заопипва наоколо за копчето на фаровете, неволно натисна чистачките, мигачите, сега фаровете блеснаха и той натисна още с крак.

Беше навън. Наляво след вратите, надолу по неравния тесен път, малък завой и отново завой, който взе твърде бързо. На кръстопътя зави наляво, по главното шосе. Тогава се сети, че задните врати се тряскаха отворени. Полицията можеше да го спре. Беше много подозрително. Не можеше да рискува.

Спря, изскочи навън, затръшна вратите и погледна нагоре по хълма към къщата. Грееше от светлини. Не след дълго щяха да го подгонят. Влезе обратно в колата, чувствайки се на по-сигурно място, и подкара бързо. Пътят беше лек, пуст, само една кола идваше насреща.

Пое пътя към Ница. Ще се отправи към Италия. Ще стигне колкото може по-близо до границата, после ще остави колата и ще пресече пеш границата.

Беше сам на шосето, нищо не го заплашваше в страничното огледало. Щяха да се обадят в полицията, да обяснят, че колата е открадната. Той бе уязвим, лесно можеше да бъде разпознат. Тогава пред себе си видя отклонението за летището. Зави натам, завъртайки бясно колата надолу към подлеза.

Хора, служители, коли, движение, шум. Намираше се в средата на забързана цивилизация, където колата нямаше да се забележи. Спря

пред ПРИСТИГАЩИ. Имаше един служител от летището или може би портиер? Оказа се портиер, който го погледна без всякакъв интерес.

Пол извади ключовете, остави страничните светлини запалени, излезе и влезе в сградата за пристигащи пътници, за да не буди подозрение.

Беше тихо, няколко души пиеха на бара, няколко пътници чакаха полета си. Той заобиколи затворените бутици, книжарницата, разните будки, после излезе през вратите към ЗАМИНАВАЩИ, хвърляйки поглед да види дали портиерът не го наблюдава. Портиерът го нямаше.

Искаше му се да се затича, но тръгна спокойно, бавно, с ръце в джобовете. Слава Богу, че нощта бе топла и така небрежното му облекло изглеждаше нормално.

Тръгна по пътя около групата палми, осветените ивици с цветя. Пресече пътя, за да отиде в сенките, премина през един тунел за пешеходци, изкачи няколко стъпала, но се намери в заграден паркинг. Беше високо като наблюдателница. Можеше да види цялата сграда на летището, паркирания фургон, на който никой не обръщаше внимание. Тогава видя редицата от таксите, паркирани недалеч зад него.

Да рискува ли?

Върна се по стъпките си обратно през тунела. Пресече пътя. Отиде до първото такси.

— Монте Карло, ако обичате.

— Да, господине.

Мъжът се облегна назад през седалката си и отвори задната врата. Пол се вмъкна в безопасността и удобството на топлата кожа, смъкна се надолу и зачака увеличаването на разстоянието между себе си и вилата и всички в нея, на които не вярваше.

На излизане от летището се разминаха с две коли, в нито една от които не видя Шерил или някой, когото познаваше. Надолу през подлеза и после към магистралата, на изток по крайбрежния път за Ница, Промнад дез Англе, след това над морето, Вилфранш, Кап Фера. Броячът тиктакаше, той имаше точно двеста франка, може би толкова щеше да му струва.

Колата пътуваше по един висок път с надвиснали борове, покрай осветеното от луната море долу отдясно и великолепни вили зад

каменни стени и огради. Колко ли от тях криеха психични фондации, запита се той. Заизкачваха един стръмен хълм, когато фаровете на таксито премигнаха и изгаснаха и моторът замря.

Шофьорът се учуди, изруга, дръпна спирачката. Опита стартера, електрическата инсталация не работеше. Не можеше да повярва.

Той извади едно фенерче от жабката в колата, излезе, отвори капака и погледна вътре.

Пол не помръдна. Никак не разбираше от двигатели.

— Извинете, мосю... повреда в електрическата система... не разбирам...

Пол разбираше още по-малко.

Шофьорът се върна към дълбините на двигателя и започна да рови там, а Пол затвори очи и се отпусна, вярвайки в способността на човека да се справи с повреда.

Тогава чу женски глас.

— Мога ли да ви помогна, мосю?

Вдигна поглед. Беше млада, много женствена, с нежни черти, невероятно бледа кожа и червеникава коса. Всичко това той по-скоро почувства, отколкото видя, защото бе тъмно.

Беше Мелани Форбс.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Появяването ѝ го впечатли силно. Той се изправи в седалката, после отвори вратата и излезе.

— Здравей, Пол — каза тя с тих, дълбок глас.

Беше жената, която видя до асансьорната шахта във вилата, но сега бе по-слаба, дори красива.

Инстинктивно протегна ръка да я докосне.

— О, истинска съм, Пол. Истинската аз. Колата ми се намира по-нагоре по пътя. Дано ми вярваш дотолкова, че да ми позволиш да ти помогна. — Тя се усмихна обезоръжаващо, после насочи вниманието си към мотора на таксито.

— Мисля, че е това... — каза тя и докосна съединителната кутия. Фаровете светнаха моментално.

— Гледай ти! — И шофьорът влезе в колата и запали мотора.

— Това е наистина много странно. Мерси, ъ-ъ, мадмоазел, това... това е смешно...

Тя се усмихваше още известно време и предложи на Пол да плати за таксито. Шофьорът прие една символична такса и Мелани обхвана с ръка раменете на Пол и го поведе към едно малко рено, паркирано по-нататък.

— Къде ме водиш? — попита той.

— Знаеш вече. Ако размислиш малко, ще знаеш много повече, без да питаш. Просто приеми факта, че първите ти интуитивни догадки, тези, за които почти не е нужно съсредоточаване, са винаги верни. Ти подозираше Капуела и Шерил Лидман и беше прав. Подозираше, че са виновни за смъртта на Кети, и беше прав. Отиваме в Пинтромели, за където сме тръгнали.

— А децата там ли са?

— Разбира се.

— Как разбра, ме ще бъда на пътя? На този път.

— Този е единственият възможен път към границата.

— Откъде разбра, че ще тръгна тази нощ?

— Не знаех, чаках повече от дванадесет часа.

Стигнаха до реното. Тя влезе, отключи другата врата и той седна до нея.

— Ти ли спря таксито? Ти ли причини електрическата повреда?

— Да.

— Как разбра, че съм вътре?

— Налучках, Пол. Ако искаш да знаеш, днес спрях седем коли на този път по погрешка. Не съм идеална.

Караше бързо по пътя, седейки изправена. Стискаше кормилото с протегнати напред ръце.

Харесваше му.

И беше много благодарен, че му харесва.

— Бил ли си в Италия преди? — попита тя.

— Не знаеш ли? — насмешливо попита той. Усещаше, че може да я подразни.

— Не. Няма особено значение къде си бил. За теб зная само, че си незаконният син на Чарлс Дартсон, че приличаш малко на Майкъл и че Капуела те е счел за достатъчно важен, за да скрие зад ЕСКА интереса си към теб.

Отпред се разкри един красив залив, осветен от сливащите се светлини на група високи сгради, и той разбра, че са стигнали Монте Карло. Минаха през празни нощни улици. Позна два-три от филмите, които бе гледал за ралито. Наблюдаваше я как шофира, поглеждайки от време на време сериозно в огледалото за задно виждане. Преминаха през един хълм и се отправиха към Ментон. На една права отсечка от шосето, когато той очакваше, че ще натисне газта, тя съвсем неочаквано зави наляво, пресече платното и продължи неколкостотин метра по един черен път.

Спря колата на едно разширение до избелял сив фиат.

— Това е моята кола — каза тя, излизайки. — Тази само я взех под наем, за да не ни проследят. Сега трябва да махнеш хубавите си дрехи, часовника и красивите си обувки и да сложиш тези, които съм ти донесла. Щом могат да сложат бълха във вагината на бедната Кети, могат да сложат и в копчетата ти или другаде.

Тя отвори вратата на фиата, извади един найлонов плик и му го подаде. Съдържаше джинси, тениска и сандали.

— Не е съвсем такава, на каквото си свикнал напоследък, но жизненият ти стандарт ще се посниши. Така че свиквай отсега. Правили ли са ти нещо напоследък, изкуствен зъб, изкуствено око, нещо да са ти натиквали?

— Не — каза Пол.

— Тогава се надявам, че не са пъхнали микрофони в шампоана или лосиона ти за след бръснене. ЕСКА не се спира пред нищо.

Преоблече се бързо в изтърканите дрехи, благодарен, че все още е тъмно.

— Какво да правя с тези?

— Остави ги в колата. Няма никакво значение дали ще ги намерят или не.

Той седна отново в колата до нея. Тя запали малката стара кола, обърна я ловко и се понесе към магистралата.

Пол погледна назад, бяха сами, никой не ги следваше.

— Отговорът на въпроса, който ми зададе преди, къде отиваме, е, че не отиваме в Пинтромели. Това бе примамка, в случай че разговорът бъде подслушан. Не отиваме далече оттам. Пак северно от Флоренция, обаче в едно усамотено място, толкова усамотено, че никой не е живял там от стотина години.

Беше почти четири сутринта и Мелани караше с постоянна скорост. Сигурно бе натиснала газта докрай и това бе най-голямата скорост, с която можеха да се движат.

— Провери ли Кети?

— Как е умряла ли имаш предвид? Не мога да кажа, цялата беше бинтована.

— Те са доста коравосърдечни.

— Казаха, че ти си я убила, също и стюарда на кораба.

— Ти уби стюарда на кораба.

Той усети, че се вцепенява.

— Не знаех... — накрая произнесе той.

— Но ти го желаете. Концентрира се достатъчно силно. Това искаше, това и постигна.

— Не можех да се контролирам.

— Контролът няма нищо общо с кинетичните сили. Точно затова е толкова опасно. Учудва ме, че Капуела не ти е изнесъл лекция за това.

Пол замълча. Преповтори в мозъка си епизода на своята ревност, на омразата към Ларс.

Беше убил, без да съзнава.

— Мога ли да го направя пак?

— Предполагам, че можеш. С малка помощ от твоите приятели.

— Не разбирам.

— Децата бяха там.

— Искаш да кажеш, че без тях не бих могъл да го направя?

— Искам да кажа, че те са се подчинили на заповедта ти. Те са били оръжието.

— Но аз дори не знаех за присъствието им.

— Това беше един експеримент на голямо разстояние, Пол, не се притеснявай. Нещо малко, което да ти докаже, че сме от един тим.

— Капуела има теория за Бермудския триъгълник. Бяхме в Атлантическия океан, малко по на север, има ли тук някаква връзка?

— Това е една загадка, която ще ти бъде разкрита, когато станеш напълно посветен. Трябва да ти оставя някои подбуди, една цел, към която да се стремиш, така че да не скучаеш.

Тя пусна кормилото с дясната си ръка и нежно го потупа по коляното. Минаха през Ментон, отпред бе Вентимиля, с ярко осветения си граничен пункт, френската и италианската полиция стояха и пушеха в нощта.

Един униформен мъж попита нещо Мелани. Тя размаха паспорта си в лицето му и той им даде знак да потеглят.

— Сега няма проблеми с Европейската икономическа общност. Те вече са едно голямо семейство, което се изхранва само.

— Откога живееш в Италия?

— От миналата година, когато умря чичо ти.

— Казаха ми, че ти си го убила — смело каза той.

— Така е.

Тръпки полазиха по гърба му.

— Пол, трябва да разбереш, че в света има постоянна борба. От една страна, сигурна съм, че знаеш — тъй наречените световни сили, после зад тях финансовият свят, който държи истинския контрол. Когато овладеят психическите сили на важни личности, тогава борбата ще се превърне в съвсем друга игра. Онези, които стигнат

първи, ще направят всичко възможно другите да не открият как. А аз стигнах първа.

Зората се пукаше, цветовете бяха прекрасни. Сега пътувах покрай Италианското крайбрежие към Савона и Генуа.

— Ето защо — каза Мелани след малко — ти си толкова необходим на Капуела и Фондацията.

— Защо не го направи сам? — попита Пол.

— Защото поначало е мързелив. Харесва му ролята на господар на вилата, на важен служител и може би политик. Искаше му се да стане президент на Европа — това е мястото, на което се вижда и не е за учудване, като се има предвид, че е потомък на Макиавели. Но той също иска и теб, като оръжие срещу мен. Трябва да те убедя, че идеите ми са правилни. Не можах да постигна това с Майкъл, ето защо той искаше да убие мен и неродения си син. Неговата смърт бе самозащита от моя страна, Пол. Трябва да ми повярваш.

— На колко години са Емма и Адам?

— Те са родени през 1977 година.

— Не отговаряш на въпроса ми.

Странно, колко близък се чувстваше с нея. Чувстваше се по-близък, отколкото с Кети и с майка си.

— Никой не знае това, Пол. Духовно растат три пъти по-бързо от нормалното за тяхната възраст, но естествената им възраст вече е три пъти по-голяма от очакваната. Трябва да са бебета, но духовно Емма е на девет, а Адам на осем години. Тя е много весела, разбира проблемите изключително бързо. Адам е малко странен. Има огромни ресурси енергия и невероятна възвръщаемост. Понякога малко се плаша от него.

Тя намали скоростта, виждайки кафе-бар отпред.

— Гладен ли си?

— Да, много — каза той.

— Тогава ще спрем тук.

Тя отклони колата от шосето и заби спирачки.

— Безопасно ли е? — попита Пол.

— Не съвсем, но за известно време ще са объркани. Чак тогава ще те проследят, защото ЕСКА има информатори навсякъде и Капуела трябва да получи разпореждания от тях, след като те разберат, че си избягал. Надявам се на него да не им каже толкова скоро.

Пиха силно кафе и ядоха тежки пасти, седейки до бара.

— Колко привързан беше към Кети? — попита Мелани.

За първи път я виждаше на силна светлина. Изглеждаше много млада и действително доста привлекателна.

— Много привързан — каза той.

— Влюбен или увлечен?

— Мисля, че бях влюбен.

— Тя не е загубена, Пол. Остави нещо след себе си. Спомени. От теб зависи дали да ги използваш или отхвърлиш. По-добре да тръгваме.

След като се нахрани, Пол се почувства по-добре. Върнаха се при малката кола и потеглиха.

— Мъжът на бара до нас, забеляза ли го? — попита Мелани.

Пол не го беше забелязал.

— Не е приятел.

— Как разбра?

— Зная кои са враговете ми. Усещам вибрациите им от километър. Нарича се първо впечатление. Може да ти спести доста неприятности. Работих много върху моето. Ти трябва да направиш същото. Отбелязвай си ги, усещай ги, определяй чувствата си към хората в секундата, в която ги видиш. Минута след това е твърде късно. Тяхната усмивка, техният наблюдаван чар заличава интуицията. Ти ме хареса в момента, в който чу гласа ми. Аз те харесах, когато видях силуета ти отзад в таксито. Повече не ми беше нужно.

След малко Пол попита:

— За какво точно съм ти нужен?

— На децата им е нужен втори родител и ще имат нужда от повече защита, отколкото мога да им дам сама. Капуела не е опасен за живота им. Той би искал да ги запази, да ги развие, да ги контролира, но другите — ЕСКА, ЦРУ и световните хищници, — те ще ги убият, защото се страхуват от това, което не разбират. А това, което не разбират или по-скоро отказват да разберат, е, че децата могат да ни поставят на нивото на другите разумни същества във вселената.

— Има ли живот някъде другаде във вселената?

Тя намали скоростта, наведе се напред да види небето през предното стъкло. Въпреки че се развиделяваше, няколко звезди и

луната все още светеха.

— Откровено, вярваш ли, че сме единствената жива форма сред всичко това? Суетността на човека винаги ме е учудвала. Развиваме се бавно, много бавно, но в края на краищата ще останем по-малко и ще бъдем по-интелигентни. Ще пътуваме не с машини, както сега, а с умовете си, и ще посетим други планети, както съм сигурна, че нас сега ни посещават. Не с космически кораби или космонавти, или нещо, което можем да си представим, а по някакъв психичен начин.

— Какво става, когато умрем? — попита Пол.

— Ти знаеш отговора толкова добре, колкото и аз.

— Продължаваме ли?

— Можем да продължим. Имаме избор. Това е въпрос на работа. Чел си достатъчно и знаеш, че всеки философ стига близо до истината, когато се труди. Много стигат до грешни заключения, но това няма значение. Важното е да не бъдеш отрицател. Във всичко има положителна и отрицателна страна. Всичко е много по-просто, отколкото академиците и учените биха позволили. Има положителна и отрицателна страна на инстинкта. Или го развиваш и работиш за бъдещето, или го потискаш, ставаш отрицател и умираш. Инстинктът е жизненоважен.

В този момент бяха навлезли във вътрешността и стигнаха до тучна природа, хълмове, дървета и една река. Преминава през някакво старо село, което изглеждаше изоставено. Керемидените покриви и тежките каменни стени бяха средновековни. Беше като преместване в миналото. Хареса го, искаше да спрат, но тя продължи и после зави по един много неравен черен път.

— Пътят е такъв още три мили, така че свиквай.

Колата пропадеше и скачаше, закачаше се в корени, дъното се удряше в камъните. Мелани не обръщаше внимание, натиснала небрежно с крак газта.

— През Пинтромели ли минахме?

— Не, през едно малко селище, наречено Сиета. Пинтромели е на около шестдесет мили на запад оттук.

Той гледаше природата. Цветовете имаха леко розова мъгла, растенията бяха по-жълтеникави, отколкото бе свикнал. Беше уютно, приятно, харесваше му. Тогава видя в далечината, върху едно хълмче,

живописна сграда, по-голяма от църква, може би манастир, и изтърси, без да се замисли:

— Това ли е?

— Да — каза усмихнато Мелани. — Виждаш ли, разбра го автоматично. Просто приеми факта, че си прав първия път, девет пъти от десет.

Тя смени скоростта, за да изкачат един склон, после се спуснаха надолу в една долина и всичко се изгуби от погледа.

— Това е стар манастир, който си купи — каза той, след което се поправи: — Това е един изоставен манастир, който ти обитаваш и никой не знае, че си тук.

— Няколко местни жители знаят. Смятат ме за ексцентрична американска художничка. Всъщност имам доста картини, за да докажа самоличността си. Никой не разбира как живея в такова място сама. Няма течаща вода, електричество, но има кладенец с прясна вода.

Изкачиха се нагоре и излязоха от долината, бяха много близо до дома. Мястото бе заобиколено със стена. Имаше камбанария и му напомни за илюстрациите от едно издание на „Автобиографията“ на Селини.

Тя спря колата пред едни огромни стари дървени двойни порти.

— Би ли ги отворил и затворил, след като вкарам колата?

Той излезе. Когато бутна вратите, за момент изпита чувството, че тя ще го прегази.

Откъде този страх?

Откъде това подозрение?

Ако всичко, казано от нея, бе истина и трябваше да вярва на инстинктите си, сега те му казваха, че тя е опасна.

Както минаваше през вратите, тя спря, погледна през прозорчето на колата и му се усмихна.

— Ако исках да те убия, Пол, нямаше да те прегазя с малка кола. Заподскача по калдъръма на вътрешния двор, спря и излезе.

— Това, което трябва да правиш, смятам аз, е да елиминираш и всички отрицателни интуиции, които са се загнездили в главата ти.

Тя му помогна да затворят вратите.

Беше осем сутринта, топлото слънце се бе издигнало в бледосиньото тосканско небе. Той се намиреше в страна с богата

ренесансова история, Медичите, Сфорца, Борджиите. Дишаше свежия селски въздух и шумно въздъхна.

Беше щастлив, че е тук.

Наистина щастлив.

Старият манастир се състоеше от основна сграда, странични постройки и една полуразрушена църква, обрасла с трева. Отвън изглеждаше необитаем.

Мелани го поведе към една странична врата, която бе толкова ниска, че Пол трябваше да се превие на две, за да премине. Като влязоха вътре, тръгнаха по тъмен каменен коридор, после завиха и стигнаха до една обширна зала.

— Това е било трапезарията, ние живеем тук. Има прекрасни фрески по стените. Научих, че са от Мазачо. Замазани са отгоре през 1769 година от някакъв луд монах, който ги смятал за похотливи. Децата спят в момента, така че по-добре да не им пречим.

Той влезе в обширната трапезария. Имаше сводест таван. Белите стени бяха пожълтели с времето. Имаше пейки и дъбови маси, а в далечния край на неравния каменен под пред грамадно огнище стояха две железни легла със стари матраци. На едното от тях можеше да се забележат формите на две заспали деца под едно одеяло.

Беше скромно. В ъгъла на една връв висеше пране. На една маса имаше куп дрехи, чинии, канчета, купи с пресни плодове и зеленчуци. На кука на стената висеше шунка. На огнището имаше железен тиган, под него топла пепел от дърва.

Той се доближи до леглото на децата с известен трепет. Тогава ги видя. Изобщо не приличаха на децата, които познаваше. Бяха почти пеленачета, малко по-големи от бебета. Момичето с къдрава руса коса и бледорозова кожа. Момчето с права тъмна коса, намръщено в съня си и смучещо палеца си. Нито едно от тях не представляваше заплаха.

— Изглеждат съвсем нормални, нали? — каза Мелани.

— Не разбирам.

— При астралната проекция се получава зрялост. Напускаш физическото си тяло и влизаш в това, което е в главата ти. Когато си млад, ти се проектираш напред, когато си стар, можеш да станеш млад.

— Но астралното тяло. От какво е направено?

— Мислено прехвърляне. Когато мечтаеш, преминаваш през най-ранните стадии на астралната проекция. Проектираш ума си някъде другаде, посещаваш приятели в друга страна, живееш през една въображаема поредица. Астралната проекция е едно развитие на всичко това. Както казах, всичко е много по-просто, отколкото всички се стараят да го изкарат. Ние имаме всички тези знания от миналото, но сме ги загубили с отрицателните си знания, с представите, че трябва да вярваме в нещо по-велико от себе си, трябва да обожаваме изображения. Египетските богове, гръцките богове са напакостили много. Християнството дори повече. Не трябва да се осланяме на Бога. Ние търсим някакъв образ, който да поема нашите отговорности, само защото сме станали слаби.

Вън от трапезарията се намираше кухнята — една външна постройка с каменни мивки и тухлена фурна, които Мелани използваше добре. Един отворен прозорец бе драпиран с муселин, за да спира мухите, а пред отвора, който някога е бил врата, имаше оплетени тръстики. Тя ги повдигна встрани и го въведе в това, което наричаше „моята градина“ — порутените стени на унищожена от пожар църква. Обрасла и дива, тя бе разчистила едно парче земя, където отглеждаше зеленчуци, гледащи към ябълкови и крушови дървета, една праскова фиданка растеше в ъгъла и лози покриваха една мрежа от стари медни тръби. Имаше салати в една леха, артишок, патладжани, лук, картофи, дори едно авокадо.

Тя изглеждаше добре.

— Купувам само мляко, риба и месо. Пека собствен хляб и ядем главно супи. Рядко излизам от тези граници. Местните хора ме приеха. Пристигнах с две бебета. И тъй като хората от Средиземноморието обичат деца и разбират от отглеждането им, те скоро видяха, че мога да се справя. Искам да се справя, така че никой не ми зададе никакви въпроси. Сигурна съм, че в Америка и Англия щяха да ме посетят безброй представители на властта, които са безразлични към собствената си работа.

— Говориш ли италиански?

— Достатъчно, да се оправям. Между другото, чета мисли, така че обикновено им отговарям, преди да ме попитат — безгрижно отговори тя.

— Значи винаги можеш да разбереш какво мисля? — попита Пол.

— Когато пожелаея.

— Колко объркващо.

— Повечето хора могат да четат мисли само ако престанат да мислят за това. Всичко е в изражението на лицето, очите, движението на устните, мръщенето на носа може би.

— За какво мисля сега? — попита той, когато тръгнаха с големи крачки през избуялите треви към кулата на катедралата в далечния край на градината. Отляво тя бе засадила голямо количество домати.

— Мислиш, че ще бъде много романтично, ако си хванем ръцете.

Мисълта бе минала през ума му. Беше една от онези кротки мисли, на които не обръщаш внимание, но го беше помислил.

— И че съм по-млада и по-привлекателна, отколкото си си представял. Така че се безпокоиш за довечера.

— Довечера?

— Да. Безпокоиш се къде ще спиш.

— Ще спя, където и да е. — Той премина в защита.

— Но по-скоро би спал с мен.

Тя се обърна и го погледна, втренчи се в очите му.

— Има само две легла. Децата спят на едното, а ти ще трябва да спиш с мен на другото. Още повече, трябва да се опознаем за целите на нашата работа.

Отново бе слисан.

— Ще те науча да се проектираш астрално, Пол, и едно от първите неща, които ще трябва да научиш, е да бъдеш абсолютно свободен с тялото. Оргазмът създава енергия, която дава сили на човека да напусне физическата си обковка.

— Затова ли...

— Децата се съвкупяват? Да.

— Но сигурно те са твърде малки... да имат оргазъм?

Доволен бе, че успя да каже нещо, без да се изчерви. И да се беше опитала, тя не би могла да намери по-затормозена личност.

— Не. Техните тела действително изпитват удоволствието на оргазма, иначе нямаше да го правят. Ела оттук.

Влязоха в кулата.

— Имам идеален наблюдателен пост за идващите врагове.

Те се изкачиха по спираловидната каменна стълба и стигнаха горе. Тухлената зидария се рушеше, но беше достатъчно безопасно. Откри се прекрасна гледка към тосканския пейзаж — лозята, реката, селото отвъд нея. Беше красиво.

— Ти действително си намерила блаженството тук.

— Има по-голямо блаженство и ти ще го изпиташ, когато му дойде времето.

— Мамо! — извика едно тънко гласче отдалече.

— Идвам! — викна в отговор Мелани. — Събудили са се. Ела да се запознаеш.

Двете дечица в мънички тениски седяха на леглото си, малките крачета на Емма се клатеха от едната страна, Адам все още смучеше палеца си. Сега ги позна. Беше странно да види тези две човечета с чертите на по-големите деца, които бе виждал преди.

— Това е Пол — каза Мелани, представяйки го.

— Здравей, Пол — каза Емма. — Запознахме се в спалнята ти в Ню Йорк.

— Здравей, Пол — каза Адам и само се загледа в него. Емма имаше невероятно виолетови очи, никога не бе виждал такива преди. Адам, подобно на майка си, имаше зелени котешки очи, но изключително черна коса.

— Обличайте се, деца, и ще закусим.

Пол последва Мелани в кухнята.

— Емма е само наполовина психична, Адам абсолютно. Кое е много рядко. Аз избрах бащата. Капуела и Григориев искаха да бъдат бащи на свръхдетето, но аз реших, че линията на Нострадамус е далеч по-мощна от всички останали. Така че тръгнах по нея.

Тя го изгледа продължително и се усмихна.

— Можем да имаме дете. И то ще бъде също толкова мощно.

Мелани направи кафе, затопли хляб и напълни две големи керамични чаши с мляко.

— Това е за тях. Би ли го занесъл?

Седнаха всичките на масата в трапезарията. Имаше такава историческа атмосфера в това място, че Пол почувства силна вълна на спокойствие. В това място нямаше следи на страх, а само следи на спокойствие и може би на веселие. Представи си как младите монаси

в своя скромн живот си правят шеги един на друг, замеряйки се с хлебни топчета, когато игуменът не ги гледа.

— Ще имаме ли уроци днес? — попита Емма.

— Не, днес не. Ще отидем на хубава разходка и ще се порадваме на природата. Може би довечера ще имаме урок.

След закуската отидоха до реката, където Емма и Адам скачаха във водата като обикновени деца. Пицяха, викаха и се пръскаха един друг, пръскаха Пол и той ги пръскаше, после ги остави да го пояздят на конче и се радваше на топлотата и приятелството, семейното чувство, на своето положение на по-стар брат, млад баща.

В един момент Емма се спря и каза:

— Някой идва.

Адам, без да поглежда в никоя посока, а само в дълбините на водата, където се надяваше да види някоя риба, рече:

— Няма нищо, старият Луиджи е.

Мелани обясни, че Луиджи е местен селянин с психически наклонности и затова му се доверяват. Той изобщо не подозирал тази си способност, но като много селяни неговата простота го отваряла към първичните инстинкти. Помогнал ѝ в началото, намирайки материали, за да стане мястото обитаемо — железните легла, старите матраци и найлоновото платно за доматиите през зимата, когато ставаше студено.

Тази вечер вечеряха на свещи. Пиха червено вино от оловни бокали, които Мелани намерила закопани в градината. Децата си легнаха. Сега настъпи моментът, в който и те трябваше да легнат.

Мелани се съблече пред огъня, на който бе готвила, и застана там чисто гола, осветена от премигващите пламъци. Пол започна да се съблича, срамежливо и нервно, но Емма се размърда и той спря.

— Трябва да свикнеш децата да те гледат, да ни гледат. Просто трябва да свикнеш.

Те легнаха в единичното легло под едно грубо одеяло. Матракът не беше равен. Не с това бе свикнал във вилата, както тя правилно бе казала. Но във вилата той не усещаше и страхотно чувственото ѝ тяло.

Чувство на вина премина през ума му — една мисъл за Кети, но бързо отмина. Той не се спря на нея.

Те се целунаха и прегърнаха, тогава усети, че ги наблюдават. Погледна нагоре и видя, че Емма и Адам ги наблюдават в края на

леглото.

— Трябва да свикнеш — каза Мелани без никакво вълнение. — Не са ме виждали с мъж преди.

И внезапно, грубо, тя се измъкна изпод него, възседна го почти брутално и го облада.

Той държеше очите си затворени, не смееше да погледне, но това не помагаше.

— Извинявай. Просто не мога, докато ме гледат.

— Не разбирам защо. Те те наблюдаваха, когато беше с Кети на кораба.

Припомнянето за Кети също никак не му помагаше.

— Искаш романтика? Хайде тогава! — И Мелани стана от него, взе ръката му и го поведе към кухнята.

— И двамата си лягайте — каза тя на Емма и Адам. — Няма да имаме урок тази вечер.

Изведе Пол в градината и на лунната светлина между руините на църквата, на твърдата равна повърхност, която може би е била някога олтар, тя се плъзна върху него и той усети как цялата му жизнена сила бе изсмукана приятно. Помисли си за Пати, за момичето, чието име не помнеше и което бе настояло да го направят на задната седалка, където се получи, но не му донесе удоволствие. Помисли си за Шерил, за Кети, ала това тук беше нещо различно. Нещо... друго.

Тогава и двамата чуха как въздухът далече над тях бе срязан на парчета от въртящите се ножове на един въртолет и секунди след това децата излязоха, пиццейки.

— Трябва да са обучили някой друг. Трябва да са обучили някой друг, който да ги направлява към теб!

Непредпазлива от болка, Мелани се понесе обратно към трапезарията, спъвайки се в храстите, през лехите със зеленчуци, навеждайки се под дращещите клони на дърветата. Подбирайки пътя си по-внимателно, Пол я последва, съзнавайки, че въртолетът виси точно отгоре и един мощен прожектор свети вертикално надолу, оглеждайки терена.

Той мина бързо през каменната кухня и през коридора. За негово учудване Мелани вече бе до другата врата, вдигнала под всяка ръка по едно дете. Тръгна след нея по пасажа, където тя свали Емма и Адам на земята.

— Трябва да ми помогнеш, много е тежко — каза тя.

Теглеше металната халка на една плоча на пода. Той я хвана здраво, дръпна и я повдигна.

Долу миришеше на влага. Лъхна ги топъл въздух.

— Окей, деца. Долу! Това е денят за разчистване на сметки.

Децата изчезнаха в тъмното. Първо Емма, после малкият Адам.

— Има стълба, ще я напипаш с крак, само слизай колкото можеш по-бързо и чакай на дъното.

Пол тръгна надолу.

Стълбата бе с дебели дървени стъпала, нямаше затруднения, докато не стъпи на малката ръка на Адам и той извика.

— Млъкни! — прошепна Мелани.

Тогава Пол чу тъп удар точно над себе си, когато тя затвори плочата над тях и я остави да се намести на предишното си място.

Той усети, че тя е точно над него на стълбата, стигна края, на около четири метра дълбочина, и зачака, чувствайки се неудобно от факта, че и Емма и Адам се бяха хванали за краката му за по-голяма сигурност. Беше гол, те бяха голи, техните чувствени телца се търкаха в неговото.

Мелани се протегна в мрака, намери фенерчето, което търсеше.

— Горест беше бедността, но тук долу е мястото, за което бяха похарчени парите — лукс и половина!

Тя освети с фенерчето една врата, отвори я и напипа ключа. Светна мъжделива светлина, стаята бе уютно постлана с килими и дебели възглавници.

Двете деца веднага се спуснаха весело върху куп възглавници. Мелани затвори вратата. От вътрешната страна имаше три резета и голяма ключалка.

— Ще им трябва известно време да ни открият тук долу и това може да ни остави достатъчно време да помогнем на Емма и Адам да избягат. Но ти трябва да осигуриш всичката енергия.

— Как?

— Не е ужасно преживяване, ободряващо е. Съжалявам, че не успяхме да го изрепетираме, но трябва да действаме много бързо. — Тя затвори очи.

Тя коленичи на една от възглавниците. Пое дълбоко въздух два-три пъти и веднъж успокоила се, тиха, ведра, отвори очи и погледна

към него.

— На кораба и с Уайзър ти можеше да проследиш и предадеш звуци от известно разстояние на лента?

— Да.

— Онези звуци трябва да минат през теб, понеже си приемник, и ти трябва да ги чуеш, ако се концентрираш достатъчно. Сега трябва да настроиш мозъка си на онова, което става над нас, и да мислиш само за това, което чуваш. Трябва да знаем само звуците, които идват в мозъка ти. Не анализирай, не си съставяй мнение, само ми казвай какво улавяш. Изчисти ума си и приемай. Легни и отпусни главата си назад, поemi много бавно въздух два-три пъти.

Пол легна на килима, Мелани и децата го гледаха. Той задиша дълбоко. Усещаше землистия влажен дъх, затвори очи, изчисти главата си от всички мисли, както го бе учила доктор Беркжик — да брои наобратно от пет и да очаква празнота при нулата. Тогава чу съвсем ясно ударите на ножовете на въртолета, които режеха въздуха на парчета на известно разстояние, но се снижаваха, снижаваха се право надолу и после замлъкнаха. Силно, като че са точно над него, чу стъпки, тичащи хора, трима души. И тогава я видя съвсем ясно, в костюм за лов, с опъната назад коса, решителен упорит вид на лицето.

— Шерил — прошепна той.

— Мамка й! — изруга Мелани през зъби. — Защо не помислих преди. Тя те следеше през цялото време, тя е тази, която те усеща. Кой още е там?

— Капуела — каза Пол. Виждаше го ясно с мисленото си око. — Облечен е в една от онези черни бойни униформи.

— Фукльо! — каза Мелани с презрение. — Още кой?

— Някакъв мъж...

— Докторът?

— Не.

— Добре. Седни, прекъсни връзката, мисли за нещо друго.

Пол седна. Не можеше да прекъсне картината, виждаше Шерил, Капуела с мъжа, тичащи около външната страна на манастира, въртолета долу в полето, до реката. Във въртолета имаше още някой, който претърсваше околността с прожектора, а по пътя идваха коли, полицията...

— Спри! — извика Мелани, после неочаквано се хвърли към него, хвана го здраво за пениса и дръпна силно. Шокът бе внезапен, той се сви, да се предпази. Децата се засмяха. Тя се усмихна.

— Ако мислиш за тях, тя ще те открие още по-лесно. Сега си в мисловна война. Остави мозъка си празен. — Тя го стисна по-силно, той се опита да я спре, но тя продължи. Разбираше, че децата го наблюдават, срамуваше се. Точно това искаше Мелани. Докато реагираше на околната среда, не можеше да се концентрира върху това, което ставаше над тях.

— Ето какво ще направим сега. Ти трябва да дадеш цялата си енергия на децата, така че да се проектират. Ще ти кажа точно какво да правиш. Докато го правиш, аз ще държа укреплението, това е. Ще използвам всичките си сили да ги държа настрана и ако е нужно, ще ги унищожа.

Тя все още го държеше, стискаше го силно и той чувстваше засилваща се топлина от ръката ѝ. Не му причиняваше болка, но го плашеше, тогава видя очите ѝ да светят. Без определен цвят, все още си бяха същите, пронизващо сини очи, но вибрираха с необяснима енергия и цялото ѝ тяло започна да се втвърдява, мускулите започнаха да стават бели, вените пурпурни, а топлината от нейната ръка проникваше дълбоко в него.

— Килима — каза тя на децата.

Емма и Адам отидоха до далечния край на помещението и започнаха да навиват килима. Мелани пусна Пол, стана, той също. Отместиха се и децата продължиха да навиват килима.

Под него имаше дебел лист стъкло с размер на двойно легло, вгради в пода. На около метър и половина под стъклото имаше огледало. Това беше една правоъгълна шахта от стъкло и огледала, силно осветена.

— Легни Пол, легни на стъклото, колкото можеш по-удобно.

Той легна на стъклото, което бе студено. Тя легна до него, грабвайки пениса му отново. Пенисът бе възбуден и тя го използваше като дръжка, като лост — да го управлява. Цялата му същност излъчваше към това място и поглеждайки надолу, можеше да види своето тяло до нейното. Искаше му се да се разсмее от нелепостта на положението, в което бе изпаднал, от начина, по който тя го използваше, но бе парализиран от хватката ѝ.

С другата си ръка тя се пресегна към Емма, дръпна я върху стъклото и я накара да го прегърне. После хвана Адам, дръпна ръката му върху тази на Емма и той усети малките пръстчета да го обхващат, тогава тя го пусна.

— Сега, прегърнете го с цялата си сила, мили мои, и помнете всичко, което съм ви казвала, всичко. Не се отпускате, не оставяйте мозъците ви да се маят, докато не бъдете в абсолютна безопасност.

Пол искаше да погледне нагоре, искаше да помръдне, да види какво става, ала се чувстваше погълнат от движението на потоци течност. Погледна надолу, видя собственото си отражение и това на децата — един възел от тела. Но очите му отказваха, светлината бе толкова ярка, че бе заслепен и сега можеше да вижда само пулсацията, неясни точки, които се мултиплицираха, така че не можеше да види нищо. Чувстваше се като паднал в цистерна с гъст разтвор. Не беше страшно, не беше болезнено, но го изсмукваше. С всяка своя пора усещаше как флуидите му го напускат. Тогава се появиха остри бодежи, непоносими бодежи по коленете, върху стомаха, по гърба и гърдите. По цялото тяло острите бодежи се увеличаваха. Усети, че отварят устата му и малкото езиче на момичето се спуска като червен горещ нит в гърлото му, а по тила друг горещ червен език го ближе. Бодежите намаляха в изгарящо усещане, като че целият е бил нажулен с коприва и цялото му същество бе изпълнено с невероятен екстаз. Всичките му чувства се концентрираха отново в ръцете на децата, които пляскаха по него с изумителна ярост.

Болката да се откъсне от тях бе твърде силна за него.

Той изостави задръжките, които го бяха владели толкова дълго, пренебрегна кои са те, на колко години са, какво представляват. И тогава дъхът му спря, когато техните крайници се затегнаха около него — ръце, крака го обхванаха като пипала и започнаха да го изстискват. Натискът се засили, настана студ, леден студ. Твърди стоманени пръти бавно се свиваха, докато повече не можеше да поеме въздух. Изкрепя от силна болка, дръпна се, изкриви се, сви се и изведнъж всичко свърши — пуснаха го, беше свободен.

Натъртен, всяка част от тялото му го болеше, лежеше неподвижен, очаквайки напрегнато да се случи още нещо.

Отвори очи. От двете му страни се намираха отвратителните желеподобни тела на децата, матовобели, жълти, сини, нечовешки

цветове. Той погледна към своето тяло, което беше същото, лицето с измъчен израз, косата тънка и сива като паяжина, тялото пепеляво, вените жълтеникавокафяви. Разбра, че не гледа надолу към изражението си в огледалото, а гледа отгоре истинското си тяло. Сега видя децата в ъгъла, държейки се за ръце, както ги бе виждал винаги. Протегна и видя собствената си ръка в по-естествен цвят, от плът, макар и някак безкръвна. Отблъсна се с пръстите на краката си и усети, че лети. Сви се, да избегне ниския таван, но мина през него. Обгърна го чернота, гъстота, сякаш преминава през канал с топъл въздух. Беше в земята, проектираше се. Изплашен от тъмнината, отново се изтласка с пръстите на краката, отиде нагоре и се почувства изплувал на открито като призрак. Беше извън манастирските стени и още се издигаше, беше над манастира и набираще скорост. Вятърът го понесе, той се сви на две, сви се на топка и изпита отново непоносима болка. Един душ от градушка го заудря безмилостно. Извиваше се и се въртеше, движен от някаква сила, която не можеше да контролира. Беше изплашен, знаеше, че пътува с невероятна скорост през пространството като метеор. Виждаше идващата тъмнина пред себе си — една масивна стена. Напегна се и посрещна удара с гърба си. Главата му отиде напред, устата му се изпълни с кръв. Задушаваше се, спря да диша.

После усети как тялото му пада в някаква спокойна, приветстваща го пустота.

Когато отвори очи, знаеше точно къде се намира.

Беше в съзнание, беше жив, очите му не бяха замъглени, сетивата му бяха будни.

От дясната му страна се намираше доктор Беркжик, от лявата, изглеждайки много по-стар, Капуела.

Лежеше на собственото си легло във Вила де палмие, омотан в жици, така че пулсът му, сърцето, дишането и кръвното налягане да бъдат под наблюдение.

Не знаеше само колко дълго е отсъствал.

— Кой ден сме? — попита той.

— Четвърти септември — каза доктор Беркжик.

Значи е бил в безсъзнание почти месец.

Погледна нагоре и наоколо. Стаята се бе превърнала в интензивно отделение. Бяха го хранили интравенозно. До една дяволска машина до вратата имаше кислородни бутилки.

Помръдна глава, веднага се почувства замаян и осъзна, че макар и мозъкът му да функционира нормално, тялото му е слабо.

Много слабо. Погледна към Капуела.

Мъжът бе загубил елегантността си. Седеше наклонен напред на един стол и дишаше тежко, с труд, сякаш имаше болки в стомаха. Косата му беше по-тънка, несресана, лицето му изпито. Беше преживял нещо, което щеше да остави белег за остатъка от живота му.

Доктор Беркжик не се бе променила. Само бе станала по-сияйна. Беше в стихията си, облечена в бяла престилка, с термометър в джоба. На врата ѝ висеше стетоскоп.

— Какво стана с Мелани? — попита той.

— Не трябва да говориш — каза доктор Беркжик.

— Не знаем — въздъхна тежко Капуела.

— А децата?

— Децата са в стаята до тебе. Поне телата им са там.

— Мъртви ли са? — Завладя го ужасна угнетеност.

— Не. Телата им са живи. Умовете им не са тук, обаче телата са живи.

Значи Капуела не бе постигнал пълна победа. Държеше телата на децата, но не и проектираните им умове. Мелани бе избягала или може би загинала?

— Разрешено ли е да ям? — попита Пол.

— Можеш да пиеш течности.

— Бих искал малко — каза той.

Доктор Беркжик позвъни на звънеца и скоро след това дойде една сестра, униформена, експедитивна.

— Протеиновото мляко за господин Саралин, леко стоплено.

Сестрата излезе.

— Известно време ще трябва да те храним като бебе, докато укрепнеш. Но ще живееш.

— Зная.

Капуела се опита да се усмихне изтощен. Стана и отиде до прозореца.

— Шерил Лидман е мъртва — каза той, гледайки през пролуките на щорите към градината. — Уби я своята приятелка, Мелани.

Значи бе решено, че е взел страна, обвиняваха го в измяна. Беше ги предал, това, разбира се, беше вярно. Не беше ли откраднал фургона и избягал, нарушавайки всички клаузи на договора?

— Как бе убита? — попита Пол.

— Не трябва да го вълнуваш — предупреди Капуела доктор Беркжик.

— Не мисля, че смъртта на Шерил ще го развълнува особено. Той е един благоразумен млад човек, за разлика от приятелката си.

Отсега нататък щеше да има горчив сарказъм.

— Вие убихте Кети — каза Пол.

— ЕСКА уби Кети, не ние. Ние не сме убивали никого. — Капуела пусна щорите, но не помръдна. Стоеше с гръб към стаята, гледайки в щорите, и може би очите му бяха затворени. — Мелани Форбс избяга от манастира и Шерил, която я забеляза, реши да я преследва. — Капуела млъкна и отново въздъхна тежко. — Опитвах се да я предупредя, виках, но бе твърде късно. Мелани я подмами на открито пространство, където брутално я разкъса на парчета с необяснима сила. Това, което ЕСКА причини на Кети, е нищо в сравнение с онова, което тази вещица направи с Шерил. — Той отново задиша тежко, после се обърна с лице към Пол. — След това решихме да се откажем. Дотогава не разбирах напълно срещу какво сме изправени. Госпожица Мелани Форбс представлява една грозна сила с огромни възможности.

Той прекоси стаята към вратата.

— Радвам се, че си жив, Пол, и че ще се справиш. Имам заповед да те пазя тук, докато започне официално разследване. Светът, ти ще разбереш, сега се интересува от теб. И под „свят“ нямам предвид невинните маси, които не знаят какво става, имам предвид онези сили, с които се опитвах да се боря.

Капуела отвори вратата и излезе.

Известно време доктор Беркжик мълча, после стана и отиде до прозореца.

— Той беше лошо обгорен, когато се опита да спаси госпожа Лидман. Най-вече гърдите и краката му отпред. Киселинни изгаряния,

които получи, когато се опита да вдигне нейните останки. Беше много по-привързан към нея, отколкото смятахме. Даже повече, отколкото той самият смяташе.

Сестрата влезе с напитка в специална чаша, от която можеше да пие легнал.

— Ще бъдеш хоспитализиран още няколко седмици. Несъмнено ще се възстановиш. След това не зная какво ще стане с теб.

— Ще ми разрешите ли да видя децата?

— Когато му дойде времето.

— Ще разреши ли сеньор Капуела?

— Сеньор Капуела вече не взема решенията. Сега Фондацията се ръководи от един комитет.

Презрението, с което каза това, му разкри всичко.

ЕСКА бе поела командването.

Мелани беше права.

Сега щяха да бъдат едно малцинство срещу тях.

Ако децата са още живи, имаше надежда. Ако Мелани е още жива, нямаше да ги изостави. Емма и Адам ще бъдат в преддверието на ада, в скривалището. Те ще чакат там, докато някой не им помогне да се върнат. Мелани ще чака благоприятния момент, ще наблюдава и той ще помогне.

Със сигурност ще помогне.

Когато свърши с пиенето на течността и сестрата излезе, доктор Беркжик затвори капациите на прозорците и също напусна стаята. Той се концентрира силно върху Мелани.

Тръгна назад във времето към манастира, мина през вратите, прекоси калдъръмения двор, влезе през ниската врата и по коридора в трапезарията. Застана до скърцащите легла, изтърбушените матраци, после излезе в градината, огрята от лунна светлина. Тя държеше неговата ръка, двамата бяха голи. Сега отново бе там в топлата нощ и студената плоча беше под тях. Успя да си припомни екстаза, който преживя. Задържа се върху него и тогава в ума му бавно се оформи една картина.

Първо верига от планини в далечината и усещането за огромна пустиня наоколо — пуста земя, горещина, прах, напукана суха камениста земя. После една фигура, една млада жена, вървяща към

него и държаща в ръцете си вързоп, леко люшкайки вързоп, усмихвайки му се.

Това беше Мелани с бебе, едно новородено, тяхното новородено. Значи тя ще има дете от него.

Тя ще се крие в това отдалечено място, докато роди бебето. Ще го пази, ще пази себе си, докато стане безопасно за нея да дойде при него и децата.

И всичко, което трябва да направи той, е да се погрижи двете малки телца в съседната стая да бъдат поддържани живи.

Той ще се преструва, ще се прави на верен пред Капуела, пред ЕСКА, ще се превърне в идеалния служител, докато ще може да се погрижи заедно с Мелани за трите деца.

Една свръхестествена троица.

После почувства как потъва в съня, видя ясна картина на децата, Емма и Адам. Емма държеше новороденото, Адам гледаше гордо, толкова гордо.

Обаче това беше бащинска гордост.

И Пол инстинктивно разбра, че това бебе не е негово, не е детето, което щеше да роди Мелани, а бебето на децата.

Това беше противоестествено дете, родено от противоестествени деца.

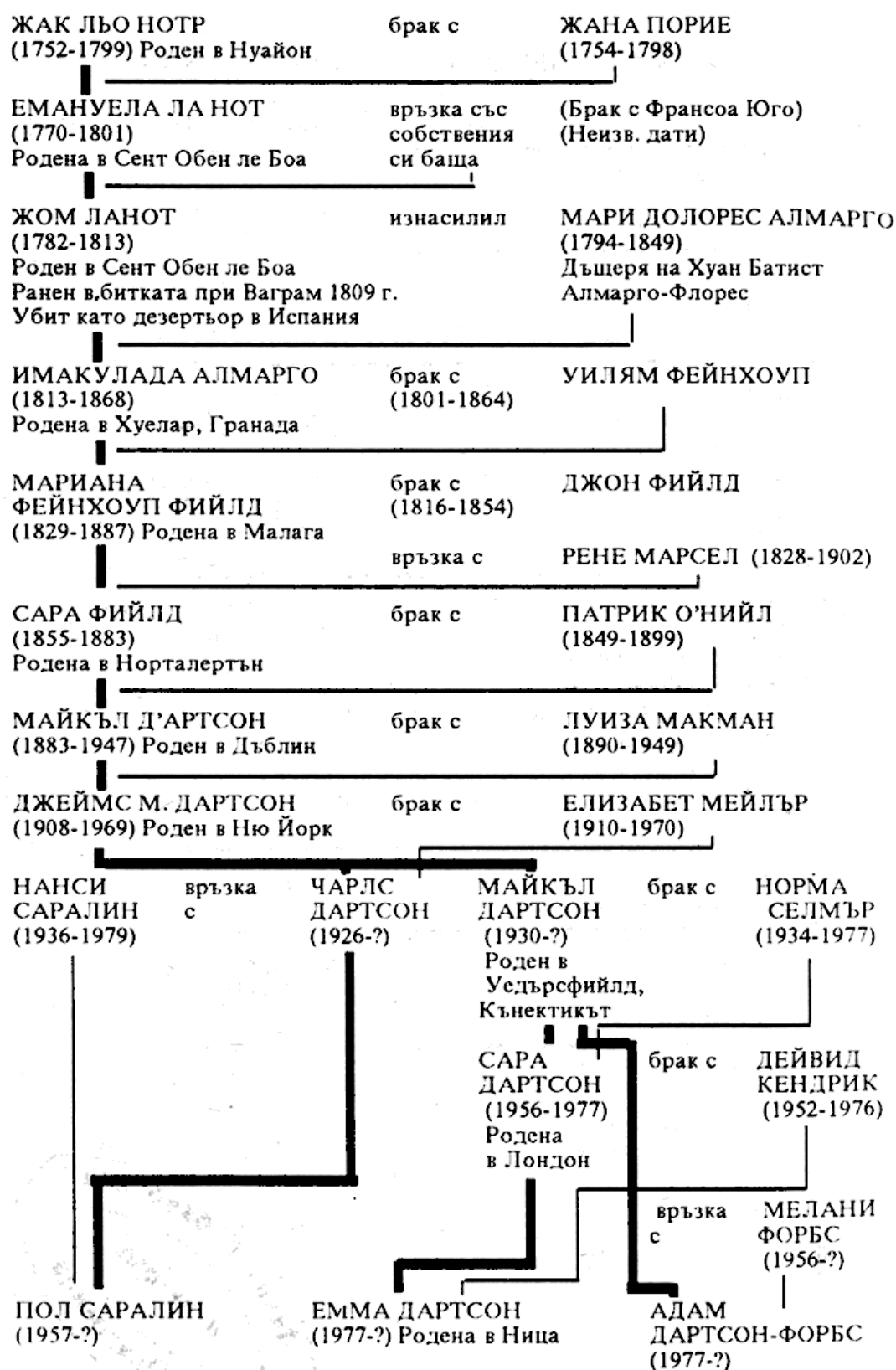
И това беше ужасно.

ПРИЛОЖЕНИЕ

СХЕМА НА ПРЕДЦИТЕ НА ПОЛ САРАЛИН

СХЕМА НА ПРЕДЦИТЕ НА ПОЛ САРАЛИН

ЖОМ ДЬО НОСТРЕДАМ	брак с	РЕЙНИЕР ДЬО СЕН РЕМИ
МИШЕЛ ДЬО НОСТРЕДАМ (НОСТРАДАМУС) (1503-1566) Роден в Сен Реми	връзка с	"ЖАНА" ДЬО МОНПЕЛИЕ (17-годишна)
РЕЙНИЕР ДЬО НОСТРЕДАМ (1529-1564) Родена в Монпелие	брак с	АМИЕЛ ЖАБОТЕН (1528-?)
МАРИ ЖАБОТЕН (1550-1571) Родена в Обюсон	брак с	РОЛАН ШАПЛЕ (Неизвестни дати)
ЖАНА ШАПЛЕ (1567-?) Родена в Мелун	връзка с	непознат по време на обсадата на Париж . през 1594 г Умряла при раждане
МАРИ ШАПЛЕ ДЬО НОСТРЕДАМ (Умряла през 1666 г. в Париж)	връзка с	ПОЛ ДЬО СЕН ДЕНИ (Неизвестни дати)
ПЕЙРО ДЬО НОСТРЕДАМ (1612-1681) Роден в Париж	брак с	РАШИЛДА Д'ИЗРАЕЛ (1618-1648)
САРА НОСТРА (1645-1690) Родена в Париж	връзка с непознат	
ЖОМ ДЬО НОСТРА (1660-1734) Роден в Компьен	брак с	ИЗАБЕЛ ФАРДО (1663-?)
ЖАКОБ ДЬО НОСТР (1682-1734) Роден в Марсилия	връзка с	ФАТИМА УЛЕД ХАРИЗ (1717-1741)
МИШЕЛ ДЬО НОТР (1734-1757) Роден в Мекнес (Мароко) Наемен войник, убит в битката при Росбах, бил се на страната на прусците през царуването на Фридрих II	брак с	АМЕЛИ РУ (1731-1771)

Издание:

Ендрю Лоурънс. Астрална връзка

Английска. Първо издание

„ПЛЕЯДА 7“, София, 1993

Редактор: Лилия Иванова

Коректор: Мирослава Стамболджиева

Художник: Димитър Стоянов — Димо

ISBN: 954-526-026-2

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.